

„Un roman
minunat scris,
un talent
de-a dreptul
spectaculos...”
THE TIMES

TAMI
HOAG

ÎNALT,
BRUNET,
ÎNDRĂGOSTIT

EDITURA MIRON

Tempestuous

By —

© *Copyright by Tami Hoag*

© *Copyright grafica Editura MIRON*

Înalt, brunet îndrăgostit

Traducere de Emil Pascu

Tehnoredactor: DOINA CĂLIN

ISBN 973-95058-9-8

Înalt, brunet îndrăgostit

Tami Hoag

Capitolul 1

— Dumnezeule, e drăguță! Murmură Christian Atherton, cu accentul nealterat și șlefuit de student englez.

Își îndreptă ținuta trăgându-și umerii înapoi, sub lâna fină a jachetei de marinar. Își ridică, ușor, bărbia pătrată deasupra nodului elaborat al cravatei maron, care îi scotea în evidență liniile clasice ale feței slabe. Ca răspuns la încordarea sa, calul se mișcă năvălaș sub el.

Atenția sa era captată de tânăra care călărea în ring – o panglică albastră. Era expert în privința femeilor, de vreo douăzeci și doi de ani, din vara când împlinise treisprezece ani și când fetei grădinarului îi crescuseră brusc sânii. Femeia asupra căreia își fixase atenția merita

o examinare foarte atentă.

— Cine este?

— Unde ai fost? Ai trăit într-o peșteră? Mormăi Robert Braddock, cu vocea sa bogată și accentul sudist, ca o plăcintă de pecan – gura sa, larg deschisă, se transformă într-un zâmbet tăios și plăcut. Se sprijini leneș de oblâncul șei, nelăsând să se bănuiască că ar fi unul dintre cei mai buni antrenori de echitație din Virginia, deși în vârstă de doar douăzeci și șapte de ani.

— Aproape, răspunse Christian. Doar ce am petrecut trei săptămâni în Anglia, la mausoleul familial, cunoscut mai bine sub numele de Westerleigh Manor. A murit unchiul Richard.

Braddock își aduse aminte de maniere și se îndreptă în șa, din respect pentru ce! Decedat.

— Iartă-mă, Chris.

— Nicio problemă, zise Christian, zâmbind către prietenul și rivalul său, un zâmbet larg, pe măsura condiției sale de aristocrat elegant și cam libertin. Unchiul Dicky avea douăzeci și șapte de ani; a băut la viața lui, a mâncat ca un maniac și a murit „în șa“, dacă pot să mă exprim așa. A avut o viață minunată și un deces agreabil. Să avem toți norocul lui.

Ochii săi albaștri căpătară o nuanță de înțelepciune, iar veselia sa scânteietoare păli, o clipă, în vreme ce oftă. Puritanii Athertoni mai aveau o singură oaie neagră – el.

— Alexandra Gianni, spuse Braddock, răspunzând întrebării inițiale; rece ca mânerul fântâniei în ianuarie, dimineața, adăugă el, cu

dezgust abia disimulat.

— Te-a refuzat, nu-i așa? Întrebă Christian sec, ridicând o sprânceană.

— E de trei săptămâni aici și a reușit să spună un singur cuvânt fiecărui tip care a incitat-o: „Nu“.

— Păi, asta înseamnă că are gust și o judecată solidă.

— Presupui că tu te-ai descurca mai bine?

— Te rog, mormăi Christian, disprețuitor, bineînțeles. Recunosc, Braddock, că ai sucit mințile câtorva fete prostuțe, de pe la grajduri, dar cred că nu prea ești de talia mea.

— Fraier încrezut ce ești, spuse Braddock, cu un zâmbet îngăduitor. Pariez că nu ajungi nici tu la vreun rezultat cu ea. Oi fi tu un Casanova prin lumea bună, dar femeia asta este mai rece ca gheața care a scufundat Titanic-ul.

Christian o privi iarăși pe Alexandra, în treacăt. Nu i se părea a fi tipul de fată de gheață. Cu tenul ei măsliniu, ochii negri, părul simplu și gura fragedă, părea mai degrabă tipul de femeie fierbinte. Vulcanică. Tipul de femeie care se lupta cu bărbatul de la egal la egal, în pat și-i lăsa urme de unghii pe spate.

Braddock se întoarse către el și îi zâmbi.

— Cât vrei să pariezi?

— Pardon?

— Pune banii la bătaie, Romeo, îl provocă el. Pariez o sută de dolari că nu o faci să meargă cu tine la Hayden Hill, la concursul clasic de sărituri. Christian izbucni într-un râs surprinzător, care îi

făcu calul să tresară. Pursângele dansă sub el, dar el îl liniști, mângâindu-l cu mâna pe gât, fără să-și ia ochii de la Braddock.

— Ai chef să te ruinezi?

— Uiți, amice, spuse Braddock, cu șiretenie, că eu am vorbit cu doamna. Am ceva experiență. Pun pariu pe o sută că nu o să meargă cu tine.

Christian se gândi, o clipă, la pariul îndrăzneț. Se trezea ștregarul din el. Puritanii din familia sa ar fi dat din cap dezaprobator. Se gândea cum ar fi procedat unchiul Dicky și zâmbi.

— Pune o mie și facem târgul.

Ochii negri ai lui Braddock străluciră de plăcere și lăcomie.

— S-a făcut, amice.

Capitolul 2

— Bună treabă, scumpo, spuse Tully Haskell, ia despărțire.

Alex murmură un „mulțumesc” și se întoarse către locul pe care îl închiriasse în acea zi.

Sări și înghiți în sec când bărbatul o atinse, dar când îl privi, el se depărtă, ca și când nu făcuse nimic nelalocul lui. Alex se opri pe culoar pentru o clipă, nervoasă, apoi se întoarse să privească cei doi cai, ambii proprietatea iui Haskell: Daneza, iapa blândă cu care doar ce câștigase și Terminator, un cal cam necioplit, asemeni proprietarului său. Asta era lumea – femeile slabe și maleabile, iar bărbații luau tot ceea ce voiau.

Toată ființa lui Alex se încorda împotriva amintirii care încerca să iasă la suprafață. Cu ochii închiși, încercă să o domine, reușind să stăpânească doar imaginile, nu și sentimentele pe care acestea le evocau. Mușchii i se încordară până când începu să tremure.

Când mâna mare, bărbătească, îi atinse umărul, nu se gândi, nu întrebă și nu se întoarse să-l înfrunte. Reacționă pur și simplu așa cum fusese antrenată să reacționeze. O secundă mai târziu, Christian Atherton zăcea întins la picioarele ei, pe podeaua prăfuită.

Alex se uită cu ochii mari, speriată de ceea ce făcuse. Îl aruncase peste umăr pe triplul câștigător al Grand Prix-ului Asociației de Echitație. Dăduse de pământ cu unul dintre cei mai respectați oameni în domeniu.

— Oh, nu.. Gemetele ei se amestecau cu ale lui. Se lovi cu palma peste frunte și se blestemă, într-o italiană rapidă.

Christian se ridică ușor, chircindu-se din cauza durerii din umăr și spate. De pe cal, căzuse ceva mai ușor. Clătină din cap să se dezmeticească și o privi pe Alexandra Gianni, cu o expresie uimită. Micuța, fragila Alexandra Gianni, care nu avea mai mult de un metru și cinci zeci și cinci de centimetri.

— Ai luptat în trupele de comando sau ce?

— Îmi pare rău, șopti Alexandra, prea speriată să vorbească tare. Își mușcă buza și își închise ochii iarăși, vrând ca totul să dispară în clipa când îi va deschide din nou.

Nu așa se face o reputație bună în Virginia, se mustră ea. Dacă azvârlea persoane importante, în stânga și în dreapta, nu-și va face

prieteni și nici iu va câștiga respect. Fără prieteni, învățase să trăiască, dar fără respect, era imposibil.

Își acoperi ochii cu mâinile și privi pe furiș, printre degete. Christian era încă pe podeaua grajdului. Luase o poziție relaxată, cu un genunchi ridicat și cu o mână peste el. Se uita, în lungul coridorului, la cei câțiva oameni care îl priveau; era înfuriat, cu sprâncenele încruntate și cu gura sa frumoasă, deformată.

Părul său blond îi cădea în dezordine, pe frunte. Una peste alta arăta al naibii de sexy.

Alex își imagină că așa arăta întotdeauna. Inima îi bătea și ea știa că nu efortul, pe care-l făcuse, era cauza. Și-ar fi putut spune că era din cauza sperieturii. Și-ar fi putut spune că nu avea nicio legătură cu faptul că Christian Atherton arăta chiar mai bine decât pe paginile revistelor de echitație. Și-ar fi putut spune toate acestea, dar ar fi fost minciuni.

— Îmi pare foarte rău, bâlbâi ea, teribil de încurcată.

— Așa zici tu. Întotdeauna arunci bărbații la pământ, sau ai făcut-o doar cu mine? O întrebă el, pe un ton mai sec decât Martini-ul sec.

— M-ați speriat, zise Alex, acuzator, gesticulând ca și când ar fi încercat să-și stăpânească izbucnirea emoțională. Părea mai vinovată de reacție, decât de faptul că îl trântise pe Christian. Respirând pentru a se calma, adăugă: N-ar fi trebuit să mă speriați.

— Înțeleg. O sprânceană a lui Christian se ridică și coborî. Era un adevărat mister cu reacțiile ei. Dădu iarăși din cap. Niciodată nu trebuie să te apropii de cai pe la spate. Cred că o să fac la fel și cu

femeile.

— Îmi pare foarte rău, sincer, spuse Alex stânjenită, întinzându-i o mână pentru a-l ajuta. Christian o privi neîncrezător.

— Nu sunt sigur că ar trebui s-o accept, spuse el. Îmi promiți că nu o să-mi răsucești mâna la spate și n-o să mă izbești cu fața de un stâlp?

Alex nu se putu abține să nu râdă, ușurată. O luase mai în glumă decât mulți alți bărbați. Îl umilise în public, iar el o privea clipind cu ochii săi albaștri, zâmbind strâmb și auto compătimitor. Zâmbetul ei păli când înțelese cât de ușor îi penetrase apărarea sa mentală, cu zâmbetul lui infam. Din punct de vedere profesional era foarte bine să se împrietenească cu el. Nu același lucru se putea spune și din punct de vedere personal.

— O să arăt că sunt bine crescută, îi promise ea, serioasă.

— Asta nu înseamnă mare lucru, o tachină Christian, apucându-i mâna mică. Dar cred că o să trebuiască să te cred. Se ridică, cu eleganță, în picioare, reușind să nu arate prea rău. Nici măcar cravata sa maron nu se deranjase, observă Alex, cu admirație.

Nu era prea înalt, puțin peste un metru și optzeci, dar ținuta îi era athletică și elegantă. Umerii îi umpleau costumul perfect.

Coapsele sale erau înguste, picioarele erau picioare de dansator și călăreț, lungi și suple, iar pantalonii de călărie îi puneau în evidență mușchii. Cizmele negre, înalte până la genunchi, erau impecabil lustruite.

În timp ce Alex îl privea, același lucru îl făcea și Christian, însă

mult mai încet, mai evident apreciativ. Privirea sa alunecă peste ea, cu toată căldura mierii încălzite de soare, învăluind-o ca și cum ar fi fost mult mai înaltă și infinit mai voluptuoasă și îmbrăcată în ceva mult mai sexy decât costumul de călărie.

Alex aproape că privi în jos, să vadă dacă nu cumva hainele i se transformaseră într-un neglijă diafan. Se simțea dezbrăcată de ochii săi albaștri și un fluid i se împrăștie sub piele. Își eliberă puțin bluza la gât, încercând să respire mai ușor.

Christian zâmbi în sinea sa, conștient de reacția ei la evaluarea sa și conștient, de asemenea, de răspunsul propriului său corp. Îi plăcea ceea ce vedea.

Părul ei strălucea în reflexe negre-albăstrui în lumina moale a grajdului. Era tunsă scurt în părți și la ceafă, dar lung deasupra, părul fiind des și ciufulit, cu tendința de a se revărsa pe frunte.

Tunsoarea băiețească nu diminua eu nimic feminitatea de spiriduș a trăsăturilor ei.

De fapt, simplitatea stilului ei făcea ca privirea să fie atrasă de liniile delicate ale ovalului feței: pomeții înalți și bine definiți, nasul subțire și bine conturat, gura senzuală.

Christian gemu în tăcere; dorința îl răscolea. Gura aceea cerea să fie sărutată. Continuând cu turul vizual, realizează că bărbia îi era ușor îndrăzneată. Iar ochii nu erau căprui-închis, așa cum crezuse, ci cu o ușoară tentă de ambră translucidă, punctată cu pete aurii.

Frumoși, intenși și... cum?... șireți. Ce ciudat! Alex se mișcă stânjenită și încercă să-și retragă mâna din a sa. El o ținea strâns, dar

delicat. Nu era nimic agresiv în strânsoarea sa. Îi comunica doar, prin strângerea ușoară a degetelor, că nu este încă gata să o elibereze.

Nu era de mirare că erau atât de buni caii săi, se gândi ea. Cu mâini ca acestea, nu era nicio problemă; el nu făcea altceva decât să conducă, să insiste în tăcere și să-și urmeze calea întotdeauna – așa cum o făcea acum.

— Să zicem că nu ai încercat să mă scoți din competiție definitiv și o să continuăm această conversație, îi sugeră el, zâmbind încă.

— Presupun că nu pot refuza o asemenea ofertă, răspunse Alex, încercând să ignore senzația caldă și alunecoasă din stomac. Nu-și putea permite să-l lase pe Christian Atherton s-o tulbure astfel. Erau doar colegi de competiție. Faptul că el era încântător, delicios de masculin, iar ea era femeie, nu putea intra în discuție.

Christian se abținu să nu scrâșnească din dinți la răspunsul ei nu prea entuziasmat. Nu trebuia să arate atât de resemnată.

Nu înțelegea că erau atâtea alte femei care ar fi luptat, din răspuțeri, pentru a avea ocazia de a-i ține mâna? După toate aparențele, ea le-ar surclasa pe toate, se gândi el, incapabil de a-și ascunde amuzamentul.

— Christian Atherton, spuse el, zâmbindu-i. Televiziunea era nedreaptă cu el, se gândi Alex. La televiziune, era doar chipeș, în realitate, e strălucitor. Are aerul unui prinț, sigur pe el, încrezător în propriile sale calități, strălucitoare, care îl individualizau față de simplii muritori care îl înconjura.

Faptul că se prezentase singur, aproape că o făcu să râdă. Ca și

cum ar fi existat o femeie sau fată, interesată de călărie, care să nu-l fi cunoscut. Christian Atherton era băiatul de aur al competițiilor de obstacole.

Realizările sale profesionale constau în victorii la toate marile competiții din America și străinătate. Avea de asemenea și reputația de playboy. După toate socotelile, câștigase la fel de multe inimi ale femeilor, câte panglici albastre în decursul timpului. Nu era greu de înțeles de ce.

Nu, se gândi Alex, nu era greu să-ți imaginezi de ce femeile cădeau la picioarele acestui bărbat. Era mai greu însă să-și stăpânească reacțiile feminine și să le păstreze la nivelul aristocratic, impus de el.

Din fericire sau din nefericire avea ceva experiență în a-și ascunde reacțiile. Expresia sa rămase neutră, fără a trăda ceva din tot zbulciumul interior.

— Mă numesc Alex Gianni. Ce pot face pentru dumneavoastră, domnule Atherton? Întrebă ea, pe un ton neutru. De data aceasta, când ea își trase mâna, el nu opuse nicio rezistență.

— Spune-mi Christian, pentru început, spuse el în șoaptă. Mi-este teamă că am fost teribil de prost crescut să fiu plecat atâta timp, cât tu ai fost aici. N-am avut ocazia să-ți spun bun-venit la Briarwood, domnișoară Gianni. Insist să o fac acum. Ce părere ai să luăm masa mâine și să facem o plimbare cu mașina prin împrejurimi?

Oh, nu, își spuse Alex în sinea ei, cu inima bătându-i puternic. Încă unul. Ce avea de atrăgea atenția bărbaților în asemenea măsură?

Pur și simplu nu putea să înțeleagă. Nu credea despre sine că este o femeie deosebit de frumoasă.

Nu era tipul care să fure inima bărbaților. Nu flirta deloc și nici nu-i încuraja pe bărbați. De fapt, făcuse tot posibilul să nu atragă atenția în niciun fel. Totuși, în cele trei săptămâni, de când ea și fiica ei, Isabella, se instalaseră la mica fermă de lângă Briarwood, avusese cel puțin șase propuneri de întâlnire.

Iar acum, Christian Atherton, bărbatul, al cărui poster împodobește dormitorul oricărei fete îndrăgostite de cai, din Vest, pusese ochii pe ea. Întâmplarea era prea ironică. Cândva, de mult, ar fi fost flatată fie și dacă i-ar fi vorbit, fără a-i propune o întâlnire; s-ar fi fâstâcit de emoție. Dar acele zile trecuseră. Acum era doar zăpăcită și puțin dezamăgită.

— Îmi pare rău, domnule Atherton, spuse ea, cu un calm dezarmant. Mi-e teamă că nu prea am timp pentru astfel de lucruri. Mulțumesc, oricum, pentru invitație.

— Oh, nu, insistă Christian. Trebuie să ne cunoaștem mai bine, nu crezi?

Strălucirea din ochii lui albaștri făcea ca propunerea să fie mai mult intimă, decât familiară. Era la o jumătate de pas mai aproape decât ar fi fost necesar – suficient de aproape, încât s-o facă pe Alex să se simtă stânjenită, dar totuși nu suficient de aproape, încât să o determine să se îndepărteze.

Bărbatul era un cuceritor, iar ea știa aceasta. Lumina scânteietoare din ochii lui îi spunea lui Alex că era perfect conștient de ceea ce

făcea și că era conștient că ea știa.

Totul era un joc minunat pentru el, să provoace și să cucerească femeile. Toată lumea știa care erau regulile lui: distracția, nimic serios, fără nicio părere de rău.

Alex simțea cum se relaxează și înțelese că e periculos. Se putea ca el să nu o amenințe, dar era, cu adevărat, un pericol, un pericol care trebuia să fie curmat din fașă. Realiză adevărul, cu un acut sentiment de regret. Ar fi putut fi plăcut...

— Știu totul despre dumneata, spuse ea, cu un zâmbet stânjenit, care îi ridică colțul gurii.

— Reputația mi-a luat-o înainte? Își ridică o sprânceană și păru imens de mulțumit de sine. Era o expresie care se schimbă rapid, într-o strâmbătură comică, când ea îi răspunse:

— Bineînțeles. Mama mi-a spus să mă feresc de bărbați, ca dumneata, când am împlinit treisprezece ani.

— Bineînțeles că n-ai ascultat-o, spuse Christian, iar ochii îi scânteiară cu umor.

Nu, se gândi Alex, privind într-o parte, devenind, dintr-o dată, meditativă; n-o ascultase. Poate, dacă ar fi ascultat-o, ar mai fi fost căsătorită, ar mai fi fost în California, ar fi avut ajutorul familial. Dar nu ascultase și toate acestea erau acum de domeniul trecutului.

— Prefer să te văd zâmbind, îi șopti Christian, apropiindu-se încet.

Nu avea idee unde dispăruse cele câteva clipe, dar nu era un loc plăcut acolo unde ea zăbovisese. Părea tristă și ar fi vrut să-și pună

mâna pe umărul ei, într-un gest liniștitor, dar bănuia că nu-i va aprecia gestul.

Totuși, îi îndepărtă zulufii rebeli de pe frunte, apropiindu-se și mai mult încât, atunci când îi vorbi, vocea era ca o șoaptă moale:

— Lumina strălucește ca aurul în ochii tăi, când zâmbești.

Pentru o clipă, Alex se uită la el, vrăjită de privirea lui, de vocea lui, de tandrețea din ochii lui. Era ciudat să fii atât de aproape de el, învăluită de puterea personalității lui. Într-un fel, totul părea cunoscut și, totuși, deosebit. Era îmbătător... și periculos.

În cele din urmă, se trezi din reverie, privindu-l preocupată.

— Ar fi mai bine să vă păstrați farmecele, domnule Atherton, nu le irosiți pe mine.

— Farmecele nu se irosesc niciodată pe o femeie frumoasă, răspunse Christian, ridicându-și bărbia.

Își puse mâna pe ușa de lângă ea și se mai apropie un milimetru. Mai jucase jocul acesta înainte. Era nevoie de hotărâre, dar merita întotdeauna efortul suplimentar.

Sub gheața Alexandrei Gianni era foc. Îl vedea în ochii ei de chihlimbar, în bărbia ei încăpățânată și în liniile luxuriante ale gurii.

Voia să fie el acela care să topească gheața și să aducă focul la suprafață. Voia să fie el acela care să simtă mângâierea și căldura flăcărilor.

Nu avea nicio legătură cu pariul. Nu avea nevoie de bani și nici personalitatea sa nu avea nevoie de succes.

Totul era provocarea. Erau sentimentele bărbatului și ale femeii,

dintru început, sentimentele care erau doar puțin mai primitive, decât cele cu care era obișnuit el. Îl intrigau. Alex îl intriga.

— Mulțumesc pentru compliment, șopti Alex retrăgându-se și încercând să scape nu numai de bărbat, ci și de forța personalității sale. Hotărârea ei se clătină sub privirea sa apreciativă.

Senzația aceea caldă și lunecoasă o răscoli iarăși, când privirea i se opri pe gura lui. Era deschisă și mobilă, cu buze ferme și bine conturate și cu un repertoriu infinit de zâmbete sexy.

Nu se putu abține să nu se întrebe cum ar fi să o sărute. Gândul era nedorit, nebinevenit, însă i se insinuă cu insistență. Era atâta timp de când un bărbat nu o mai sărutase, cu acea pasiune și tandrețe de care, instinctiv, știa că acesta era capabil. Fusesse singură atâta timp...

El îi înțelese mesajul din privire și își plecă capul puțin, a invitație, cu buzele deasupra buzelor ei. Dar înainte ca ea să-i primească oferta, apărarea i se trezi și se retrase, aplecându-se să-și scoată mânușile din geanta cu echipament. Ce se întâmplă cu ea, se întrebă ea, supărată.

Mâinile îi tremurau agitându-se inutil, în geanta mare în care își ținea toate cele necesare. Era un dezmățat și un afemeiat și ea nu avea timp și nici chef de astfel de lucruri. Nici el nu ar fi avut, dacă ar fi cunoscut-o. Dumnezeu știa, ar fi stabilit un record mondial de viteză când ar fi cunoscut-o.

— Doar o constatare, spuse Christian, sprijinindu-se, leneș, de stâlpul subțire. Dacă o femeie este frumoasă, merită să i se spună asta.

— Și dacă nu este?

— Atunci i-a spus, oricum, zise el, zâmbind.

Era un lingușitor din naștere. Era o însușire pe care și-o perfecționase de copil. Chiar de la frageda vârstă de patru ani știa că sexul frumos adoră laudele.

Mătușile, precum și prietenele mamei sale î! Răsplăteau din belșug pentru remarcile sale iscusite. În ceea ce o privea pe Alex, era perfect justificat. Era foarte drăguță, într-un fel sofisticat. Cu cât o privea mai mult, cu atât era mai încântat de ceea ce vedea.

Frumusețea ei era în același timp exotică și subtilă, iar el observă imediat că era complet nemachiată, nu avea nimic care să atragă atenția sau să scoată în evidență. Observă, de asemenea, că nu prea se simțea în largul ei, din cauza complimentului și a insistenței sale.

Avea chiar impresia că s-ar fi simțit mai bine dacă n-ar fi observat-o deloc.

O privea cu un amestec de uimire și amuzament cum își scotea și își băga lucrurile în geantă. Era dezorientată și era evident că nu-i făcea plăcere să fie așa. Merită să fie reținut aspectul ăsta, se gândi el.

— Ești din cale afară de ordonată, spuse el, cu satisfacție, aplecându-se să se uite în geanta ei. Când își întoarse capul către ea, se găsi iar la distanța potrivită pentru sărutat. Zâmbi leneș și adăugă: O calitate aproape la fel de neprețuită ca felul cum arăți.

Alex se îmbujoră și se înfierbântă sub bluza de bumbac albă și jacheta de culoare închisă.

— Îți face plăcere să-mi privești dinții, îl întrebă ea, sec?

— Recunosc, da, spuse el. Sunt adorabili. Îmi place cum se

suprapun ușor cei doi de deasupra, îți dă un anume aer de inocență.

— Să faci complimente este unul dintre hobbyurile dumitale, spuse ea, sperând că aceasta îl va dezamăgi.

— E mai mult o chemare, zise Christian.

— O faci foarte bine, spuse Alex, iar colțurile gurii i se ridicară, în vreme ce acea relaxare periculoasă se făcea iarăși simțită.

Părea că-i este imposibil să-i reziste. Comportamentul lui neconformist și încântător o făcea să creadă că nu putea reprezenta un pericol pentru ea.

— Mulțumesc, zise el, îndreptându-se doar pentru a se rezema cu insolență de ușă, încă o dată, ca și cum ar fi vrut să-și păstreze puterile pentru ceva mult mai important.

— Dar îți pierzi timpul cu mine, dacă îți închipui că te vei alege cu ceva, îl avertiză Alex, încercând, încă o dată, să devină rezervată și rece. Se ridică în picioare și își trase mânușile de piele neagră, subțire. Am un grajd, de care trebuie să am grijă și o fiică, de crescut. Mă tem că nu prea am vreme de flirturi.

O sprânceană a lui se ridică a surpriză.

— Nu ai vreme? Dădu din cap și oftă teatral. Scumpa mea fetiță, flirturile reprezintă o parte esențială din viață, ca vinul și caii buni.

Alex îl privi frustrată. Încerca să fie serioasă, încerca să pună lucrurile cum se cuvine, între ei, chiar de la început. Nu-și putea permite altă neînțelegere – ultima o costase prea mult.

Nu voia ca în mintea lui Christian Atherton să existe vreo neînțelegere în ceea ce o privea. Iar el avea tupeul să stea acolo și s-o

tachineze, arătând imposibil de bine, teribil de englez și al naibii de sexy. El îi aruncă un zâmbet voalat și șiret, care îi distruse, cu ușurință, toate barierele, ca și când ar fi fost alcătuite din coji de ouă. Alex clătină din cap uimită și zâmbi ușor.

— Nu renunți cu una cu două, nu-i așa?

— Nu renunț niciodată, declară Christian, sclipirea de hotărâre luminându-i privirea și pătrunzând prin vocea sa plăcută și caldă. Rareori sunt învins, dar niciodată nu renunț.

— De data asta ești sortit să pierzi. Mi se pare cinstit să te previn.

Era evident că nu o crede. Bineînțeles că nici ea nu credea.

Bărbații ca Christian Atherton au o încredere nemărginită în succesul lor la femei. Mulți dintre ei trec drept aroganți. Acesta trecea drept afectuos. Alex ar fi preferat aroganța, era mai ușor de înfruntat.

— O să vedem, spuse el, absent. Ai o fetiță. Să presupun că ești divorțată? Urăsc să aflu că am pus ochii pe o femeie măritată. Aceasta este una dintre regulile mele, pe care nu le încalc niciodată.

— Fără femei măritate.

— E bine că aflu că ai, măcar un scrupul, reflectă Alex. Da, sunt divorțată.

Nu părea că această dezvăluire, în legătură cu trecutul ei, să-l afecteze prea mult. Alternativa de a lăsa lumea să creadă că Isabella e născută, în afara căsătoriei, nu-i prea convenea. De fapt, fiica ei se născuse după divorțul de Michael De Grazia, dar se născuse din dragoste, indiferent de ce credea Michael. Nu era vina Isabellei că mariajul părinților ei nu rezistase presiunilor din afară și dinăuntru.

— Divorțată, recent?

Îl privi pe Christian conciliant și se îndreptă către boxa lui Terminator.

— Mi-ar face plăcere să mă învârt pe aici și să joc în. Aceasta este viața ta, dar trebuie să mă pregătesc pentru concurs.

— Apoi urmează cina, spuse el, cu același zâmbet. În Briarwood este un restaurant italianesc excelent. Proprietarul este prieten cu mine.

— Atunci poate că o să mănânce cu tine, îi sugeră Alex, mios. Am de lucru și cum am mai spus, un copil de crescut.

— În regulă, spuse Christian, cu un oftat binevoitor. Îți cedez din primul rund, domnișoară Gianni. Pentru ce concurs te pregătești?

— Openul de sărituri.

Deschise brusc ușa boxei și îi dădu prilejul lui Christian, pentru prima oară, să vadă, ca lumea, calul pe care îl călărea.

Ochii i se măriră de spaimă.

— Oh, Dumnezeule, nu se poate, șopti el, privind fix. Fără îndoială e uriașul ciolănos, murg și țintat. Credeam că l-au împușcat.

— Nu, încă, spuse Alex, printre dinți. Era ceva obișnuit pentru ea să gândească lucruri urâte despre caii pe care îi antrena – iar despre acesta avea destule motive să o facă – dar să audă pe un coleg de breaslă, gândind la fel, era altceva. O enerva.

Christian își întoarse privirea de la cal și o mulțime de sentimente ciudate îl răscoliră. Era o notă ciudată în glasul său când spuse:

— Doar nu ai de gând să călărești fiara asta.

— Pentru asta sunt plătită, spuse ea, înțepat, îndesându-și cascheta pe cap și încheindu-și catarama.

— Nu sunt destui bani în toată Virginia ca să merite.

Asta este părerea ta, se gândi Alex, încruntată. Ar fi simplu pentru el să refuze cai ca Terminator. Ferma Quaid, cea pentru care concura Christian, avea padocurile pline de cai de rasă dintre cei mai buni, niște animale superbe.

Pe de altă parte, Christian avea destui bani ca să facă din călărie doar un hobby. Ea, în schimb, trebuia să se târguiască și să fie recunoscătoare și pentru nărăvași ca Terminator.

— Vorbesc serios, Alex. Și chiar era. Colțurile gurii sale frumoase se lăsară. O cută de dezaprobare îi apăru între sprâncene. Arăta la fel de serios ca un bancher. N-am avut niciodată ghinionul să-l călăresc pe Terminator, dar sunt foarte conștient de reputația animalului. Aproape că mă îngrozesc că încaleci un asemenea cal. Nu ai mai mult de cincizeci de kilograme și nici nu pari din cale afară de puternică. Fiara asta este cât o locomotivă, cu o gură ca de granit și o minte diabolică și bolnavă.

Ca și cum ar fi vrut să ilustreze aceasta, Terminator se repezi la el, cu unul dintre picioarele din față, când ieși din boxă; Christian fu nevoit să sară înapoi, altfel ar fi pierdut o genunchieră.

Ochii îi scăpărau, urechile i se ciuliseră, iar el dansa nerăbdător, în timp ce Alex îi potrivea chinga șei.

— Ești nouă pe aici, zise Christian, mângâind crupa suplă a calului. Țsta este singurul fel în care te poți apropia de bruta asta. L-

am văzut într-o competiție, la Oatlands, înainte de a deveni vedetă. S-a repezit, ca un fanatic, la o nouă poartă și s-a izbit într-un copac. Păcat că n-a murit, mormăi el, clătinând din cap. Asta a fost când s-a hotărât că este mai bine să concureze în arenă. Privea calul, cu un dezgust nedisimulat. A schimbat călăreții mai des decât au schimbat proprietarii o mașină de mâna a doua. Cine este proprietarul lui acum?

— Tully Haskell.

— La dracu'.

Îi stătea pe vârful limbii să-și spună părerea despre bărbatul pentru care călărea, dar ea era ocupată să-l scoată pe Terminator, din grajd fără probleme. Bodogănind pe înfundate, la adresa bărbaților care profitau de pe urma femeilor nevinovate, Christian o dădu pe Alex la o parte, luă animalul recalcitrant, de căpăstru și îl scoase afară, în soarele strălucitor de aprilie.

Alex își lovi cravașa de cizmă și fumegă, lăsând temperamentul să iasă la suprafață. Cine se credea el să-i spună ce cal să călărească sau să nu călărească, cu care proprietar să lucreze sau să nu lucreze? Cine se credea s-o vrăjească cu vorbe acum, apoi să-i minimalizeze capacitatea de discernere și posibilitățile?

— Acum îmi iau eu calul, domnule Atherton, spuse ea, evitând cu îndemânare dinții iui Terminator, când îi apucă frâul.

Christian refuză să-i dea frâul. O privi pe Alex întunecat, cu o uitătură care le-ar fi făcut mândre pe cele mai bătoase rude ale sale.

— Dacă ai avea puțină minte, i-ai trimite învârtindu-se atât pe ticălosul ăsta, cât și pe stăpânul lui. Nu sunt altceva decât necaz,

amândoi.

— Mulțumesc pentru părere, spuse ea, repezit. Lăsându-i lui frâul, se trase într-o parte și sări rapid în șa. Terminator dansă, scuturându-și capul și încercând să scape din mâna lui Christian. Alex apucă frâul și-și fixă picioarele în scări, cu fermitate. Îl privi pe Christian de sus, cu o strălucire de aur în ochi. Nu-mi pot permite luxul de a-mi alege clienții, domnule Atherton. Calul ăsta poate să sară, iar eu pot să-l călăresc. Nu este o plăcere întotdeauna, dar pentru asta sunt plătită și, pentru că nu am o avere de familie pe care să mă bizui, o fac fără să mă plâng.

Christian privea cum Alex strunea calul. Era evident că atinsese coarda sensibilă. La dracu', nu era genul lui să se comporte așa, să spună oamenilor ce au de făcut. Frații săi făcuseră carieră din asta, dar el fusese întotdeauna adeptul lucrului făcut din convingere. Nu era treaba lui ce fac ceilalți oameni, cu viețile lor. De ce deviase de la această filosofie, nu știa. Era clar, oricum, că Alex nu o apreciaше.

— Alex, iartă-mă, zise el.

— Spune asta cuiva căruia îi pasă, zise ea cu atenția concentrată la cal. Mușchii lui Terminator se încordau și tremurau sub ea. Era ca și cum ar fi stat pe un vulcan gata să explodeze. Apăruseră deja pete de transpirație pe gâtul calului și spumă în colțul gurii.

Îl privi pe Christian în treacăt; îngrijorarea și părerea de rău, din ochii lui, îi merseră la inimă. Îi zâmbi mascat.

— Poți să-mi urezi noroc.

— Sigur.

Dădu din cap, eliberă zăbala și-i făcu cu mâna. Calul uriaș se năpusti înainte, încercând să se impună, dar se dădu bătut și se așeză într-un trap ușor. Christian oftă și își schimbă greutatea de pe un picior pe altul, neliniștit fizic de brusca sa grijă pentru altă persoană. Se considera un burlac desăvârșit, grijuliu doar față de propriile necesități, responsabil doar pentru sine însuși. Așa trăise toată viața. Ca cel de-al patrulea fiu al contelui de Westly, era departe de problemele familiale. Frații săi mai mari luaseră ei frâiele responsabilităților, lăsându-l pe el să ia alt fel de frâie. Se angajase ca antrenor la ferma Quaid, pentru că nu voise să-și ia responsabilitatea de a-și conduce propria afacere. Era necăsătorit, pentru că nu voise să-și ia responsabilitatea unei soții. Și acum o privea pe Alexandra Gianni luptându-se cu diavolul acela de cal, simțindu-se răspunzător pentru că nu reușise să o convingă să nu-l încalece.

Doamne, ce-ar fi zis unchiul Dicky? Se întrebă.

— Te-ai cam pierdut, înălțimea ta, se auzi o voce sardonică, din spate.

Christian își mută atenția de la Alex, care îl condusesse pe Terminator de-a lungul platoului, pentru a-i trece furia, la sursa de amuzament. Robert Braddock era în spatele lui, uitându-se alene prin listele de prețuri ale unui catalog de echipament. Braddock era exact de înălțimea sa, dar mai robust. În alte vremuri, ar fi putut fi pirat sau țigan. Începutul de râs îi ridică colțurile buzelor și îi încreți fața, dincolo de ochii săi negri.

— Ce vrei? Îl întrebă Christian, iritat.

Nu avea îndoială că Robert prinsese fiecare amănunt din primirea, nu tocmai amicală, pe care Alex i-o făcuse, pe aleea grajdului. Nu l-ar surprinde să fi tras și o casetă cu umilirea lui. Robert se mândrea să fie primul din competiție, care știa totul despre toate cele ce se întâmplau. Era un lucru pe care Christian îl considerase întotdeauna enervant; considera bârfa sub demnitatea sa. Își îngustă ochii și încercă să se gândească la cel mai frivol și insultător mod în care va cheltui banii prietenului său, atunci când va câștiga pariul.

— Ce înseamnă asta? Grosolăni din partea amicului meu englez? Robert îl tachina fără milă, iar ochii îi jucau în cap. Vai, vai, ce ar spune regina?

— Ar spune că ești un porc antipatic. Pleacă.

— A, da, am alte lucruri mai bune de făcut, de exemplu să mă gândesc ce o să fac cu cei o mie de dolari. Cred că o să încep cu o pereche de cizme noi-nouțe.

— O să te fac să le mănânci pe cele pe care le porți acum, spuse Christian, întrecând puțin măsura, suficient ca să-i dea apă la moară prietenului său.

— Hopa-hop, Christian, ți se văd rănilor.

— Cară-te.

Robert oftă fericit și întoarse o pagină în catalog.

— Mă gândesc că s-ar putea să-mi cumpăr și o jachetă nouă, să mergă cu cizmele. Crezi că mi-ar sta bine în dungii?

Christian ridică o sprânceană, disprețuitor.

— Ținând cont de locul de unde cumperi, în mod obișnuit, cred

că ai putea să-ți schimbi de două ori garderoba, cu o mie de dolari, dar n-are rost. Nu o să ai banii..

— Zău? Cred că mica tumbă pe care ai făcut-o, peste umărul doamnei Gianni, ți-a cam zdruncinat creierii, amice. Păcat că nu purtai casca. Sunt câteva bune în catalog, spuse el timid, răsfoind paginile în fața lui Christian. S-ar putea să fiu băiat bun și să-ți cumpăr una, cu propriii tăi bani.

Christian îl privi lung și rece, apoi zâmbi ca un crocodil.

— O să-mi facă o mare plăcere să te umilesc cu propriii tăi bani, Robert. Mă întreb cât mai costă anunțurile în ziua de astăzi.

— N-are niciun rost. Braddock împachetă catalogul și îl puse la subsuoară. Să punem lucrurile la punct: sper că înțelegi că trebuie să fie o întâlnire cum se cuvine. Trebuie să o însoțești la petrecere, să iei masa cu ea, să dansezi cu ea și s-o săruți în văzul lumii.

— Zău, Robert, spuse Christian, cu dispreț, cât de copil poți fi!

— Astea sunt condițiile, spuse Robert, calm. Te prinzi?

— Mă prind, zise Christian, dându-și ochii peste cap.

Putea să fie, la urma urmei, la fel de adolescent ca omul de lângă el. N-avea niciun motiv să nu fie. Nu avea pe nimeni căruia să-i dea socoteală. Nu era nimic rău într-un mic pariu între gentlemen. Nu era niciun pericol ca doamna în chestiune să fie jignită în vreun fel. Or să se bucure de o noapte împreună, Christian va fi cu o mie de dolari mai bogat, iar Robert va fi un om mai sărac, dar mai înțelept. Părea să fie o treabă bună pentru toată lumea.

Își întoarseră privirile către Alex și Terminator, îl plimba în cerc,

în colțul lor de teren, la depărtare de ceilalți cai și călăreți.

— Ce știi despre ea? Întrebă Christian.

— Nu prea multe, în afară de ce ți-am spus deja. A închiriat locul ăla și antrenează cai pentru concursuri. Are câteva fete care iau lecții de la ea. Dar în ceea ce privește locul de unde vine și cum a ajuns aici, mister.

— Hmm, mormăi Christian; îi stârnise curiozitatea. Îmi place misterul.

— Amice, mai bine te informezi, pentru că femeiușcă asta nu prea are chef să se joace de-a Sherlock și doctorul Watson cu nimeni.

— Vom vedea.

— Uită-te cum călărește armăsarul ăsta, spuse Braddock, cu admirație. Stă bine în șa, tare ca piatra. E bună.

— Da, foarte bună, confirmă Christian. Prea bună ca să se sinucidă călărind calul ăsta. Tully Haskell ăsta a reușit s-o păcălească cu Terminator. Dacă o să fie rănită... Amenințarea i se strecură în suflet pe măsură ce-și închipuia scena rănirii. Trupul său suplu se cutremură. De unde venea grija asta? Nu era treaba lui ce se întâmpla între Tully Haskell și Alex Gianni. Bineînțeles, nu era rolul lui să acționeze fie ca un gardian, fie ca un înger răzbunător. Dumnezeuule, nu era acum și nici nu dorise vreodată să fie răzbunător, pentru Alex Gianni sau pentru altcineva.

— Te simți bine? Întrebă Robert, preocupat. Arăți palid.

— Mă simt bine, spuse Christian. Doar rămășițele pe care le-am luat cu mine din Anglia.

— Fiindcă veni vorba de lucrurile din Anglia, spuse Braddock, târăganat și sardonice, în vreme ce o privea pe tânăra femeie care se îndrepta către ei, îmbrăcată în pantaloni la modă și o jachetă de motociclist, din piele neagră.

Christian gemu din străfundurile ființei sale.

— La dracu', am auzit că umbli după păsărele prin grajduri, spuse femeia, cu o voce de se auzi mai ceva ca clopotele de la biserica Sf. Maria. Se opri la câțiva metri de ei și izbucni într-un hohot de râs. Ce mai tărăboi! Aș fi murit s-o văd și pe asta! L-au sărit penele prin tot grajdul când a fost trântit de o femeie!

— Charlotte, e nevoie să țipi întotdeauna, de parcă ai vrea să depășești zgomotul unui motor de avion? Întrebă Christian, printre dinți.

Izbucnirea tinerei atrase priviri amuzate în jurul lor. Chicotelile se răspândeau prin grupulețele de oameni, ca valurile într-un lac.

Nu era nicio șansă să țină secret micul incident cu Alex, bineînțeles, însă ar fi preferat ca bârfele să fie răspândite de altcineva, decât de unul dintre îngrijitorii lui.

Râse și îi făcu cu mâna.

— Oh, dă-i bătaie. Nu e nimeni prin jur care să nu fi auzit povestea de câteva ori deja, țipă ea, cu accentul ei din East End.

Braddock își frecă bărbia, încercând să-și ascundă, în mod discret, zâmbetul.

Christian se învineți la față și scrâșni din dinți.

— Charlotte, tu ești năpasta vieții mele.

— Oh, las-o baltă, n-are rost să te căiești deloc.

Charlotte sau Charlie Simmonds avea optsprezece ani, era o puștoaică cu un accent al vorbirii la fel de greu ca și ceața londoneză. Părul ei roșcat, pe care îl purta pieptănat drept în sus, era tăiat în creștet și arăta la fel de des și de neted ca brazdele de iarbă din parcul Windsor. Christian bănuia că reușea să-l facă să stea așa numai din încăpățănare. Fața îi era încă rotofeie, de copil și atrăgea atenția din cauza abundenței de rimei și ruj violent. Un snop de cercei îi atârna de urechea dreaptă. De cealaltă ureche, atârna unul singur.

Era nepoata lui Old Ned, grăjdar șef la Westerleight Manor. „O fată deșteaptă și precoce”, spunea Ned, „tot ce are nevoie este să vadă puțin lumea; tatăl ei a dispărut, iar maică-sa cam bea.

Nu prea se găsește o slujbă pentru vârsta ei “. Disperarea i se citea în ochi, în clipele acelea, iar singurul lucru de care îi părea rău lui Christian era că cedase. Ned îl rugase din tot sufletul să ia fata cu el, în Virginia. Încă se mai întreba de ce spusese „da “.

— Poate oi fi alunecat, iubitele, spuse Charlie, împungându-l în coastă cu cotul ei ascuțit. Normal ar fi să cadă femeile la picioarele tale, nu invers.

Christian își înghiți câteva remarci diverse, toate de genul „ai grijă cum vorbești cu superiorii tăi “Dădu drumul, în șoaptă, unei înjurături mai delicate. Fiecare dintre remarcile acestea era un lucru pe care frații săi l-ar fi spus servitorilor. Nu se puteau spune asemenea lucruri în America.

Conform cu ideologia din această țară, nimeni nu avea „superiori”

aici. Era unul dintre motivele pentru care se mutase în State – să scape de sistemul de clasă blestemat, în care crescuse. Și acum era gata să uite asta, la prima împunsătură a unei adolescente. Poate chiar alunecase, așa cum spusese ea.

— Ce s-a întâmplat, iubitele? Întrebă Charlie, clipind în așa fel încât ochii i se transformară în puncte mici, întunecate, pe fața rotufeie. Te deranjează puțină zeflemea? Țeapăn, îl tachină ea, cu o voce melodioasă și-i făcu semn cu degetul.

— Oh, nu fi așa plictisitoare, mormăi Christian, bosumflat. Ar trebui să te pedepsesc pentru că ești necuviincioasă. Se strâmbă imediat ce dădu drumul acestor cuvinte. Unchiul Dicky s-ar fi răsucit în mormânt, dacă nu l-ar fi incinerat și nu i-ar fi împrăștiat cenușa peste circuitul de la Cheltenham.

— Bine, bine. Dă-i bătaie, dă-i bătaie și concediază-mă. Se întoarse către Robert, își dădu ochii peste cap și-i spuse: Am auzit că au nevoie de ceva ajutoare la Green Hills, iar antrenorul e un tip de treabă. Nu-i așa, Bobby?

Braddock se uită cu teamă către prietenul său, dar Christian nu avu milă de el. Avea el destule pe cap.

— Mă duc să văd următorul concurs, mormăi el și se îndreptă în direcția ringului de concurs. Era din cauza vieții în familie, se gândi el, supărat. Trei săptămâni cu Athertonii erau de ajuns pentru a deveni țeapăn ca un băț. Se sprijini de stâlpul pentru lumină și se uită, fără să vadă, la calul și călărețul care parcurgeau traseul în arenă.

O să-i treacă, era sigur. Își va da el drumul. Tot ce avea nevoie era

puțină distracție, cu una dintre femeile care ar fi avut stele aurii, în agenda sa, dacă ar fi fost atât de lipsit de tact să folosească acest sistem.

Prefera să aprecieze femeile în funcție de calitățile lor unice și să lase sistemul de apreciere pentru cei lipsiți de stil.

Hillary Collins, de exemplu, se gândi el. A fost întotdeauna o companie plăcută. Mai era și Regina Worth, care avea cu adevărat două calități remarcabile. Și Louisa Thomas...

Dar fiecare nume, care îi venea în minte, dispărea imediat. Adevărul era că nu prea avea chef s-o vadă pe vreuna dintre ele. Singura femeie, pe care ar fi vrut să o vadă, era cea care îl răscolise. Cea cu ochii de chihlimbar și cu gura foarte, foarte sexy.

Cea cu trecutul misterios. Cea care îl doborâse cu pricepere de războinic Ninja. Singura femeie, de care era interesat, călărea, în acel moment, în arenă, pe un cal pe care nu l-ar fi dorit nici celui mai mare dușman al său.

S-ar putea să nu fie chiar așa de ușor să câștig pariul, se gândi Christian, privind către doamna Gianni, care se pregătea să înceapă parcursul. Avea tot timpul. Nu avusese niciodată nevoie de o lună de zile, pentru a obține o întâlnire de la o femeie. Nu avea să fie Alexandra Gianni excepția de la regulă.

Capitolul 3

Terminator se dădu înapoi când poarta arenei se închise în urma

lui. Alex îl îndemnă, calm, spre înainte, conducându-l din picioare. Învățase foarte repede că n-avea rost să-l pedepsească când era rău. Calul lua pedepsele ca pe o provocare și se răzbuna cu o purtare și mai ciudată. Se hotărâse că singura șansă, pe care o avea să-l potolească, era să-i ignore accesele și să facă tot ce-i stătea în putere să-l țină preocupat de treaba pe care o avea de făcut.

Calul era în stare să sară ca un campion. Talentul la obstacole îi scăpase pielea nenorocită de la a fi transformată în mingi de base-ball. Dacă era în stare să-l facă să se concentreze la sărituri și să lase la o parte extravagantele, știa că-i va putea prelungi cariera și va mai amâna, cu câțiva ani, drumul său către abator.

Cu aceste gânduri, îl îndemnă la trap și privi către parcurs, înconjurându-l. Fiind doar o ședință de antrenament, iar cea mai mare parte dintre caii, care participau, erau fie tineri, fie ieșiți din formă sau pur și simplu insuficient de valoroși, pentru a participa la circuitele de clasa A, porțile nu erau deosebit de înalte, niciuna peste un metru și douăzeci de centimetri. Și, deși parcursul era mult mai complicat, decât cel de la clasa „vânătoare“, care îl precedase, era totuși cu mult sub posibilitățile lui Terminator.

Participase deja la competiții mai dificile, dar Alex preferase să reia antrenamentul cu el și să-l aducă, treptat, la fazele mai dificile, pe măsură ce se vor cunoaște mai bine și va fi în stare să-i stăpânească toanele.

Când îl văzu pe Christian în afara ringului, cu privirea ațintită asupra ei, se trezi îndreptându-se în șa, ridicându-și bărbia și făcând

alte asemenea gesturi, pentru a-i atrage atenția. La dracu', se muștră ea, în vreme ce își îndrepta calul către prima poartă, nu era loc în viața ei pentru Christian Atherton și, sigur, nu era loc pentru el în mintea ei, acum. Avea nevoie de fiecare fărâmbă de concentrare de care era în stare, pentru a trece de acest rund, nevătămată.

Terminator nu avu nevoie decât de două porți ca să se plictisească. Făcea tot ce-i stătea în putință ca să-i scoată mâinile, din încheieturi, lui Alex când ataca fiecare poartă joasă, întinzându-se peste ele ca la seepchase. Lupta pentru control dură tot rundul, iar Alex era recunoscătoare că, la această categorie, nu se punctau stilul și comportamentul ca la clasa „vânătoare”. Tot ceea ce conta era să sară peste porți, fără a dărâma ceva; altceva nu conta. Terminator reuși să-și îndeplinească misiunea. Urmau să revină pentru finală și, de data aceasta, nu vor mai lupta doar împotriva celorlalți cai care săriseră fără greșală, în primul rund, ci și cu timpul. Calul cu cel mai bun timp și cele mai puține greșeli va învinge.

Christian o privi ieșind din ring. Fusese impresionat de felul cum călărea, nu de cal. În afară de remarcabila ținută a bustului și a poziției picioarelor, avea clasă. Era ceva în acel stil, în felul cum își ținea capul, în felul în care își conducea calul către poartă și îl depărta de ea, care îi stârnea amintiri.

Voia să creadă că o mai văzuse cândva; totuși, nu o văzuse. Ciudat. Numele ei nu-i spunea nimic, iar în conversația pe care o avuseseră – plăcută, de altfel – nu era nimic care să-i dea vreun indiciu. În cele din urmă nu se mai gândi. Nu o mai întâlnise niciodată

pe Alex Gianni. Un zâmbet îi acoperi fața. Nu o mai cunoscuse vreodată, dar era, în mod definitiv, hotărât să o facă acum.

— Arată al naibii de bine pe cal, nu-i așa?

Vocea guturală avu asupra lui același efect pe care îl are unghiile asupra cretei. Se întoarse și îl trată pe Tully Haskell cu trucul pe care îl învățase când era școlar, la Winchester – privind în josul nasului la cineva care era mai scund ca el.

Haskell era un bărbat bine făcut, de vreo patruzeci de ani, cu bustul întărit de anii de muncă fizică și cu o burtă respectabilă, cauzată de recenta viață sedentară și de excesul de mâncare prăjită. Se oprise lângă Christian și se înfipsea în pământ ca un stejar, iar acum își aprindea un trabuc lung, cu o brichetă de aur.

Christian se uită la panglica albastră, prinsă la buzunarul hainei sale de croială vestică, cu un dispreț sardonice.

— Se dau premii pentru antipatie, nu-i așa? Îl întrebă el. Ești făcut pentru a fi campion, Tully.

— Râzi de toată lumea, Atherton, spuse Haskell, cu un mârâit, iar fața i se înroși de la gât în sus, ca și cum gulerul cămășii ar fi devenit, deodată, prea strâmt. Își scutură trabucul către Christian. O să vedem dacă o să mai râzi când Alex și Terminator vor apărea la marile competiții.

— Sper că nu ai de gând să trimiți calul ăsta nebun la un concurs de grand prix?

Gândul acesta îl cutremură pe Christian. Grand prix-ul era cel mai dificil și mai prestigios dintre toate categoriile de sărituri și se ținea cu

mare pompă și festivism, pentru cei mai mulți bani. Porțile și traseele erau formidabile. Era nevoie de un cal puternic atât fizic, cât și psihic, pentru a face față stresului.

— Ce ai de gând, s-o vezi omorâtă pe Alexandra?

— Vai de mine! Un zâmbet de reptilă îi schimonosi fața lui Haskell. Acesta e începutul unei colaborări lungi și, mutual, avantajoase între mine și Alexandra. Christian îl privi tăios, sprâncenele unindu-i-se deasupra ochilor albastru-închis. Da, domnule lord, știe să stea în șa, adăugă omul, privind-o pe Alexandra cum își strunea calul la oarecare depărtare. Trase un fum lung din trabuc, expiră adânc, apoi se întoarse către Christian cu o strălucire de răutate în ochi. Am auzit că te-a cam pus la punct, în grajd. Era și timpul să fii pus la punct.

— Oh, știu care îmi este locul, Tully, zise Christian. În frunte. Privi către arenă unde echipele de serviciu ridicau câteva porți și le dădeau jos pe altele, făcând pregătirile pentru finală. Alexandra și cu mine am avut o mică neînțelegere, dar o rezolvăm noi.

Haskell se întoarse și îl împinse cu forță, în umăr, pe Christian, cu degetul său arătător bont.

— Ține-te departe de antrenorul meu, englez îngâmfat. Are altceva mai bun de făcut decât să umble cu tine. Îți știu eu obiceiurile, Atherton. Le vrăjești în pat și nu mai au chef să lupte cu tine în arenă. De data asta n-o să-ți meargă.

Christian se uită cu răceală la degetul înfipt în haina sa. Folosindu-și ultima fărâmbă de autocontrol, de care era în stare, își

înfrână furia, transformându-și energia în demnitate și acoperindu-l cu gheața disprețului său. Haskell, pricepând că mersese prea departe, se trase un pas înapoi, iar Christian își scutură, cu calm, umărul hainei.

— În ceea ce o privește pe Alex Gianni, spuse el, formal, cu ochii săi albaștri pârjolind fața cărnăasă și înfloritoare a lui Tully, nu-i ești proprietar și nici tată, lucru perfect posibil având în vedere vârsta. O plătești ca să-ți antreneze caii. Ceea ce face ea, în timpul liber, nu e nici pe departe treaba dumitale.

Holbându-se la el și înroșindu-se din ce în ce mai mult, Haskell își înghiți răspunsul. Crainicul arenei anunță primul cal al finalei. Tully se întoarse brusc și se depărtă într-un nor de fum.

— Porc lipsit de maniere și prost crescut, șopti Christian, în urma lui.

— Calul sau proprietarul? Întrebă Robert, luând locul lui Haskell.

— Amândoi. Sunt făcuți unul pentru celălalt. Poți să-ți închipui că a avut tupeul să mă avertizeze? Nenorocit impertinent.

Braddock ridică sprânceana.

— Și Tully a pus ochii pe ghețarul italian. Fir-aș al naibii, umflatul ăsta. Râse neîncrezător și își băgă mâinile în buzunarele hanoracului verde, pe care îl purta peste costumul de călărie. Apoi îi făcu semn cu cotul prietenului său. Pariez că pe ăsta chiar nu poate să-l trântescă.

— Mă rog lui Dumnezeu, pentru binele lui, să nu fie nevoită să o facă, spuse Christian, cu un simulacru de zâmbet. Vorbele îi ieșiră din gură cu un geamăt, făcându-l pe Braddock să ridice iarăși din

sprâncene. Christian se cutremură și-și frecă ochii. Poate mi-a mai venit o idee – să apăr onoarea tinerelor femei, Dumnezeu! Se gândi. Tuși și schimbă subiectul. Ghinionul lui la verticalul ăla.

— Da, răspuse Robert cu resemnare. Se uită la poarta cu pricina, o barieră de stâlpi albi și verzi, așezați unul peste celălalt pentru a face, din obstacol, cea mai înaltă poartă din traseu. Calul său fusese unul dintre numeroșii cai care îl doborâseră în primul tur. Acum fusese înălțat mai sus, iar apropierea îngreunată și mai mult. Nu cred că iapa asta este pregătită să părăsească clasa vânătoare, spuse el gânditor, distanțele o omoară, întotdeauna încearcă să mai facă un pas în ultima secundă.

— E îngrijorată, zise Christian, dând din umeri. Nu are încredere în tine pentru că o lași liberă, iar ea nu prea este pregătită pentru asta. Ține-o mai strâns puțin, încurajeaz-o.

— Tu știi întotdeauna cum să te porți cu o doamnă, mormăi Braddock, tachinându-l. Dar ce faci când te trânteste?

— Mai tacă-ți gura, spuse Christian, amuzat.

Își întoarseră atenția către ring, acolo unde un alt concurent doborâse obstacolul vertical, alb cu verde. Privirea lui Christian alunecă către capătul îndepărtat al arenei, acolo unde Alex aștepta călare pe Terminator. Ce trebuie să faci după ce ești trântit? Se întrebă. Te ridici și încerci iarăși. Era hotărât să încerce iarăși cu Alex și, cu cât era mai devreme, cu atât mai bine. Avea un pariu de câștigat, un măgar de făcut de rușine și o doamnă de cunoscut mai bine.

Terminator își ciuli urechile și încercă să muște calul care părăsea

arena. Alex îi smuci capul într-o parte și îl muștrului într-o italiană rapidă. Cuvintele puternic accentuate plutiră către Christian, aduse de briza blândă de primăvară. Limba italiană era unul dintre puținele lucruri folositoare pe care le învățase la Cambridge, după ce fusese dat afară pentru că găurise barca unui profesor, când acesta mai era încă în ea.

— Ce a spus? Întrebă Braddock.

— Face comentarii la adresa strămoșilor lui.

— Cred că se referă la ai lui Tully. Din spate se aseamănă foarte mult.

Izbucniră în râs și fură imediat immortalizați pe film.

— Ce faci cu aparatul ăla de fotografiat, Carter? Întrebă Robert.

Carter Hill își ridică privirea din mulțimea de butoane și comutatoare și își așeză o șuviță rebelă de păr. Avea treizeci și trei de ani, era înalt și suplu, ca toți cei din familia Hill. Zâmbi mulțumit, reușind, oarecum, să arate a avocat, chiar și fără robă.

— Primul spectacol în noua arenă, spuse el. Tata vrea o mulțime de poze. Mare păcat că nu o să te avem în finală, de data asta, Robert.

— Ghinionul, zise Robert dând din umeri.

Alex intră în arenă, iar atenția lui Christian se concentră asupra ei. Avea impresia că urma să facă propriul său breack, dar, în ceea ce-l privea, atât el, cât și Alex urmau să fie învingători, în cele din urmă.

Alex inspiră adânc și expiră încet, îndemnându-și calul într-un trap ușor, în vreme ce trupul i se relaxa. Îl îndreptă pe Terminator către primul obstacol și se blestemă când un gând hoinar îi veni în

mente. (Asta este ocazia ta să-i arăți lui Christian Atherton de ce ești în stare).

Terminator își ciuli urechile și se aruncă peste obstacol, realizând, cam târziu, că este mai înalt ca înainte și că trebuie să facă un efort mai mare. Alex aproape că își pierde echilibrul la săritura, neașteptat de înaltă. Până să aterizeze își recăpătase echilibrul și autocontrolul.

Câștigă la verticalul verde. În vreme ce ceilalți cai avuseseră probleme cu întoarcerile bruște și accelerările rapide, necesare pentru a nu atinge obstacolul, spațiile înguste și atacarea obstacolelor erau punctele forte ale lui Terminator.

Lăsă obstacolul neatins și se depărtă de el cu eleganță. Alex râse și-l bătu pe gât. Era bine să câștigi. Pierduse atât de mult în ultimii ani, încât fiecare mică victorie era o cărămidă la zidul propriei încăperi în sine. În afara arenei, lunecă de pe cal și-l dădu în grija ajutoarelor sale adolescente, cele două Heathers-Heather Connelly și Heather Montrose, ucenice care lucrau pentru lecții. Le dădu instrucțiuni să-l calmeze pe Terminator și să-l ferească de ceilalți cai. Nu l-ar fi lăsat în grija uneia singure, dar împreună nu puteau avea probleme. Îl acoperiră cu o pătură de lână și se îndepărtară. Călăreții, în trecere, o felicitau, iar ea le mulțumea, zâmbind în vreme ce își scotea casca și își elibera părul.

— Ce ți-am spus eu, scumpo, zise Tully Haskell, zâmbind. Își deschise brațele expansiv, ca și cum s-ar fi așteptat ca Alex să se năpustească asupra lui.

Aproape că nu se putu abține să nu-și arate repulsia; capetele se

întorceau către ei.

— Vă rog să-mi spuneți Alex, domnule Haskell, zise ea, simțind cum i se răscolește stomacul.

— Cum zici tu, Alex. Hai să ne fotografiem, zise el, făcând semn către arenă.

El îi oferi brațul, însă ea era preocupată să-și aranjeze echipamentul și intră în arenă alături de el, gândindu-se că nu are rost. Doar nu câștigase Cupa Mondială. Proprietarii, chiar și cei dominatori ca Tully Haskell, nu se fotografiau cu călăreții lor pentru victoriile la concursurile de inițiere. Relaxează-te, Alex. Treci peste asta și poți să mergi acasă la Isabella, își zise ea.

— Unde este trofeul, întrebă Carter Hill, cu aparatul de fotografiat în mână și privind către masa juriului, unde era oarece agitație printre cele câteva persoane adunate acolo.

Deodată, Christian Atherton ieși din mulțime, cu o privire triumfătoare și o mică cupă de aur în mână. Privirea sa fixă se concentra asupra lui Alex, cu magnetismul la maxim. Ea îngheță, fascinată, uimită. Părea de neconceput cum putea obține un asemenea răspuns de la ea, cu atât de puțin efort, o excita, iar excitarea o făcea să-i fie teamă.

— Mi s-a făcut marea onoare de a vă înmâna premiul, doamnă Gianni, spuse el încet, strecurându-se între ea și Haskell. Adevărul era că luase trofeul din mâna unei fetițe de nouă ani și apoi o consolase, mituind-o cu un dolar. Meschin, dar eficient.

— Asta este a mea, Atherton, spuse Tully, cu tupeul nerușinat al

unui copil răzgâiat. Se întinse după cupă cu mâini lacome.

Christian zâmbi strălucitor când Carter Hill fotografie.

— Poftim, domnule Haskell, stați-ar în gât, zise el, în șoaptă. Își întoarse zâmbetul către Alex. Felicitări.

— Mulțumesc, spuse ea, învingându-și dorința copilărească de a-i da cu tifla. Cred că eu și Terminator ne-am descurcat foarte bine.

— Da, zise Christian, caracterul său zeflemitor răspunzând luminii arzătoare din ochii ei și aerului provocator al bărbiei. Dumnezeu, dar era adorabilă! Focul acela interior, pe care abia îl percepușe în grajd, ardea acum strălucitor. Era prea prinsă de bucuria victoriei pentru a încerca să-l ascundă, așa cum o făcuse înainte. Îi atinse ușor nasul cu vârful degetului și privi scânteile de aur care îi izbucneau din ochi.

— Poate ai timp să-l pregătești pentru sezonul de steeplechase.

— Avem timp suficient să câștigăm și un grand prix sau două până atunci, răspunse Alex, înțepat, surprinsă să descopere că-i face plăcere să schimbe ironii cu Christian. Sângele îi fierbea cam în același fel ca atunci când sărea peste obstacole, pe un cal rapid și puternic.

Haskell mormăia și-și mângâia cupa pe burtă. Christian continuă să privească în ochii de chihlimbar ai lui Alex, citind un bogat amestec de emoții în adâncurile lor scânteietoare și simțind că sângele i se încălzește. Privirea lui alunecă spre curba accentuată a buzei sale inferioare și un zâmbet leneș îi apărură în colțul gurii, pe măsură ce dorința i se încolăcea în jos, spre abdomen.

— Doar încă o fotografie, oameni buni! Spuse Carter Hill, ridicându-și aparatul de fotografiat.

Tully își ridică trofeul și își arată dinții. Alex îl privi pe Christian, nefiind în stare să se uite în altă parte. Christian se aplecă și o sărută chiar în momentul declanșării aparatului. O căldură languroasă i se răsuci întâi în cap, apoi în jos, ducând cu ea toată puterea fizică. Totul a fost fără cel mai mic efort. N-a fost nici agresiv, nici măcar intim. A fost doar o ușoară frecare a buzelor lui de ale ei. Și totuși, era slabă și confuză. Dădu vina pe șoc. Nu mai fusese sărutată de mult timp. Nu dăduse voie nimănui să se apropie atât de mult, încât să o facă Christian nu ceruse voie Pur și simplu prinsese momentul și o făcuse, ca și când ar fi avut tot dreptul să o facă. Nu avea dreptul. Aroganța sa declanșă vechea flacără a furiei, iar propria ei vină, pentru faptul că îi făcuse plăcere, turnă benzină peste foc. Se trase înapoi și îl palmui, dând drumul unui torent de vorbe în italiană, în vreme ce Carter Hill fotografia. Christian râdea încântat de temperamentul ei. Ar fi vrut să se lipească de ei – era prea experimentat ca să nu înțeleagă asta. Însă ea îi dăduse ceea ce, fără îndoială, merita. Obrazul îl înțepa, dar nu se compara cu senzația de abandonare a buzelor ei sub ale sale. Minunată, delicioasă, îmbătătoare.

— Scuzele mele, doamnă Gianni, spuse el, în șoaptă, prinzându-i mâinile în ale sale. Mi-e teamă că mi-am pierdut capul. Vorbind încă în italiană îi țipă că își va pierde și altceva, în afară de cap, dacă va mai încerca să o sărute iarăși.

— O să țin minte, spuse Christian, iar ochii săi albaștri îi jucau.

Sunt destul de legat de acea parte a anatomiei mele. Alex se înroși deodată, înțelegând că pricepuse fiecare cuvânt pe care îl spusese. O furie irațională o ardea, pentru că el nu avusese delicatețea să-i spună că vorbește italiana.

— Să nu se mai întâmple, încă o dată, domnule Atherton, spuse ea. Ridicându-și nasul cu mândrie, ieși din arenă val-vârtej.

— Nu pot promite asta, doamnă Gianni, șopti Christian, urmărind-o ieșind și admirându-i unduirea șoldurilor suple. Nu pot promite deloc.

Alex se repezi în boxa sa, își aruncă lucrurile în geantă și blestemă ziua când Dumnezeu crease bărbatul. Ar fi putut să se scutească de efortul acela, să facă femeia și să spună că a trecut o zi. Era sigură că tot ce era rău în lumea asta – în mod sigur, tot ce era rău în lumea ei – putea fi atribuit, în mod direct, bărbaților. Nu erau buni de nimic altceva decât să deschidă borcane, să ia lucruri de pe rafturile înalte... și să sărute. Înjură lung și colorat. Buzele îi mai ardeau încă, în urma contactului cu ale lui Christian.

Aruncă mănușile pe care le purta și își apăsă buzele cu degetele, legănându-se ușor pe măsură ce un curent puternic de dorință o cuprindea. Îl simțea încă, cald, proaspăt și foarte, foarte tentant.

Oftatul scăpat din pieptul ei era plin de disperare. Nu-și putea permite să se lase atrasă de Christian Atherton. Nu-și putea permite să-l lase să se dea în spectacol cu ea, se gândi Alex, iar mânia o răscoli din nou, cuprinzând-o în vârtejul ei.

Să-l ia naiba; s-o sărute pe ea, în felul ăsta! Cine se credea?

Maiestatea sa? De fapt, chiar era, dacă se gândea puțin. Alex se încruntă; mai era un motiv pentru care nu trebuia să se lase atrasă de el. Ar fi o proastă să se gândească că viitorul ei ar putea include un bogat fiu de conte, iar ea nu era o proastă. Încetase să mai fie o proastă în ziua când Michael De Grazia o părăsise. Avea o viață de reconstruit și o fiică de crescut. Avea motive serioase să se îndoiască că Atherton ar fi interesat de vreuna dintre acestea. Bărbații de tipul lui nu erau interesați decât de propriile lor dorințe. Acesta este alt fapt de viață pe care învățase să-l accepte. Scoțându-și subiectul din cap, Alex intră în boxa lui Terminator și luă pătura de pe acesta. Îl mai verifică, încă o dată și părăsi boxa fără a mai privi înapoi. Calul o privi și-și clătină amenințător capul.

Terminator nu-i era pe plac, așa cum nu-i era pe plac nici proprietarul, dar nu-și putea permite să aibă preferințe. Venise în Virginia fără niciun fel de reputație. Nu se putea aștepta să atragă interesul unei alte categorii de proprietari, până când nu își va face un nume prin mulțimea de călăreți.

Aceasta se va întâmpla cu timpul. Nu avea îndoieli în privința capacității ei de a concura Cu cei ca Christian Atherton sau Robert Braddock, sau chiar cu legendarul Rodney Jenkins. Tot ce-i trebuia era timp și șansa de a dovedi ceea ce este. Faptul că trebuia să o dovedească pe cai ca Terminator nu era cea mai mare fericire, dar asta era. Zăvorând ușa de jos a boxei, își permise o scurtă privire împrejur.

Grajdurile de la Green Hills vorbeau de averi considerabile și bun gust. Boxele din stejar erau luminoase și încăpătoare. Coridorul era lat

și bine curățat. Nu era urmă de pânză de păianjen, iar aerul mirosea a fân dulce, a lemn de pin și a cai îngrijiți perfect. Boxele pe care le închiriasse, în acea zi, erau în grajdul vechi, dar Alex știa că familia Hill se extinsese în ultima vreme, construind încă un grajd, cu o mare arenă acoperită. După ani de avocatură, Hayden Hill se retrăsese și se hotărâse să se dedice, în exclusivitate, concursurilor de călărie. Nu precupețea niciun efort; îl momise chiar pe Robert Braddock, de la Spruce Tree, să vină și să antreneze pentru el. Banii! Se putea ca aceștia să fie cauza tuturor relelor, dar erau, în același timp, baza oricărui succes.

Alex băgase tot ce îi lăsase Michael, până la ultimul bănuț, în mica sa afacere de la ferma pe care o închiriasse la Briarwood. Locul era cam sărăcăcios, dar binișor situat. Niciuna dintre clădiri nu fusese zugrăvită, de vreo douăzeci de ani, iar gardurile erau într-o stare jalnică. Chiar și în cele mai bune zile, nu putuse să se compare cu Green Hills sau ferma Quaid, care erau peste o colină sau două de ferma sa. Un tremur o cuprinsese la gândul că Christian Atherton locuia la câțiva pași de ea. O distanță foarte mică, dar îi despărțeau ani-lumină în privința stării sociale.

Va strâmba probabil din nasul lui aristocratic, ia vederea fermei sale mici și sărăcăcioase.

— Recunosc că nu este cine știe ce, dar este un început, șopti ea, consolându-se. Un început într-un loc unde nu avea niciun trecut. Un început de listă.

— Am făcut-o astăzi, nu-i așa, scumpo?

Alex tresări, vorbise de una singură, dar își reveni atât de repede, încât era sigură că Tully nu observase. Trase de poalele bluzei negre bufante, pe care o îmbrăcase peste bluza albă, încercând să nu bage de seamă că privirea lui Haskell întârzia, mai mult decât era necesar, pe pantalonii gri-deschis cu care era îmbrăcată.

— Da, așa este, domnule Haskell, spuse ea, formal. Am fost mulțumită mai ales de iapă. Nu am nicio îndoială că va merge la concursurile de categoria A.

— La dracu', i-a întrecut pe toți ceilalți, nu-i așa. Scumpo? Haskell o bătu ușor pe umăr pe Alex și râse, un râset mai mult de automulțumire decât de bucurie. Acesta era Tully Haskell! Era un om care se ridicase, cu chiu cu vai, din sărăcie la prosperitate și nu uita niciodată să amintească oamenilor despre asta. Avea impresia că aceasta îl făcea oarecum superior. Mentalitatea celui care crede că numai cei puternici supraviețuiesc, considera Alex.

Se eliberă de atingerea lui, cât mai nepăsător cu putință și îl privi cum se sprijină neglijent de ușa de jos a boxei iepei. Dacă ar fi fost cal, Alex l-ar fi refuzat fie și numai din cauza ochilor. Erau mici și reci, trădând un temperament pe măsură purta panglica albastră pe care o câștigase iapa sa; era prinsă de cămașă să o vadă toată lumea, ca și cum victoria iepei s-ar reflecta favorabil asupra lui.

— Da, i-a întrecut, totuși acesta este un concurs de începători, spuse Alex. Cred că se va comporta bine și într-o companie mai selectă. E o iapă foarte bună.

Aceasta era o afirmație neconvingătoare. Olandeza era de clasă

mondială. Alex îi mulțumea lui Dumnezeu pentru că îi trimisese acest cal minunat, cu care să lucreze. Dacă ar fi avut doar una ca Ducesa, ar fi călărit o duzină de cai de felul lui Terminator și ar fi făcut față unei duzini de tipi ca Tully Haskell, fără să se plângă. Iapa roaibă era liniștită, frumoasă, talentată și valora o avere. Ce făcea cu ea un om ca Tully Haskell, Alex nu-și putea imagina. Era ca și cum și l-ar fi imaginat pe acest om la braț cu prințesa Diana. O nepotrivire completă.

— Da. Mormăi Tully, scoțându-și un trabuc lung din buzunarul de la piept al cămășii. Îl răsuci între degete, ca o sfidare la adresa avertismentelor de interzicere a fumatului din jur, apoi adăugă:

— Este o iapă nemaipomenit de bună. Și nici călărețul nu-i mai prejos. Haskell îi făcu cu ochiul și mușcă capătul trabucului.

Alex își stăpâni un val de repulsie și-și spuse că cel pentru care concura nu voise să spună altceva prin gestul lui – că îi făcuse doar un compliment pentru felul cum călărise. Dar nu era așa, spumegă ea, simțind cum i se stârnește furia. Flirta cu ea, așa cum o făcea întotdeauna. Nu-i răspunsese niciodată la fel, dar aceasta nu-l descurajase.

— Mulțumesc, domnule Haskell, spuse ea, privind cu răceală către vârfurile cizmelor. Cât o să-i trebuiască cretinului ăstuia să priceapă? Se gândi.

— Tully, zise el cu o voce din cale afară de familiară. Spune-mi Tully, iubito și o să fim ca două boabe într-o păstaie.

Ideea de a fi o boabă într-o păstaie, cu Haskell, nu prea era una

apetisantă. Deși el nu făcu nicio mișcare spre a se apropia de ea, Alex nu se putu abține de la a nu se îndepărta de el. Unde dracu' era Heather – oricare dintre ele – se întrebă ea, deschizând ușa lui Terminator și intrând în boxă; prefera compania calului decât a proprietarului. Se apropie de cal și începu să-l perie.

— Iată apa minerală pe care a-ți cerut-o, domnule Haskell.

— Mulțumesc, Heather, scumpo.

Peria se opri pe spatele lui Terminator, în vreme ce Alex privea afară din boxă, cu sprâncenele încruntate a suspiciune. Haskell primi cutia cu apă minerală, părând nici uimit, nici supărat. Heather Connelly se apucă de treabă, fără să-i mai arunce omului vreo privire.

Ar trebui să mai încetezi cu paranoia asta, se gândi Alex. Era ridicol să creadă că Haskell o trimisese pe fată aiurea, pentru a rămâne singur cu ea. În plus, nu era nicio șansă de a rămâne singur în grajd, cu concurenții intrând și ieșind continuu. Se obosea de pomană cu aceste frământări și, ținând cont de câtă treabă avea, acesta era ultimul lucru pe care trebuia să-l facă. Terminator profită de lipsa de neatentție a antrenorului și încercă să o muște. Alex sări într-o parte și se muștră pentru neglijență. Dacă legăturile ar fi fost mai largi, lumea ar fi putut s-o strige Lefty (Stângacea). Ce s-ar fi întâmplat atunci cu ea și Isabella?

— Are pe dracu' în el, remarcă Tully, mulțumit de atitudinea urâcioasă a calului.

Alex îi șuieră părerea ei, apoi ieși din boxă și începu să-și bage echipamentul în geantă. Terminator ar fi mult mai folositor sub formă

de geantă sau sub formă de clei, se gândi ea, dar proprietarilor nu prea le place să audă chestii din astea, de la antrenori.

— Dă-mi voie să te ajut, scumpo, zise Haskell, ajungând la șa în același timp cu Alex. Mâinile lui o atinseră când apucă șaua, iar burta lui îi atinse spatele. Alex înșfăcă șaua și se răsuci din îmbrățișarea lui, având grijă să-l lovească, în coaste, cu scara de oțel.

— Mă descurc, domnule Haskell, spuse ea, încercând să-și potolească impulsurile și să zâmbească politicos. Mulțumesc, oricum.

Frecându-și coastele, absent, el o privi strâmb, apoi dădu din umeri ca și cum ar fi vrut să spună că era ghinionul ei.

— În regulă, trebuie să plec acum. O să trec pe la fermă, săptămâna viitoare.

Stăpânindu-și intenția de a-i spune să nu se deranjeze, Alex dădu din cap, apoi respiră ușurată când Tully se îndepărtă. Își continuă treaba blestemându-se în șoaptă, în italiană și aruncând câteva vorbe colorate la adresa odiosului domn Haskell. Exagerase. Era o fetișcană. Exagerase. Fusese o proastă. Tully Haskell era bărbat. Numai asta, își zise ea, este o belea destul de mare pe capul lui chel. Nu urmărise nimic cu flirtul său. Încerca doar apa, să vadă ce fel de primire va obține. Oricare bărbat ar fi făcut la fel – să-i ia dracu' pe toți. Când va înțelege asta cu mintea lui îngustă, anume că nu avea nicio încurajare de la ea, va renunța. Era simplu, se gândi ea. Trimisese semnalele necesare. Îndată ce nu va mai fi o noutate și bărbații din meseria ei vor înțelege că nu este interesată de distracții, viața își va lua cursul ei obișnuit, așa cum voia, pentru ea și familia ei.

Termină cu împachetatul, vorbind încă în limba sa maternă. Bunicii săi, care emigraseră din Italia, în California, după cel de-al doilea război mondial, insistaseră ca nepoata lor să vorbească italiană în casa lor.

Alex o mai vorbea încă din obișnuință, pe lângă casă și la grajd, mai mult pentru plăcerea elevilor ei adolescenți, care credeau că este foarte șic să prindă și ei un cuvânt, două.

— Am terminat aici, Alex, zise Heather, dându-și părul blond pe spate. Pot să mă duc să privesc?

— Da, da, spuse Alex, în italiană, absentă.

— Miile grazie. Fata zâmbi și se îndreptă către ușa grajdului, strigându-i Ciao!

Alex zâmbi și dădu din cap.

— Bon giorno, Signorina Gianni.

Vocea catifelată de bărbat îi puse simțurile în gardă, imediat. Răspunsuri ale trupului, pe care uitase că le mai are, o copleșiră – o căldură, o atingere și o plăcere ciudată. Alex și le reprimă, punându-și-le sub control înainte de a-și ridica privirea pentru a-l vedea pe Christian, de cealaltă parte a coridorului, sprijinindu-se de o boxă. Se schimbase de costumul de călărie, în blugi strâmți, un tricou de aceeași culoare cu ochii săi și o jachetă aurie, care părea moale și tentantă la pipăit.

Părea relaxat și sexy și zâmbetul acela apetisant o invita să fie și ea relatată și sexy, ca el. Cel mai rău era că o parte din ea voia – cu insistență.

Îl privi îndreptându-se agale către ea, mișcându-se cu o grație subtilă și leneșă, care spunea multe despre originea și constituția sa fizică. Ochii săi îi prinseră pe ai ei, în raza lor puternică, iar zâmbetul îi acoperi fața, vrând să spună „știi ce bine ne-ar fi în paf.

— Îmi face multă plăcere să te văd, spuse el, în italiană, cu un accent perfect și catifelat. Cuvintele o învăluiră pe Alex asemeni mângâierilor de mătase.

— Bine, eu nu sunt încântată să te văd, îi răspunse ea, cu țâfnă.

Îi aruncă o privire rănită, care îi întoarse stomacul pe dos, apoi ridică brațele întrebător.

— De ce?

— De ce, de ce? Izbucni Alex, făcând un pas către el. Ridică un deget acuzator către el. Îți spun de ce... Se stăpâni chiar înainte de a-i pune degetul în piept. Stăpânește-te, Alex, stăpânește-te, se gândi. Fără ieșiri emoționale, fără manifestări de temperament și pasiune. Își trase mâna înapoi și o coborî, îndepărtându-se de el, încercând să se ferească de câmpul său magnetic. Nu, nu, pleacă. Du-te la dracu', lasă-mă în pace, te rog, spuse ea, în italiană.

Christian o ascultă spunându-i s-o lase în pace, dar nu se supuse. Era deja prea curios să afle cine era această femeie. Voia să știe de ce își reprima emoțiile de fiecare dată când amenințau să topească gheața din jurul ei. Voia să știe de ce era atât de nerăbdătoare să scape atunci când scânteile dintre ei erau atât de evidente și de puternice. Se apropie și simți cum crește temperatura între ei.

— Nu fi supărată pe mine, îi spuse el, cu sinceritate, iar o

sprânceană i se ridică puțin.

Alex pufni indignată, hotărâtă să nu se lase dusă de scuzele lui.

— Sunt furioasă, dacă vreau. Nu-ți pare rău pentru ceea ce ai făcut, ci pentru că te-am pălmuit.

— A, bine, cred că ai dreptate, spuse el, cu un zâmbet care o invita și pe ea să zâmbească. Dar ea nu o făcu. Dumnezeu, era dintre cele dure! Acesta era cel mai bun dintre zâmbetele sale! Nici nu-și putea aminti câte femei cucerise cu acest zâmbet. Devenind serios, tuși și-și ceru scuze: Uite ce e, Alex, te rog să mă ierți dacă te-am pus într-o situație neplăcută. N-am vrut să-ți fac niciun rău.

— Asta nu rezolvă totul, murmură Alex, gândindu-se la alt bărbat bogat și privilegiat, care crezuse că poate dispărea pur și simplu, ca apoi să rezolve totul cu o scuză.

— Atunci lasă-mă să mă revanșez față de tine... la cină? Nick face un polo del padrone excelent.

— O să-l încerc cândva.

— Dar nu în seara asta... spuse el, încet. Și nu cu mine.

— Nu.

— Oftă din greu, ca și când ar fi găsit toate acestea extrem de obositoare. Bine, se gândi Alex, să se plictisească, poate îi pierde chef. Acesta era, la urma urmei, planul, își reaminti ea, încercând să ignore dezamăgirea interioară.

— Trebuie să mă întreb de ce, spuse Christian, iar ochii i se îngustară speculativ, în timp ce se apropia. Alex încercă să se retragă, dar el reuși, încă o dată, să o încolțească.

— Lată motivul, spuse ea, ridicându-și bărbia, sfidătoare. Poate că nu-mi plăci.

— Nu asta a fost impresia care mi-au făcut-o buzele tale, iubito, iar colțurile gurii sale se ridicară.

— Ce impresie ți-a făcut palma mea?

— Că ești violentă.

— Ai un răspuns pentru toate, nu-i așa?

— Nu, șopti el. Nu am idee cine ești cu adevărat, Alexandra Gianni. Dar am de gând să aflu.

Teama care îi fulgeră în privire fu instantanee. Alex nu fu în stare să i-o ascundă lui Christian. La naiba cu el! De ce nu-i acceptase refuzul și nu o lăsa baltă, ca ceilalți înaintea lui?

Strălucirea de răpitor din ochii lui se înmuie în ceva cald și curios, când văzu încordarea din expresia lui Alex. Ce enigmă drăguță era: foc și gheață, aroganță și nesiguranță. Chiar și fără a încerca, ea țesea un descântec în jurul lui, iar el nu avea îndoială că ea nu ar fi fost bucuroasă să-l audă.

— O să fac, oricum, o rezervare pentru cină, șopti el. Nefiind în stare să se abțină, se aplecă și își atinse buzele de ale ei, gustând iarăși din dulcea dorință, din dorința de a răspunde și apoi din retragerea bruscă a emoțiilor ei. Pășii înapoi și-i prinse mâna pe care o ridicase pentru a-l pălmui. Deși ea opuse rezistență, el i-o ridică ușor la buze și îi sărută degetele.

— Până când o să ne revedem, draga mea, spuse el, cu un zâmbet tandru, îndepărtându-se cu eleganță de ea. Arrivederci, Alexandra!

Capitolul 4

Pompos, încrezut, arogant... bărbat! Alex rosti ultimul cuvânt ca și cum ar fi fost cel mai mare blestem. Tensiunea rigidă din mușchii ei se transmise calului. Capul lui Terminator se ridică, abdomenul i se încreți și fremătă nervos. Sforăi și se dădu în lături ca un iepure care se ascunde în tufiș.

Alex îi vorbi blând, muștrându-se pe sine pentru că se lăsase tulburată. Când îl călărea, nu mai era loc în capul ei pentru nimic altceva decât să termine cursa. Așa cum și-a spus cea mai mare parte a zilei, nu se va mai gândi la Christian Atherton, dar creierul ei se încăpățâna să i-l aducă în minte, la fiecare cinci minute. Îndepărtă imaginea, cu o furie voită, irosind alte cinci minute de timp și energie. La naiba cu el, oricum.

Tot ce voia era liniște; liniște pentru a-și crește fiica și pentru a se pune pe picioare în profesia sa. Nu înțelegea de ce o urmăreau bărbații, când ea nu făcea nici cel mai mic efort pentru a-i încuraja. I se părea lipsit de sens ca un bărbat ca Christian Atherton s-o mai ia în seamă a doua oară, decât poate pentru a-i fura un sărut. Își mușcă buza și oftă cu destul de multă disperare în momentul în care senzația vie a buzelor lui peste ale sale îi reveni în minte, atât de reală ca și când de-abia se întâmplase. Îl simțea cald și dulce. Simțea încă tentația de a se sprijini de el. Să-l ia naiba pentru că o făcuse să-l dorească iarăși! Să-l ia naiba pentru că trezise dorințe pe care, curând,

le-ar fi lăsat în urmă.

Poate cel mai frustrant lucru, în chestia asta cu atragerea bărbaților, era acela că intrase în oarece necaz pentru a se face cât mai puțin observată. Coama lungă până la talie, de care era încântat Michael, fusese retezată. Nu se mai machia. Sticlutele de parfum, pe care le iubea atât de mult, stăteau nefolosite pe măsuța de toaletă. Cu excepția pantalonilor de călărie, care îi erau necesari, hainele ei erau largi și bărbătești, fără să-i scoată în evidență vreo parte a corpului. Făcuse puțin efort concentrat pentru a-și suprima personalitatea expansivă, impunându-și să vorbească încet, calm, uniform, să arate cât mai puțin din temperamentul italian și emoțiile puternice care zăceau înăuntru. Își scurtase chiar și numele, până la cea mai puțin feminină formă.

Pe scurt, era sigură că nu făcuse nimic care să-l atragă sau să-l încurajeze pe Christian Atherton și, totuși, era clar că avea de gând să o urmărească.

Sesizând lipsa ei de concentrare, Terminator se încordă sub ea. Doar reflexele extraordinare și un simț al echilibrului excelent o salvară de la a fi aruncată din șa. Strângând ușor frâiele, Alex se ridică în șa și lăsa calul uriaș să se avânte într-un alop nebun.

Descoperise că Terminator se plictisea repede de exercițiile în arenă, așa că preferă să-l ducă în galop prin pădurea care se întindea pe colina de lângă fermă. Merita o zi departe de obstacole, iar ea însăși voia să se elibereze. Faptul că niciodată nu va fi în stare să scape de gândurile și amintirile ei era o realitate pe care nu voia s-o

accepte.

Cu un efort, se concentrează asupra calului. Se îndreaptă în goană, elegant, către vechiul drum forestier. Pădurea era pe cale de a înverzi, deja o parte din ea strălucea de frunzele noi ale acestui an. Aerul era concentrat și aromat cu promisiunea ploii și a noii vieți vegetale. Alex respiră adânc, umplându-și plămânii și limpezindu-și gândurile... Și totuși, se gândea la Christian Atherton.

Christian dădu drumul calului de-a lungul potecii. Ținuta sa era perfectă – capul sus, gleznelor jos, spatele drept – dar mintea îi era în altă parte. De cealaltă parte a colinei, mai exact. Nu avea încă un plan, dar spera să-i vină în minte ceva nemaipomenit, până când va ajunge la grajdul lui Alex.

Trebuia să se recunoască încă în inferioritate, atât în privința vorbelor, cât și a faptelor, față de o femeie drăguță și intrigantă. Gustul ei îi era încă pe buze. Amintirea clipei când trupul ei se unduise ușor pe al lui era proaspătă. La fel era amintirea strălucirii ochilor ei de chihlimbar, a limbii ei fierbinți și a palmei pe care i-o dăduse. Un râset îi curbă gura. Bănuia că doamna avea o mulțime de alte simțăminte asemănătoare, dar părea hotărâtă să și le țină în frâu.

Se înfioră când își aminti de izbucnirea ei spontană de emoție și de felul în care și-o reprimase, înfiorarea lui se adânci când se gândi la zâmbetul strălucitor care îi luminase fața doar pentru a fi stins, înnegurat de tristețea din ochii ei.

— Secrete, secrete, Alexandra, murmură el, iar un sentiment nedefinit îl cuprinse. O să le aflu pe toate, fie că vrei sau nu.

Cei doi călăreți trecură printre copaci, în același moment. Christian zâmbi recunoscând călărețul cu caschetă de jocheu stacojie, apoi se strâmbă când văzu calul. Își trase surul către dreapta, pentru a evita ciocnirea. Alex și Terminator se întoarseră în aceeași direcție, iar cele două perechi o luară la galop pe panta ușoară a pajiștei.

Caii se apropiară unul de celălalt. Terminator își ciuli urechile. Alex trase de frâu și blestemă în șoaptă când văzu că obține o mărire a vitezei. În fața lor se întindea o milă de câmp deschis, iar Terminator era hotărât să ajungă la capătul ei, înaintea calului de lângă el.

— La dracu', Christian, oprește, strigă Alex. Crede că este o cursă! Christian ținu surul la o jumătate de lungime în urmă, apoi la o lungime, dar Terminator se năpustea înainte mai repede, lipsit de control.

Ridicându-se în scări, își îndemnă calul, impulsivându-l cu mâinile și picioarele. Surul răspunse cu o creștere a vitezei, care aduse iarăși caii cap la cap. Alex se lăsase pe spate, trăgând de frâu cu fiecare picătură de putere, dar fără niciun efect asupra animalului. Ținând frâul calului său în mâna dreaptă, Christian întinse mâna stângă; degetele lui prinseră frâul lui Alex apoi se strânsă în jurul lui.

— Dă-i drumul, îi strigă Alex, în timp ce Christian se trase înapoi, mișcarea lui apropiind cei doi cai.

Alex încerca disperată să-l tragă pe Terminator în cealaltă parte, dar murgul își schimbase deja intențiile. Acum nu mai voia să câștige cursa, ci să-și distrugă adversarul. Cu urechile plecate, se întoarse

dinadins către Christian și se izbi de sur. Calul lui Christian sări în lături pentru a scăpa de dinții adversarului, se împiedică și se prăbuși, aruncându-l și pe călăreț. Alex se înclină spre dreapta, Terminator sări spre stânga, zbughind-o.

Ea se izbi de pământ scrâșnind din dinți și se ridică imediat în fund, tocmai la timp pentru a-l vedea pe Terminator dispărând în josul cărării, către casă.

— La dracu', zise ea, rupând un smoc de iarbă și aruncându-l într-o parte. Calul lui Christian se ridicase singur și stătea la marginea luminișului, pascănd și uitându-se, din când în când, la stăpânul său, cu ochi mari. Inima lui Alex ajunse în gât când privirea i se opri la Christian. Părea amenințător de imobil.

— Christian, îl strigă ea, cu o voce tremurată, târându-se către el. Își desfăcu cureaua caschetei de jocheu, părându-i-se că o sugrumă, dar nu fu în stare să respire ca lumea.

Christian era întins în iarbă ca un manechin, nefiresc de imobil. Dacă își pierduse cunoștința? Nu purta cască – se poate să se fi lovit la cap. Dacă... Alex înghiți în sec și refuză să-și continue gândul. În genunchi, se aplecă peste ei, căutând sânge și zgârieturi.

— Christian?

El deschise ochii și zâmbi slab.

— Îmi place tare mult cum îmi spui pe nume, iubito.

Ușurarea trecu peste Alex ca apa peste un dig distrus. După aceasta, veni valul furiei. Se ridică în picioare și țipă la el, în italiană:

— Nu ești rănit deloc!

— Încearcă să nu pari atât de dezamăgită, zise el. Se ridică cu grijă, evaluând în gând pagubele. Câteva dureri mici, una mare, toate extremitățile la locul lor și încă funcționale.

— Madre di Dios, Alex își întinse brațele către el, iar ochii de chihlimbar îi străluciră. Am crezut c-ai murit.

— Asta te așteptai sau ce? O întrebă el, suspicios, frecându-și umărul prin haina de piele. Este a doua oară când ajung la pământ din cauza ta. Bineînțeles, nu m-ar deranja dacă ai fi aici, lângă mine, adăugă el, cu un zâmbet răutăcios. Alex se încruntă la el și-și încrucișă brațele la piept. Atunci, el continuă: Cred că n-o să fii în stare să mergi cu mâinile lipite de tine. Ironia sa îi aduse o privire disprețuitoare. El chicoti. Ea nu voia ca el să știe cât de speriată fusese de perspectiva ca el să fi murit. Era un început. Ai putea să-mi mulțumești pentru că ți-am salvat gâtul frumos, adăugă el, reținându-și zâmbetul când ochii ei de pisică îl fulgerară iarăși.

— M-ai salvat? Tu m-ai trântit!

— Da, sigur, se părea că fiara ta avea de gând să alerge până la Maryland. Te-am scutit de o călătorie înapoi acasă.

— Cel puțin aș fi făcut o plimbare, murmură Alex, privind spre pădure, spre cărarea care ducea către ferma ei. Avea ceva de mers.

— Poți să iei calul meu. Eu merg pe jos. Mergem la tine pentru că este mai aproape, spuse Christian, încercând să se ridice. Se sprijini în piciorul drept, clipi, trase adânc aer în piept și se prăbuși la pământ. Era o încordare în vocea sa când preciză: Cred că n-o să mai fiu în stare să fac pe galantul.

Inima lui Alex îi ajunse iarăși în gât; se repezi la el, uitând de reținere și lăsând la o parte emoțiile.

— Ce este? Ai vreo fractură?

— Glezna, șuieră Christian printre dinți. Treptat, durerea i se transformă într-o pulsație, iar restul corpului i se liniștește. Cred că mi-am răsucit-o în cădere.

Vinovăția și furia se luptau în Alex. Încercase să o salveze de la un posibil dezastru, dar, la urma-urmei, nu s-ar fi accidentat dacă nu s-ar fi băgat în viața ei. La naiba, nu ea îi ceruse să se amestece în viața ei. Și nu ceruse nici sentimentele tandre și dorința de consolare care se nășteau în ea acum.

— Fii drăguță și ajută-mă să-mi scot cizma asta, înainte de a fi prea târziu, spuse el.

— Ești sigur? Întrebă ea, luându-i piciorul, cu teamă, în mâinile sale. O să doară.

— Nu atât de mult cât m-ar dura dacă ar trebui s-o tai. Acestea sunt cizmele mele preferate.

Și scumpe, fără îndoială, se gândi Alex, privind pielea fină. Ar fi putut plăti hrana pe o lună cu prețul acestor cizme; și erau cele de purtare.

— Stai așa, zise ea, încercând să scoată cizma. El păli vizibil când ea se trase înapoi. Broboane de transpirație îi apăruseră pe frunte. Cizma nu se clinti.

— Oprește-te, stai așa, spuse el, gâfâind. Trebuie să mă prind de ceva. Întoarce-te.

Alex îl privi cu neîncredere, dar se întoarse cu spatele la el, se aplecă și îi apucă piciorul iarăși, ținându-l între picioarele sale ușor depărtate.

— Asta este, spuse Christian. Cel puțin priveliștea este nemaipomenită.

— La trei, șopti Alex, nemulțumită că-i tresărise inima când auzise comentariul referitor la spatele ei. Unu... doi...

El se sprijini cu celălalt picior, trase adânc aer în piept și împinse tare când ea spuse „trei“, trăgând de cizma îndărătnică. Durerea îi explodă în gleznă și-i trecu prin corp ca un curent electric, dar piciorul se eliberă. Slăbirea presiunii și aerul rece de primăvară liniști imediat durerea.

Christian se sprijini în cot, respirând ușurat, cu părul în dezordine pe frunte. Eliberarea îi dădu voie să zâmbească către Alex.

— A fost și pentru tine la fel de bine? O întrebă el.

Alex se încruntă la chipul său sexy, aruncă cizma spre el și îngenunche. Îi trase ciorapul și îi examinează cu gingășie glezna, care deja începuse să se umfle. Cu mâini atente, căută vreun semn de fractură, dar nu găsi nimic.

— Te rog, poți să faci la fel cu oricare parte a corpului meu, spuse Christian, cu o voce senzuală. Că îl dorea sau nu, îi făcea plăcere să-i simtă mâinile mici și pricepute pe trupul său. Gemu puțin, pe înfundate, când îngrijirile ei îi aduseră în minte visul erotic de noaptea trecută, pe care ea i-l provocase.

— Ar trebui să te las să mori, spuse Alex, încercând să nu ia în

seamă căldura din obraji și senzația bruscă din sâni.

— Dacă o să faci asta, n-o să mai ai cu cine să mergi la cină, în seara asta.

— N-o să merg la cină cu tine, oricum, spuse ea, cu hotărâre, privindu-l drept în ochi. Nu mă încurc cu tine.

Christian păru jignit.

— Cum poți să spui asta, după ce mi-ai mângâiat piciorul? Drept cine mă iei?

— N-ai vrea să știi.

— Bineînțeles că aș vrea. Aplecându-se în față, îi prinse încheietura mâinii când ea încercă să se depărteze. Alex se încordă imediat, iar ochii negri i se măriră de o reacție de teamă instinctivă, pe care nu era în stare să o ascundă. Răspunsul ei involuntar îi stârni curiozitatea și inima. Alex, aș vrea să știu totul despre tine, spuse blând, iar degetele sale îi mângâiau încet pielea încheieturii, simțindu-i pulsul. Ea îl privi, cu inima bătându-i tare. Se simțea ca un iepure prins în capcană.

Christian o privea cu ochii săi albaștri și ficși. Era prea aproape. Îi simțea magnetismul tentând-o, îndemnând-o să micșoreze distanța dintre ei. Gura i se crispă la amintirea sărutului său. Fără să-și dea seama, își trecu limba peste buza de jos. În cele din urmă, auzi cuvintele: Vreau să știu totul despre tine.

— Nu, șopti ea, depărtându-se de el, nu vrei să știi.

Contrariată și supărată, se ridică ezitant și se duse să prindă calul sur. Acesta veni de bună voie către ea, încrezător și supus, iar ea se

gândi cu răutate la nemernicul care o părăsise. Lipsa de loialitate era doar una dintre numeroasele trăsături negative ale lui Terminator.

Christian reuși să încalce cu greutate. După ce se așeză în șa, închise ochii, așteptând să se domolească durerea pătrunzătoare din gleznă. Când trecu, reuși o palidă imagine a zâmbetului său cuceritor la adresa lui Alex și arătă către spațiul limitat de pe șa, din fața lui.

— Poți să călărești cu mine, o invită el, știind că va refuza.

Doar ideea de a fi atât de aproape de el o făcu pe Alex să roșească. Putea să-și imagineze atingerea brațelor sale puternice în jurul ei, atingerea șoldurilor, a sânilor... Supărată pe ea și pe hormonii ei trădători, îl privi îmbufnată și porni pe jos pe potecă, către fermă. Christian o privea mergând cu cizma lui în mână și nu putea înțelege de ce fuge. De ce? Avea de gând să afle. Mai devreme sau mai târziu, într-un fel sau altul, va afla.

— Dumnezeule, Alex, m-ai speriat de moarte! Exclamă Pearl Washington când o văzu intrând în curte. Fața oacheșă și rotundă a lui Pearl exprima îngrijorare, ridurile celor șaizeci și opt de ani ai săi fiind, în acel moment, parcă mai adânci. Legănând-o pe Isabella pe una din coapsele sale dolofane, își apăsă pieptul cu mâna liberă și oftă ușurată. Diavolul ăla s-a întors singur în galop. Nu puteam să mă gândesc decât la ce era mai rău. Copilul ăsta sărman, rămas fără mamă, Doamne iartă-mă.

— Ar fi trebuit să te îngrijorezi când a ieșit călare pe ăla, Pearl, spuse Christian, lunecând încet de pe calul său. Alex se strâmbă la el și-l lovi în stomac cu cizma, înmânându-i-o. El scoase un geamăt.

— A fost un mic accident. Christian și-a răsucit glezna, dar eu nu am nimic, spuse Alex. Terminator era la oarecare distanță, lângă șopron. Îl privi, apoi se întoarse, zâmbind, să-și ia fiica.

— Mamă, spuse Isabella, lipindu-se de mama sa ca o moluscă. Atenția sa fu imediat atrasă de cureaua desfăcută a caschetei mamei sale. Își încolăci mâna în jurul ei și-și băgă capătul acesteia în gură. Alex mângâie cărlionții negri ai fiicei sale și o sărută pe obraz.

Când se mutase în Virginia, îi fusese teamă că o să trebuiască să-i găsească Isabellei o doică. Atât costul, cât și ideea separării nu îi prea conveneau. Dar se părea că soarta își întorsese fața către ea. O găsisse pe Pearl Washington.

Sau, mai exact, se găsiseră una pe cealaltă. Pearl, văduvă de curând, căuta un chiriaș și o nouă cale în viață. Ieșise la pensie ca secretară la o școală elementară, având de gând să stea lângă soțul ei.

Apoi Rube a murit pe neprevăzute și a lăsat-o disperată. Alex avea nevoie de un grajd și de îngrijire pentru fiica ei de zece luni. Pearl îi închinase cu plăcere locul și continua să locuiască în casă, umplându-și timpul cu îngrijirea Isabellei. Era aranjamentul ideal pentru amândouă.

— Mi-o prezintă cineva pe această încântătoare domnișoară? Întrebă Christian, aplecându-se către copil astfel încât acesta să-i poată vedea mai bine fața.

— Ea este fiica mea, Isabella.

— Ce nume frumos, Isabella! Copilul dădu drumul curelei și se uită la Christian. El îi zâmbi dulce, închipuindu-și că o femeie este la

urma urmei o femeie. Bună, Isabella, șopti el. Ce fetiță frumoasă ești!

— Să nu te superi dacă începe să plângă, zise Alex, nu-i plac... Fiica ei nu-i dădu voie să termine propoziția. Cu un scâncet mic, îi dădu drumul mamei sale și se întinse către Christian, care o prinse și o lipi la pieptul lui.

— Nu-i plac bărbații, încheie Alex fraza, cu sprâncenele negre unite din cauza uimirii.

Isabella rareori se ducea la străini, dar niciodată la vreun bărbat străin, probabil preluase simțul de prevedere al mamei sale. Dar cu siguranță se simțea bine în brațele lui Christian, zâmbind ca un îngerăș în timp ce el îi șoptea ceva la ureche. Tot ce putea să facă Alex era să-i privească uimită. Nu i se părea tipul de bărbat potrivit pentru rolul de tată. Nu i se părea potrivit nici pentru rolul de bărbat însurat. Putea fi sigură că singurul lucru, pe care îl știa despre copii, era cum se fac.

— Nu fi surprinsă, draga mea, spuse Christian, privind-o pe sub sprâncene. Femeile, cu o excepție importantă, adică tu, mă plac întotdeauna.

Alex își strânse buzele și apucă frâul surului.

— Am eu grijă de cal.

Christian o privi cum se depărta, chicotind.

Pearl mormăi:

— Râzi acum, domnule Atherton. Cu asta ți s-a înfundat. Ea nu este dintre flușturaticile alea.

— Am înțeles, doamnă, spuse el, zâmbindu-i femeii cu zâmbetul

său de băiețel spășit. Privi cum fața ei severă se înmuia a zâmbet, apoi râsetul îi acoperi toată fața rotundă.

— Și i s-a cam înfundat și ei, după cum văd. Ah, Doamne! Se întinse după copil. Intră în casă, băiete. Mă uit eu ia glezna aia și o să-ți dau și o bucată de plăcintă cu cireșe, dacă ești cuminte.

— Întotdeauna sunt, spuse Christian, cu destul înțeles pentru a o face pe femeie să-l dojenească și să dea din cap, deși ochii nu erau de aceeași părere.

— Sărmana doamnă Alex, spuse ea, îndreptându-se către pasa de țară simplă. Christian aruncă o privire prin curte, șchiopătând către casă, încercând să-și facă o impresie despre loc. Casa în sine nu arăta prea dărăpănată. Narcisele și lalelele scoteau, primitoare, capul din pământ, de-a lungul terasei din față. Restul clădirilor nu suportaseră la fel de bine trecerea timpului. Grajdul se înclina hotărât pe o parte. Puțina vopsea, cu care fusese dat, cu mult timp în urmă, se transformase din galben, în gri. Scândurile gardurilor din jurul padocurilor mici nu arătau nici ele mai bine. Mai multe scânduri fuseseră legate cu o sârmă de baloți. Câțiva stâlpi se înclinau ca beți. Locul era liniștit, nu se auzea niciun zgomot, doar din când în când câte un zăngănit dinspre grajd sau dinspre țarcul de lângă el. Judecând după mărimea grajdului și după numărul de animale din țarc, s-ar fi putut spune că Alex avea în grijă cam cincisprezece, douăzeci de cai. Singură. Nu se vedea nici urmă de grăjdar.

Nu prea se vedea nici urmă de prosperitate. Camionul pentru transportat cai, de culoare galben-închis, părea să aibă vreo douăzeci

de ani. Arăta de parcă îl legase cineva cu lanțul. Chiar și așa, arăta mai bine decât Impalat-ul 77 albastru, care era parcat lângă casă, alături de Escort-ul roșu și micuț al lui Pearl. Cauciucurile erau aproape complet uzate. Unul din geamurile din spate lipsea, iar gaura acestuia era acoperită cu plastic și bandă adezivă. Una peste alta, arăta la fel de periculos ca Terminator. Se cutremură la gândul că Alex îl conducea pe șoselele pline de curbe din zonă. Era clar pentru el că Alex avea nevoie de bani. Spusese ea că pentru bani se încurcase cu Tully Haskell și Terminator. Dar erau și alte soluții pentru această dilemă. Era o călăreață excelentă, n-ar fi avut nicio problemă să se angajeze la un grajd bun, incluzând ferma Quaid. Ea preferase însă să înceapă propria sa afacere și să o ia de la zero. Și chiar zero era. Nu reușea să înțeleagă de ce.

— Hai, intră acum, îi spuse Pearl, de pe verandă. Nu pot să țin copilul ăsta în curent. N-o să doarmă toată noaptea din cauza durerilor de urechi și atunci unde o să fii? Departe, acolo o să fii.

O privi pe femeie, dispărând în casă și șchiopătă în urma ei, gândindu-se că, dacă cineva din Briarwood știa ceva despre Alexandra Gianni și trecutul ei misterios, atunci numai Pearl putea fi aceea.

O oră mai târziu, Christian era în cabina camionului pentru transportat cai, cu o pungă cu gheață pe gleznă, în drum spre ferma Quaid, privind-o cu uimire pe femeia micuță, cum se lupta cu volanul uriaș ai camionului. Pearl se dovedise mută ca un pește când veni vorba să spună ceva despre tânăra femeie cu care împărțea casa.

Dacă știa ceva din secretele lui Alex, atunci nu era dispusă să i le spună lui. Se părea că trebuie să meargă! A sursă.

— De unde ziceai că ești? O întrebă el. Nu cred că pot să-mi dau seama după accent.

— Nu am niciun accent, spuse Alex, evaziv. Tu ai accent.

— După părerea celor din Wessex, nu am.

Mingea era în terenul lui Alex. Ea l-ar fi împuns cu privirea dacă nu ar fi avut nevoie de toată concentrarea cerută de șoseaua șerpuindă, care devenise alunecoasă din cauza ceții.

— Ce te-a adus în America? Concursurile de sărituri ecvestre sunt atât de răspândite în Anglia. Cred că te-ai fi descurcat bine acolo, cu propriul tău grajd.

— Da, răspunse Christian, apoi tăcu un timp. S-ar fi descurcat bine, dar nu fusese interesat nici de responsabilitate, nici de ideea de a lucra sub ochii celor din familia sa, care considerau că, pentru un gentleman, călăria putea fi un hobby, dar nu o profesie. Este o poveste lungă, zise el, în cele din urmă, surprins de ideea că i-ar face plăcere să i-o spună lui Alex. În mod obișnuit, nu prea aborda sentimente atât de complexe într-o discuție cu o femeie, preferând să se limiteze la distracții. Dar avea sentimentul că Alex s-ar putea să-l înțeleagă. Îi zâmbi înșelător. S-ar putea să fiu dispus să-ți povestesc la o farfurie de scampi cu sos roșu.

Alex nu se putu abține să nu râdă. Era încântător de perseverent. De fapt, se simți tentată, pentru prima oară după mult timp să meargă la un restaurant. Un restaurant drăguț, o masă excelentă... și Christian

de cealaltă parte a mesei. Dorințe calde, o înfiorară, răsucindu-se periculos pentru ea. Mâna i se încleștă pe volan când își aminti de nevoia sa de independență.

— Nu prea îmi place cum ți se ridică bărbia, spuse Christian, cu o grimasă, lăsându-și capul pe spate, pe vinilul crăpat al scaunului camionului. Perspective proaste pentru planurile mele cu cina, aș spune.

Privindu-l, Alex zâmbi, văzându-i expresia comică de dezamăgire. Se îndoia că duce lipsă de companie la cină, sau de companie, în general. Ea era un fel de provocare pentru el.

— N-am de gând să ies cu tine, Christian.

— Și eu nu am de gând să încetez să-ți propun, spuse el, în glumă, dar felul lui de a fi sofisticat era înșelător. Nu renunț niciodată, adăugă, încet.

Alex dădu din cap și își întoarse privirea către șosea.

— Gândește-te la toate femeile frumoase cu care te-ai putea duce, când îți pierzi vremea cu mine.

— Tu ești singura femeie care mă interesează, Alex, șopti Christian, devenind deodată serios. Cabina camionului păru că se micșorează. Alex era conștientă acum de bărbatul de lângă ea, de personalitatea sa puternică, de mirosul hainei sale de piele și de atingerea privirii sale fixe. Am de gând să te urmăresc, Alexandra, continuă el, reușind să revină la buna sa dispoziție obișnuită. Își încrucișă brațele pe piept și îi aruncă un zâmbet ștrengăresc. Și dacă spun asta, mă pricep al naibii de bine.

— Nu mă îndoiesc că ești campion mondial, spuse Alex, sardonice. Dar de data asta, n-o să-ți meargă.

— Vedem noi.

Din fericire, șoseaua le curmă discuția.

— Trebuie să întorc aici?

— Da.

Alex semnaliză, reduse viteza și luă curba; camionul scârțâi din toate încheieturile și o porni pe aleea pietruită. Merse în sus pe o colină, apoi o înconjură și, în cele din urmă, ajunseră în vârf, unde pășunile se întindeau în fața lor ca o cuvertură de smarald, fiecare arie pătrată fiind delimitată de garduri din stejar. Firma mare și albă de la capătul primului câmp indica: Quaid Farm, cu litere simple și elegante, de culoare albastră.

Înțepătura de invidie fu automată. Aceasta era ceea ce visase întotdeauna – aleea lungă cu copaci pe margine, pășunile punctate cu animale de cea mai bună rasă, clădiri de un alb imaculat. Era ceea ce lăsase în urmă. Acum va mai trece mult timp până când va mai conduce pe o alee ca aceasta.

— Oprește la primul șopron, spuse Christian.

Alex făcu cum i se spusese, încercând să vadă cât mai mult din priveliște, în vreme ce opri motorul, trosniturile camionului încetând. Erau două grajduri lungi, cu ușile mari din capăt deschise, arătând șiruri de boxe luminate strălucitor. Primul șopron era legat de o mare arenă acoperită.

Mai departe era un șopron mai mic, unde așteptau iepele de

prăsilă în padocuri, iar altă clădire, lungă și albă, era probabil maternitatea. Departe, în dreapta, dincolo de o curte mică, era casa, o replică mai mare și mai bine întreținută decât cea pe care o închiriasse ea. Era o casă tipică de țară, de modă veche, din Virginia, cu o verandă primitoare, cu un acoperiș strălucitor de tablă și ferestre luminoase, cu perdele.

Curtea grajdului era în forfotă, căci începuseră muncile de după-amiază. Grăjdarii se mișcau repede de la o clădire la cealaltă, fiecare dintre ei urmat de cel puțin un câine. Câinii erau de toate rasele și mărimile și alergau cu asiduitate pe lângă oameni, ca și cum simțeau că prezența lor era absolut necesară pentru ca aceștia să-și facă treaba cum se cuvine.

Rylan Quaid ieși agale în ușa primului șopron, chiar când Christian cobora din cabina camionului. Ea îl recunoscuse din pozele din revistele de călărie. Programul său de ameliorare a raselor era unul dintre cele mai ambițioase din țară. Sora lui mai mică, Katie, fusese cândva una dintre cele mai bune tinere călărețe din concursuri, candidând pentru un loc în echipa olimpică, dar o căzătură i-a curmat cariera și aproape era să-i curme viața. Alex îl privi pe stăpânul fermei Quaid și înghiți în sec. Dacă în fotografii arăta inabordabil, în realitate arăta teribil de autoritar. Era un om uriaș, de aproape doi metri și clădit ca un taur. Fața parcă îi era cioplită în granit, un vârf pentru un munte de masculinitate. Trăsăturile îi erau aspre și unghiulare. Din punct de vedere fizic, părea incapabil să zâmbească. Ochii înguști și furioși o priveau din spatele sprâncenelor stufoase.

— Alex, persoana asta, pusă pe hartă, este Rylan Quaid. Alex tresări la sunetul vocii lui Christian care își rostise vorbele aproape de urechea el Ry, continuă el, aceasta este Alexandra Gianni, antrenorul de care ți-am vorbit.

— E o plăcere, doamnă, spuse Ry, atingându-și politicos șapca de baseball. Se întoarse imediat către Christian, străpungându-l pe prietenul și antrenorul său cu o privire furioasă.

— La naiba, Atherton, unde dracu' ai fost? L-am trimis pe Marilyn și Bobby în pădure, să-ți caute cadavrul.

— Eu și Metallica ne-am cam tăvălit puțin, îi explică el, în vreme ce Alex înconjură camionul. M-a salvat Alex:

Alex dădu drumul calului pe rampa camionului și apoi către coridorul șopronului. Ry se aplecă imediat să inspecteze picioarele animalului, căutând semne de accidentare.

— E în regulă, zise Christian, șchiopătând către șopron, cu cizma într-o mână și punga cu gheață în cealaltă. Eu nu sunt la fel de bine, mulțumesc pentru întrebare.

Ry se întoarse supărat spre el și se ridică în picioare, băgându-și mâinile în blugii tociți.

— Măi să fie, cum dracu' ai reușit să te rănești? Ești ca o pisică blestemată – cazi întotdeauna în picioare.

Christian își ridică piciorul încălțat doar cu ciorap.

— Pentru o vreme, nu o să mai pun piciorul ăsta pe pământ. Mi-am sucit glezna.

— Cred că o să trebuiască să-l împușcăm, nu-i așa, șefu'? Spuse

Charlie, sosită să ia calul.

Christian se încruntă, simțind că i se ridică tensiunea.

— Continui să fii nesubordonată, zise el printre dinți.

Charlie clipi și râse cu râsul ei lipsit de griji, făcându-i semn cu degetul.

— Vai, iar suntem plictisitor, plictisitor, plictisitor.

— O să-ți arăt eu plictisitor, mormăi Christian, aplecându-se către ea amenințător, la calul ăsta și țesală-l până când strălucește ca o liră sterlină, sau o să dai de dracu.

— Hai, dă-i bătaie, lovește-mă! Îl provocă Charlie, întorcându-i obrazul rotund și fardat drept țintă. Lovește-mă aici, în fața tuturor acestor martori. O să te dau în judecată. Domnul acela drăguț, domnul Hill, este avocat, știi. O să mă duc direct la el.

Fața lui Ry se luminează a zâmbet la vederea purperei din obrazul lui Christian.

— Hai, du-te fetițo, îi spuse el lui Charlie. Du-te la muncă, înainte să se tină de cuvânt.

Alex privi scena cu ochii atenți, întrebându-se dacă Christian era în stare de o asemenea violență.

— Ai nevoie să fii dus la spital?

— N-am nevoie de doctor, spuse Christian, văzând-o pe Alex sprijinindu-se de ușa camionului. Ea era gata de plecare. E doar o luxație. O să fiu în stare să călăresc, într-o săptămână sau două.

Rylan dădu drumul unui oftat și se frecă cu mâna sa mare după ceafă.

— La dracu'. Nu ne putem permite nicio întrerupere. Diamond Life tocmai își intră în formă. Legendary la fel; Bobby poate să antreneze caii tineri, dar cu Greg, plecat în Germania... la dracu'.

— Mă gândeam că o putem ruga pe Alex să călărească pentru noi, până când mă fac bine. Christian se întoarse către ea cu unul dintre zâmbetele sale strălucitoare. Alex se uită la el ca și cum ar fi făcut una dintre cele mai proaste glume. E foarte bună. N-aș avea nimic de obiectat dacă ai lua-o.

Alex se înroși de furie din cauza înțelesului dublu al cuvintelor lui, înțeles subliniat de expresia ochilor lui.

— Ce părere ai, doamnă Gianni? Întrebă Ry, nerealizând scurgerea de energie care avea lor între cei doi. Chris spune că ești foarte bună. Suntem presați și trebuie să exersăm în fiecare zi, dacă vrem să-i avem gata pentru Devon. Ferma Quaid avea un program de concursuri. O părere de rău îi trecu prin piept lui Alex. În comparație cu caii de aici, ai ei i se păreau dintr-o specie inferioară. Dar ea nu trebuia să muncească pentru altcineva, își reaminti. Ultimul lucru pe care voia să-l facă era să-i răspundă lui Christian, care o privea cu insistență, asemeni unui șoim care a pus ochii pe un șoarece de câmp. În plus, avea și ea caii ei de călărit. Muncea douăsprezece ore pe zi și nu mai avea timp și pentru altceva.

— Mi-e teamă că am deja un program încărcat, domnule Quaid, spuse ea, cu un amestec de regret și ușurare.

— Dacă ai avea un grăjdar bun care să lucreze pentru tine, ai avea suficient timp să călărești atât caii mei de grand prix, cât și ai tăi,

spuse Christian.

— Dar nu am un grăjdar, răspunse Alex, ridicându-și bărbia.

— Ar trebui să ai, insistă el, acel sentiment de responsabilitate scoțându-și iarăși capul urât. Nu voia ca Alex să muncească pe brânci. Era prea mică și fragilă. O să ai, dacă ți-o dau pe Charlie. Continuă el, gândindu-se că astfel împușcă doi iepuri dintr-o dată, cu o lovitură de geniu.

— N-aș putea să te las să faci asta.

— Nu este o favoare atât de mare pe cât crezi, spuse el. O să mă înnebunească. Aș fi mai mult decât fericit să ți-o trimit și să-i plătesc salariul și toate celelalte.

— Nu am nevoie de acte de caritate din partea ta, spuse Alex, înțepat, obsesia ei de a reuși prin forțe proprii făcându-și iarăși apariția. Nu depindea de nimeni. Se bizuise pe alții înainte, iar ei s-au tras înapoi când a avut mai multă nevoie de ei, lăsând-o să cadă în nas. Fusese nevoită să învețe să se bizuie pe propriile ei picioare. Dacă îl lăsa pe Christian să facă cum voia, se îndoia că va mai fi ca înainte.

— La dracu', fetițo, asta nu e faptă caritabilă, mormăi Ry, este afacere. Avem nevoie de un călăreț. Dacă o să fie nevoie să-ți angajăm un grăjdar pentru asta, așa să fie – atâta vreme cât este și Charlie de acord.

— Dar...

Gândindu-se la ceea ce el credea că este esența lucrurilor, Ry spuse o sumă pentru săptămâna de lucru, care o făcu pe Alex să

tresară. Uitase cam ce sume își putea permite să ofere o fermă bună. Tentația îi învinse rezistența.

Avea șansa de a călări cai de talie mondială și de a fi plătită ca lumea pentru asta. Chiar își putea permite să refuze o asemenea propunere? Chiar voia să o facă?

— În regulă, atunci. Ne-am înțeles, spuse Christian, bucuros, cu zâmbetul său strălucitor în stare să lumineze ziua înnorată. Își puse brațul camaraderește pe umerii firavi ai lui Alex, observând felul cum se încordară la atingere. Ea îi aruncă o privire de atenționare, dar nu încercă să se retragă. Vocea lui scăzu în intensitate, devenind o * șoaptă seducătoare. Alex, hai să discutăm noi doi amănuntele, să zicem la un pahar de vin bun.

Ry își dădu ochii peste cap.

— Ar fi trebuit să-mi închipui. Mulțumesc pentru ajutor, doamnă Gianni, zise el și îi întinse o mână bătătorită și mare.

— Cu plăcere, spuse Alex, surprinsă să constate de ce atingere blândă era capabilă mâna lui Ry, când ar fi crezut că este în stare să spargă nuci de cocos cu ea. Observă apoi că ochii săi aspri și cenușii se îmblânziră deodată, iar zâmbetul îi deveni cald. Era un om foarte de treabă, sub aspectul acela exterior aspru, se gândi ea.

Un grăjdar slăbănog îi întrerupse:

— Domnule Quaid, tocmai a sunat doamna Quaid și a zis că are nevoie de dumneavoastră în casă.

Ry se înnegură deodată, ieși din șopron și traversă curtea prin ceața care se îngroșa.

Alex se miră când Christian chicoti.

— Nevastă-sa așteaptă cel de-al doilea copil, îi explică el. Se îngrijorează neconținut, deși nu e nevoie. Maggie este sănătoasă ca un cal.

— Ce drăguț, murmură Alex. Un sentiment de frustrare o cuprinsese când îl văzu pe Ry urcând scările verandei și repezindu-se în casă. Michael nu se îngrijorase niciodată și nici nu se preocupase de ea, în timpul gravidității ei. O evitase, privind-o de la distanță cu jignire, vină și acuzare în ochii lui negri. Și, în cele din urmă, divorțase de ea, nefiind în stare să aștepte, cedând presiunii înainte de a avea ocazia să vadă sau să țină în brațe fata care, culmea, îi semăna.

Christian îi observă expresia, simțind dorința de a o lua în brațe și de a o consola. I se părea normal să fie protector față de o femeie cu o privire atât de teribilă și speriată. Tot ceea ce voia ea să facă era să încerce să-l înlăture, pe cât îi stătea în putință.

— Hai să bem ceva, spuse el, încet.

De ce venise cu el, Alex nu putea să spună. Ideea de a veni în bârlogul leului, pentru a-i împărtăși ospitalitatea, ar fi stârnit, în mod obișnuit, o mulțime de semnale de alarmă dar nu de data asta. Își spuse că venise deoarece Christian fusese accidentat. Îl putea îndepărta dacă era necesar.

Dincolo de aceasta, bănuia că avea oarecare legătură cu liniștea tăcută pe care i-o dădea vocea sa englezească educată și căldura ochilor săi albaștri.

Mai era și curiozitatea. Ce călăreț nu ar fi vrut să vadă cum trăia

Christian Atherton?

Cabana sa era pe o pajiște bine îngrijită, separată de casa mare și situată de cealaltă parte a aleii, la mică distanță de grajduri; totuși, se deplasară cu camionul lui Alex, din cauza piciorului accidentat. Îndată ce ajunseră la ușa din față, ei se prăbuși pe o canapea și își puse piciorul pe un scaun.

Camera era impecabil decorată în stil englezesc de țară, cu nuanțe de roșu-închis, bej și verde.

Podeaua era din lemn de pin vechi, șlefuit, având covoare groase, de culoare bej, din loc în loc. Scene de vânătoare ornamentau pereții. Mobila părea antică. Impresia generală era aceea de gusturi scumpe și stil de viață confortabil.

— Mi-e teamă că n-o să prea fiu în stare să fac pe gazda, spuse el, cu ironie. Glezna îi zvâcnea și îl durea mai mult decât își închipuise. La dracu', se gândi el, cu ciudă, o avea pe Alex în vizuina sa, dar nu avea putere să profite de situație. Al naibii ghinion. Oricum, se bucura la gândul de a o avea la fermă, o săptămână, zi de zi. Gândul îl înveseli.

— Este o sticlă de vin în frigider, dacă nu te deranjează să faci pe gazda.

— N-ar trebui să beau, trebuie să conduc spre casă. Cu șoselele astea și pe ploaie...

— Și cu camionul ăla, spuse Christian mai mult pentru sine. Reprimându-și intenția de a-i ține o predică în privința siguranței, tuși și dădu din cap. Ai dreptate. Fii drăguță, totuși și adu-mi mie un

pahar. Are un gust mult mai bun ca aspirina.

— Sigur.

Drumul către bucătărie era ușor de găsit. Alex trecu pe sub arcada dintre camera de zi și sufragerie, trecu de un set de masă elegant, din mahon care părea mai vechi decât Statele Unite și intră în bucătărie. Vinul din frigider era scump, iar paharele din dulapul de lemn de cireș erau din cristal.

Luă și ea o gură din vinul roșiatic, murmurând apreciativ la gustul aromat. Vinul bun era ceva ce nu-și putea permite, în ultima vreme.

Întorcându-se către camera de zi, privi către un hol care ducea probabil spre dormitor. Ceva feminin în ea o făcu să se întrebe, curioasă, ce ar putea găsi acolo. Muștrându-se pentru gând, se grăbi.

— Vrei să-ți mai aduc și altceva? Întrebă ea, înmânându-i băutura. Trebuie să plec, am încă treburi de făcut în seara asta.

— Mai stai un minut, spuse el, făcându-i semn către capătul gol al canapelei, uimit să vadă că ea se așază. Luă o gură de vin, închise ochii, apoi ooftă și puse paharul pe capătul mesei de pin. Nu ți-am mulțumit încă pentru că te-ai oferit să ajuți.

— Nu m-am oferit, tu m-ai agățat, spuse Alex.

Christian făcu un gest imperativ.

— Un amănunt nesemnificativ. Ți mulțumesc foarte mult, Alex. În plus, mi se pare un gest fair play, de vreme ce tu m-ai trântit.

Râse când îi văzu ochii scăpărând, pregătindu-se, fără îndoială, pentru o altă versiune asupra accidentului. Nu spuse nicio vorbă, deși fața i se înroși din cauza efortului de a se abține.

Descopăr cu rezeziune toate butoanele pe care să apăs, se gândi Christian, simțindu-se mulțumit. În foarte scurt timp, Alex va renunța la toate pretențiile de a-și ascunde emoțiile față de el. Îi plăcea această idee foarte mult.

— Mai bine plec, spuse ea, înțepat.

Încercând să nu ia în seamă durerea din gleznă, se ridică și o conduse până la ușă, șchiopătând și chinându-se.

Alex deschise ușa și gemu la vederea ploii puternice care începuse să cadă și gândindu-se la distanța pe care trebuia să o parcurgă până la camion.

— Nu crezi că ar fi bine să mai aștepți puțin până când se domolește? Întrebă el. Pot să mă gândesc la o groază de lucruri pentru petrecerea timpului.

— Sunt sigură, spuse Alex, privindu-l.

Era uimită că nu simțea o dorință puternică de; i scăpa de el. Nevoia de a scăpa de propriile sale dorințe era altceva, dar Christian... El îi zâmbea, era unul dintre zâmbetele sale care voia să spună „sunt prietenul tău cel mai bun“, ochii săi sclipind de bună dispoziție. Câți alți bărbați nu s-ar fi săturat de toanele ei?

Gândul îi zbură când Christian se aplecă și o sărută. Nu încercă să o îmbrățișeze. Se sprijinea cu o mână de ușa deschisă, iar cu cealaltă, de fereastră.

O atinse doar cu gura, iar ea răspunse, fără să se gândească, lăsându-și capul pe spate. Îi simțea gustul cald și îmbătător al buzelor, îmbătător ca vinul, a cărui aromă rămăsese intactă. Ridicându-și

capul, îi șopti:

— Ai grijă cum conduci, iubito. Ne vedem mâine dimineață.

Uimită de propria sa reacție, Alex nu spuse nimic, Se întoarse doar și fugi din casă spre sanctuarul camionului ei galben și vechi.

Odată ajunsă înăuntru, se așeză și strânse volanul până când i se albiră încheieturile degetelor, ascultând ploaia care cădea pe cabină.

Se întrebă în ce naiba se băgase.

Capitolul 5

Era ca și cum ar fi călărit pe Pegas, se gândi Alex, când Diamond Life pluti peste obstacolul din bare albe și verzi. Tânărul armăsar de Hanovra se aruncă, fără cel mai mic efort, peste poartă și pluti, practic, spre pământ. Sufletul lui Alex zbura pe undeva prin atmosferă. Asta însemna să călărești cai antrenați pentru sărituri.

Să plutești călare pe spatele unui animal puternic și supus. Era prima oară când călărea pe roibul care era moștenitorul, de la ferma Quaid, al tronului celebrului săritor Rough Cut, calul care stabilise o groază de recorduri ca apoi să fie ținut pentru prăsilă; se îndrăgostise deja de el.

Era talentat, supus, entuziast – pe scurt, Diamond Life era exact ceea ce nu erau mulți dintre cail ei. Era înrudit cu Rough Cut și părea că intenționa să i ia locul în arenă.

Din nefericire, Rough Cut nu mai era în stare să l concureze pe tânărul roib. La retragerea sa, fusese atins de o boală foarte gravă care

îl lăsase infirm și steril.

Timpul și tratamentul extensiv, uneori experimental, rezolvaseră cea de-a doua problemă. Părea foarte mulțumit de rolul de tătic, nepierzându-și, în aparență, grația desăvârșită și viteza care îi aduseseră faima în toată lumea.

I se administrau calmante pentru dureri și își petrecea timpul lângă șopronul maternității, lenevind mulțumit într-un padoc încăpător, care dădea spre munții Blue Ridge.

Diamond Life era steaua în ascensiune a circuitelor de grand prix, iar Alex era deosebit de bucuroasă să-l antreneze.

Îl plimbase în jurul arenei acoperite, într-o serie de sărituri destinate îmbunătățirii ritmului și forței calului, apoi într-un galop ușor, de-a curmezișul arenei, peste un vertical micuț, apoi o poartă întinsă. Ambele fuseseră perfecte.

Christian o privea de la poarta care ducea în grajd, cu admirația zugrăvită pe față.

S-ar fi putut să fie un lingușitor din naștere, dar niciodată nu făcea aprecieri nereale referitoare la un călăreț. Flirtul era ceva, călăria – treabă serioasă.

În ringul de concurs era nevoie de respect și Alex impunea așa ceva. Era ridicol cât de mândru îl făcea să se simtă. Dând din cap își spuse că se comporta ca un școlar îndrăgostit.

— E bună, nu-i așa? Întrebă Maggie Quaid.

Christian o privi și-i zâmbi cu căldură. Maggie îi furase inima acum patru ani, când îi ceruse s-o ajute să-și depășească teama de cai,

pentru a petrece mai mult timp cu Ry.

Nostimă și drăguță, Maggie avea o inimă de aur. Își iubea prietenii și îl adora pe irascibilul ei soț. Ry diviniza pământul pe care ea Călca.

— Cum te simți astăzi, Maggie?

— Ca un mini camion, spuse ea, mângâindu-și burta bine rotunjită.

— Oh, ești frumoasă și strălucitoare și știi bine asta.

Își ridică ușor capul, iar privirea căzu sub un anumit unghi, apoi clipi, afectat.

— Vai, domnule Atherton, spuse ea cu o voce numai lapte și miere, dumneavoastră cum o mai duceți?

Christian chicoti și se întoarse către arenă.

— Ca să vă răspund la prima întrebare, da, este foarte bună.

— Dar la a doua? Trebuie să fie ceva deosebit, ca să vă țină pe jos.

— Dacă încă nu ați observat, spuse el, aplecându-se pe spate pentru a-i arăta, sunt accidentat.

— Vai, vai, murmură Maggie, deloc impresionată. Ca atunci când a trecut peste tine o herghelie de noateni și a doua zi ai câștigat concursul clasic?

El se strâmbă la zâmbetul ei drăguț.

— Atunci a fost cu totul altceva.

— Da, ai dreptate, atunci ai avut trei coaste rupte, rinichii atinși și o contuzie ușoară. Grimasa îi întunecă liniile aristocratice, iar fața i se

ascuți. Și nici nu ai avut o domnișoară micuță cu părul negru, care să te înlocuiască, pentru ca tu să ai timp să-i sucești mințile. Maggie îl prinse de talia suplă și-l mângâie cu afecțiune. Nu încerca să mă păcălești, dragule. Știi toate șmecheriile.

Se gândi să-i ceară câteva sfaturi, dar nu venise încă ziua când Christian Atherton să aibă nevoie de sfaturi, cum să curteze o femeie. Își reprimă mândria și tăcu.

O mai priviră puțin pe Alex, discutând amical, cât timp ea și Diamond Life lucrau, la capătul liber al arenei, mișcându-se lateral, galopând ușor în cercuri concentrice, când mai încet, când mai repede. În cele din urmă, își lăsă calul la pas și își scoase cascheta, eliberându-și părul cu un gest care părea obsedant pentru Christian.

— Uită-te la părul ăla, șopti Maggie. Gândește-te ce bogat ar fi, dacă l-ar lăsa lung.

Christian deveni tăcut, încercând să prindă fantoma unei amintiri care îi plutea prin minte. O tânără femeie minionă, cu o coamă lungă de cârlionți rebeli și o bluză roșu-aprins, care ardea ca focul pe pielea ei măslinie. Aproape că o vedea dându-și capul pe spate, într-un anumit fel. Dar nu ora în stare să fixeze amintirea și nu o putea fixa pe Alex.

— Cum a fost? Întrebă Alex, în vreme ce Diamond Life se îndrepta agale către poartă.

— Nemaipomenit, zise Christian. Cum îți place?

Alex privi entuziastă în sus, în semn de cea mai mare apreciere. Descălecă, iar un grăjdar intră în arenă și luă calul de frâu.

— Am eu grijă, doamnă Gianni.

— În regulă, spuse Alex. Aproape că nici nu-și mai amintea de vremea când călărea și lăsa muncile de rutină pe seama altora. A fost o plăcere, dar nu-și mai putea permite decât aici.

— Arăți minunat pe el, spuse Maggie, când Alex ieși pe poartă. Eu sunt Maggie Quaid.

— Mă bucur să te cunosc, Maggie și, mulțumesc. Dar cred că Diamond Life poate face pe oricine să se simtă bine. Este un animal fabulos.

— Se vede că nu m-ai văzut niciodată pe mine, călărind, spuse Maggie.

O animație bruscă se făcu simțită pe alee și, după colț, apărură un băiețel energic, cu părul negru, de vreo trei anișori, care mână o capră albă și mare. Capra protesta zgomotos. Băiatul se apleca în față și trăgea de ea, ca și cum ar fi remorcat un șlep, chipul său hotărât arătând ca o replică a tatălui său.

Alex își acoperi zâmbetul cu mâna. La fel și Christian. Maggie își dădu ochii peste cap.

— Buddy, lasă capra în pace! Buddy...

Cei doi se luptau din răspuțeri.

— Thomas Randall Quaid, izbucni Maggie, lasă animalul în pace.

Buddy Quaid nu mai avu ocazia să ignore ordinul mamei sale. Capra se repezi înainte și-l lovi în fundul blugilor săi miniaturali, apoi fugi în arenă cu frâul fluturându-i ca o panglică.

— Vezi ce se întâmplă dacă nu o ascuți pe mămica? Îi spuse

Maggie, aplecându-se să-l ajute și să-i scuture pantalonii de praf.

Fața lui Buddy arăta tare dezamăgită. Buza sa de jos se lăsă amenințător.

— A naibii capră!

— Nu-ți face probleme cu capra, tinere. Gândește-te ce o să zică tăticu dacă te mai prinde că vrei să călărești capra. Ți-a spus de sute de ori că n-ai voie să călărești capre.

Buddy își frecă vârful cizmuliței de cowboy, de ciment, părând tare supărat. Expresia severă a lui Maggie se înmuie și-și sărută băiatul pe părul negru.

— Christian mi-a spus că ai o fiică, spuse ea. Zâmbindu-i lui Alex.

Alex confirmă și străluci de mândrie maternă.

— Isabella. Are zece luni.

— O să trebuiască să ne întâlnim, într-o seară.

— Splendidă idee, zise Christian, prinzând momentul. Ce-ar fi s-o facem la cină. Noi patru, la Nick.

— Poate când n-o fi așa de ocupată Alex, spuse Maggie, privindu-l. O să fie teribil de obosită, după atâta călărit. Tu n-ai fi, în locul ei?

Christian se încruntă la ea. Spirit de castă. Trebuia să se aștepte. Se mișcă în cârjele sale, simțindu-se vinovat. Dumnezeuule, de ce să se simtă vinovat?

De parcă Alex călărea pe gratis. Și era chiar accidentat. În plus, ea avea nevoie să se obișnuiască cu caii pe care îi merita.

Era pe măsura cailor ca Diamond Life și Legendary, nu ca Terminator. O făcea pentru propriul ei bine.

Avea să i-o spună câteva minute mai târziu, după ce Maggie va fi plecat, ducându-l în casă pe Buddy. O invită pe Alex în dispensar unde era cafetiera comună. Își puse cârjele deoparte, pentru a se putea folosi de mâini. Turnă două cești de cafea și îi oferi una lui Alex.

Se sprijiniră de teighea și discutară despre felul cum se comportase armăsarul și care urma să fie strategia, pentru a-l avea pregătit pentru următorul concurs.

Christian reuși să schimbe vorba:

— Alex, ești foarte talentată, spuse el. Și asta nu este doar lingușeală. Oricare fermă dintre cele bune ar vrea să te aibă și cred că tu știi asta.

— Oh, o știu, zise Alex, privind într-o parte.

— De ce nu o rupi cu ticăloși ca Haskell și Terminator?

— Vreau să fiu propriul meu șef, răspunse ea, destul de convingător, deși îi evită privirea. M-am încurcat cu Tully și Terminator pentru că vreau să o călăresc pe Olandeza. Este o înțelegere comună.

— Nu ai nevoie să călărești atât de mult.

— Cine ești tu să spui asta, spuse ea, reușind să se stăpânească, dar aruncând din privire gheață, în loc de foc.

Christian își trânti cana de cafea, nerezistând impulsului irațional care puse stăpânire pe el.

— La dracu', Alex, o să-ți trimit pe câțiva dintre cailor mei, dacă

asta vrei. Nu pot să suport văzându-te cum îți riști gâtul pe ticălosul ăla.

— E gâtul meu, răspunse ea, încăpățânată.

— Aici se leagă toate, murmură Christian, apoi oftă când îi văzu bărbia ridicându-se.

— Ce? Întrebă Alex, suspicioasă.

— Nimic, răspunse el. Își petrecu o mână prin păr și oftă iarăși. Ai dreptate, nu este treaba mea. Iartă-mă pentru că m-am băgat. Pur și simplu nu știu ce se întâmplă cu mine, în ultima vreme.

Venise în Virginia cu un anumit scop. Deodată, lucrurile se complicaseră mai mult decât își închipuise.

Se simțea atrasă de un bărbat care avea reputația că face colecție de inimi, înșirându-le ca mărgelile pe ață. Descoperise că îi place, că vrea să fie cu el, că tânjește după sărutul lui.

Era o culme a stupidității. Chiar dacă ar crede că poate fi ceva special între ea și Christian Atherlon, chiar dacă ar consimți să iasă cu ei, ce ar rezulta, în cele din urmă, din asta? El s-ar aștepta ca lucrurile să evolueze pe cursul lor normal.

Ce va crede Christian despre ea când îi va povesti trecutul ei, lucru pe care ea va trebui să-l facă. N-ar fi cinstit să n-o facă. Va crede el varianta sa, când nimeni nu o crezuse, inclusiv propria ei familie? O va face el? Se întrebă ea.

— Unde te duci? O întrebă Christian în șoaptă, apropiindu-se de ea. Unde te duci când devii gânditoare?

— Nicăieri, murmură Alex, știind că minciuna era zugrăvită pe

fața sa.

— Ești așa de misterioasă, spuse Christian.

— Nu, nu sunt, insistă ea, cu vehemență, temându-se, instinctiv, de dorința sa de a rezolva enigma. Își aminti brusc că văzuse un raft plin cu cărți despre enigme în casa lui și sângele îi îngheță. Chiar simți cum pălește. Nu este niciun mister cu mine! Încerc doar să-mi câștig existența, atât de bine cât pot.

— Bine, bine, șopti Christian, calmând-o cu o voce liniștitoare. Ridică o mână și-i dădu la o parte, cu delicatețe, părul din ochi. E în regulă.

Alex se liniști treptat, iar respirația îi reveni la normal.

— E în regulă, șopti Christian iarăși, apropiindu-se.

Îi mângâie obrazul, trecându-și degetul mare peste maxilarul ei, apoi îi ridică capul cu o mișcare subtilă. Privirile lor se uniră și, pentru o clipă, o legătură mai presus de cuvinte se scurse între ei, un curent de sentimente puternic și de neoprit. Apoi pleoapele sale se închiseră și își coborî gura către a ei. Alex îi sorbi sărutarea cu o senzație de disperare, iar emoțiile se descătușară în interiorul ei și se izbiră unele de celelalte. Îl voia pe el, pe nimeni altcineva.

Voia să simtă, să rămână în amorțire. Voia o viață, fără amintiri pe care nu era în stare să le uite. Pasiunea puse stăpânire pe ea când își suprimă vârtejul celorlalte sentimente. Pentru o clipă, răspunse așa cum ar fi răspuns orice femeie unui bărbat frumos, încântător, care o săruta cu pasiune. Christian gemu ușor, o lipi pe Alex de teighea, încadrându-i picioarele între ale sale. Îi trecu o mână peste părul scurt,

în jos, pe gât, către cupa sânelui ei mic, prin bluza largă de polo, pe care o purta; gemu iarăși când sfârcul sânelui îi îmboboci sub degetul mare.

— Oh, Alex, spuse el, cu o voce joasă, chinuită și extatică.

O dorea cu o furie pe care nu o mai simțise din tinerețe. Doar o atingere și simți cum ceva tare îl presează pe blugi. Își apăsă șoldul peste al ei, lăsând-o să înțeleagă fără niciun dubiu, ceea ce voia. Ideea de a o avea goală și dornică în brațele sale îi fulgeră flăcări prin corp. O sărută iarăși, căutând, de data aceasta, să-i deschidă gura, bănuind căldura și delicia pe care știa că le va găsi acolo. Alex îi cedă, pentru o secundă sau două, lăsându-se pradă plăcerii de a fi îmbrățișată, fiorului dorinței, nerăbdării – tuturor acestor lucruri pe care și le refuzase.

Sentimente, pe care și le reprimase de mult ieșiră la suprafață, cu o forță copleșitoare și panica era aproape. Se retrase repede de lângă el, disperată.

— Nu, spuse ea într-o șoaptă chinuită, în timp ce vechile simțăminte de vină și rușine se amestecau cu dezamăgirea și disperarea. Îl împinse înapoi pe Christian, punându-i o palmă în piept. Nu avu puterea să-i privească, fiindu-i teamă de ceea ce ar fi putut să vadă în ochii lui.

— Alex! Exclamă Christian, uimit de schimbarea din ea. Îi răspunsese atât de plăcut, trupul ei se arcuise după al său, gura era lacomă și dulce.

— Nu, ezită ea din nou și lacrimile o copleșiră. Se îndreptă,

împleticit, spre ușă, dar se opri, stăpânindu-și dorința de a fugi. Pieptul îi pulsa, înghiți cu putere și zise: Trebuie să mă întorc la treabă.

Christian o urmări plecând, confuz și frustrat. Nu era obișnuit ca o femeie să-și refuze plăcuta tentație a dorinței. De ce, Alex? Era singură, nu avea pe nimeni, era atrasă în mod hotărâtor de el. Nu exista niciun motiv pe lume ca ei să nu se bucure de atracția reciprocă. Și totuși, era acea privire sumbră de autoacuzare din expresia ei, când se întorsese ca să fugă. Simți o dorință puternică de a se duce după ea, dar și-o reprimă. Era clar că voia să fie singură. Avea de gând s-o lase să-și aleagă sentimentele. Se întoarse la dulap și își turnă o altă cană de cafea, bău și se gândi la vârtejul emoțiilor feminine.

Ry intră în dispensar mormăind:

— Auzi, Tully Haskell, m-a sunat să mi-o vândă pe fiica lui Abdulah, când știe al naibii de bine că nu e teafără. Ca și când aș avea vreodată de gând să cumpăr ceva de la el. Își turnă o ceașcă de cafea și-l împunse pe prietenul său cu privirea. N-aș cumpăra niciun câine vorbitor de la Tully Haskell, pe doi bani, chiar dacă ar sta în două labe și mi-ar spune „iubitule”. Ce-i cu tine?

Nimic altceva decât ceea ce putea aranja Alex Gianni, într-o noapte lungă și fierbinte, se gândi Christian, cu părere de rău.

— Nimic, spuse el. Mă gândeam doar că femeile astea sunt imposibile.

— La dracu', mormăi Ry, păi asta ți-aș fi putut-o spune și eu.

Capitolul 6

Alex se rezemă de iapă, iar ochii i se închideau de somn. Era a cincea zi când se scula la cinci dimineața pentru a-și face treburile înainte de a merge să antreneze caii lui Christian. Se întorcea acasă la prânz, mânca ceva în fugă și se juca cu Isabella câteva minute. Apoi se urca iarăși în șar și-și călărea cei șase cai pe care îi avea la școală.

După care veneau orele de călărie de după școală, cu cei trei elevi, muncile de seară, masa de seară, baia Isabellei și culcarea acesteia, altă oră în grajd, unde îngrijea piciorul rănit al iepei și, după un somn scurt, o lua de la capăt. Charlie îi era de mare ajutor la îngrijirea animalelor. Ar fi vrut să facă mai mult dacă Alex i-ar fi dat voie. Dar Alex era hotărâtă să nu devină dependentă de un grăjdar. Aici era proprietatea sa, nu a lui Christian Atherton. Ideea că accepta ajutor de la el nu îi convenea. Știa că bărbații nu fac favoruri fără a aștepta ceva în schimb.

Voia să aibă încredere în el. O merita. Experiența însă o făcuse să fie precaută, o învățase să nu se încreadă prea ușor în oameni. Învățase să caute semne mai subtile ale loialității oamenilor – felul cum vorbea despre ei cunoscuții sau angajații. Christian era extrem de apreciat de cei de o seamă cu el. Oamenii care lucrau pentru el îl respectau deoarece îi trata cum se cuvenea. Nu îl priveau lung, pe coridor, după ce primeau un ordin de la el. După toate aparențele era un om bun. Puțin cam prea sigur pe el și având tendința de a face pe boemul, dar era un om bun.

Oftând, Alex se aplecă să verifice temperatura apei în care calul își înmuia piciorul rănit. Mai adăugă puțină apă din găleata aburindă pe care o adusese din casă și mai aruncă o mână de săruri Epsom. Iapa, un cal din categoria „vânător”¹¹, moțăia. Alex se sprijini iarăși de iapă și lăsă mintea să-i hoinărească înapoi, spre ultimele câteva zile. Făcuse tot ce-i stătuse în putere să nu-i amintească lui Christian de prima ei zi la ferma Quaid.

— Nu pentru că s-ar fi temut de el, ci pentru că s-ar fi simțit rușinată să lase pe cineva să înceapă ceea ce ea nu putea termina. Era cel mai bine pentru amândoi să nu depășească limitele prieteniei.

O cuprinse iarăși sentimentul de vină când își aminti cum o abordase Christian când era gata de plecare.

— Alex, îmi pare rău.

— Pentru ce?

Vântul îi zburlea o șuviță rebelă de păr care îi căzuse pe frunte, iar el dădu din umeri, un gest reprezentând confuzia.

— Bineînțeles, te-am supărat... Lăsă fraza neterminată din lipsă de argumente.

Alex dădu din cap și privi în jos, la pietrișul de pe alee.

— Eu sunt cea care trebuie să-și ceară scuze, zise ea. Dar explicația nu venea. Asemenea aglomerării de bușteni, care încearcă să treacă prin gura îngustă a unui râu, cuvintele și argumentele i se opriră în gât și se adunară până când le simți tensiunea.

— Am note foarte bune la ascultat, spuse el încet, cu vocea sa caldă și reconfortantă.

Alex oftă doar și clătină iarăși din cap cu regret.

Era o poveste care trebuia lăsată neterminată, spre binele amândurora.

Și-o repeta și acum, sprijinindu-se de iapă. Devenise o litanie în ultimele zile, când Christian făcuse tot ce îi stătuse în putere să o farmece, iar ea să-i reziste. O litanie cu o convingere din ce în ce mai mică. Convingere care se retrăgea în cursul nopților lungi de singurătate. Umerii i se ridicau și coborau în ritmul respirației, așa cum era rezemată de cal și închise ochii. Era atât de obosită! Fizic. Obosită de nopțile fără somn.

— Ce mai fac stelele mele?

Vocea, ca un muget, o scoase pe Alex din transă. Tresări speriată și atinse iapa, care răsturnă găleata. Apa fierbinte se vărsă, udându-i pantofii și împrăștiindu-se pe podeaua de ciment a coridorului grajdului, într-o pată întunecată.

— N-am vrut să te sperii, iubito, spuse Tully Haskell, cu o privire cam neconvingătoare în ochii lui mici și reci. Învârtea un rest gros de țigară între degetul mare și arătător.

— Domnule Haskell, spuse Alex, ridicând automat scutul de autocontrol. Îndreptă găleata și o puse deoparte. Iapa rămase în defensivă, dar nu arăta niciun semn de neliniște. O atitudine bună de adoptat, se gândi Alex.

— Ce vă aduce pe aici așa devreme?

— Un bărbat are nevoie de vreun motiv, pentru a-și face o vizită unei fete drăguțe?

Alex își înghiți replica care îi ardea limba. I se părea o pedeapsă suficientă pentru Tully a nu răspunde remarcilor sale sexy, cu ochii dați peste cap. El se încruntă brusc, apoi trecu pe sub legăturile calului, apropiindu-se de Alex, suficient pentru a o face să se retragă.

— Am treabă cu verificarea unui proiect. Compania mea construiește o clădire de un sfert de milion de dolari, în Valley Road și nu am încredere că bastarzii ăia leneși din echipă fac treabă bună. Își băgă restul de țigară în gură, dar era stins și servea doar ca accesoriu urât al feței sale cărnoase. Trebuie să-ți călărești angajații.

Scrâșnind din dinți, Alex trecu pe lângă el și eliberă calul din legăturile sale.

— Sper că nu te deranjează dacă îmi fac treaba cât vorbesc. Trebuie să plec în câteva minute.

— Muncești prea mult pentru o fată atât de tânără. Ar trebui să ai un bărbat prin preajmă, nu crezi?

Ea mormăi câteva vorbe în italiană, băgând iapa în boxa sa.

— Ce înseamnă asta?

— Nimic, răspuse ea, destul de sigură că n-ar fi vrut ca Tully să știe ce gândea ea despre el.

— Oricum, spuse Tully, căruia nu-i prea păsa ce gândeau ceilalți, m-am abătut să vedem ce ai de gând pentru următorul weekend. Duci caii la Front Royal?

— Da, o să plec sâmbătă dimineața, devreme.

— Și la ce motel o să stai?

— Stau... cu o prietenă veche, minți ea, simțul ei de autoapărare

trezindu-se. Ieși din boxă și se sprijini de ușă, privind către iapă, pentru că nu avea chef să se uite la Tully. Îi displăcea profund și nu prea era sigură că este în stare să o ascundă.

— Hmmm, spuse Tully. Bine. Îi puse o mână mare pe umăr și-i făcu cu ochiul, apoi zâmbi vrând să pară că o tachinează. O să fiu acolo să-ți dau un pupic, în cercul învingătorilor.

Alex abia fu în stare să-și rețină râsul la această idee. Îi zâmbi forțat și trânti încuietoarea de la boxa iepei cu o forță inutilă.

— Ne vedem la Front Royal, domnule Haskell.

— Poți fi sigură de asta, spuse Tully.

Depărtându-se de ea, își lăsă mâna să-i atingă spatele. Alex tresări puțin, simțind că o pișcă de fund, dar când se întoarse să-i arunce o privire furioasă, el se depărta fără să mai privească înapoi. Înjurând în gura mare, înșfăcă găleata goală și, intrând în camera de harnașamente, o trânti de perete în încercarea de a-și mai potoli năduful. Se blestemă pe sine din obișnuință și pe Tully din antipatie. De ce îi atrăgea pe alde ăștia? De ce nu putea fi o doamnă micuță și bătrână proprietara Olandezei? N-ar fi niciodată tentată să palmuiască o bătrânică. Nici n-ar fi nervoasă în compania acesteia. Și nici pe Haskell n-ar fi furioasă. Nu avea de ce să se îngrijoreze. Nu-i încurajase avansurile. Era puțin probabil ca el să treacă de faza inofensivă a flirtului.

Ceva se mișcă pe podea, în spatele ei, iar ea se întoarse cu inima la gură, cu ochii mari, cu instinctele în alertă maximă, dar descoperi că sursa panicii era pisica grajdului. Felina cenușie și zburlită avea un

șoarece în gură. Stătu o clipă, apoi fugi, lăsând-o pe Alex să se sprijine, slăbită, de suportul pentru șei, încercând să-și repună gândurile în cutia sigilată a minții, de unde scăpaseră.

Christian își conducea Mercedes-ul argintiu pe întinderea de pietriș pe care Alex o numea alee. Odată ajuns în curtea fermei, lângă grajd, privi scurt către motoreta colorată în alb și roșu a lui Charlie Simmonds, sprijinită de peretele vechi al clădirii. Ce-ar fi tamponat-o, dar singurul lucru care îl opri să o facă fu respectul pe care îl avea față de propriul vehicul și neplăcerea de a da ochii cu Marcel, francezul care lucra la service-ul garajului special din Alexandria. Charlie Simmonds era o pacoste pe capul lui. Blestema ziua când a adus-o aici. Numai din cauza ei se simțea așa vinovat, Ar trebui să-ți fie rușine", zisese ea, „să o lași pe sărmana doamnă să muncească până dă în brânci. Și pentru ce? Pentru ca tu să stai pe fundul dolofan și să te uiți. Egoist, egoist. Țsta ești tu. Ce rușine! Mai ceva decât cei de teapa ta, merită sărmana domnișoară."

Chiar și acum mormăia la gândul muștruluielii pe care i-o făcuse Charlie cu o seară înainte. Venise cu motoreta la fermă, după muncile de seară, numai pentru a-i face capul mare.

Drept urmare, nu închisese un ochi și petrecuse toată noaptea muștrându-se pentru că fusese un ticălos egoist și nepăsător. Acestea nu erau sentimente binevenite, dar nu se putea elibera de ele. Nu găsea nicio alinare în faptul că nu negase niciodată că era egoist și că ceea ce numea Charlie „lipsă de scrupule”, el considera că este deșteptăciune, că prin nepăsare el înțelegea preocupare pentru sine,

ceea ce, de asemenea, fiu negase niciodată. Era un burlac recunoscut, pentru numele lui Dumnezeu. Acestea erau toate trăsături consacrate pentru un burlac recunoscut.

Mormăind în barbă, se dădu jos din mașina sa sport, gata îmbrăcat pentru călărie, în pantaloni negri și cămașă kaki de polo. Îl mai durea încă glezna, dar era obișnuit cu tot felul de dureri. Ignoră durerea atât cât fu în stare și intră în grajdul slab luminat, șchiopătând ușor.

Era numai vina sa că Alex muncea prea mult și-o spusese de un milion de ori. Îi trimisese un grăjdar, nu? Cu toată obrăznicia ei, Charlie era un ajutor bun. Nu era niciun motiv ca Alex să nu se folosească de ea, niciun motiv să se scoale cu noaptea în cap și să facă lucruri pe care Charlie le-ar fi făcut la fel de bine. Era încăpățânată, asta era. Al naibii de încăpățânată. Și asta o făcea al naibii de atrăgătoare. Scrâșni din dinți, gândindu-se. De unde îi veneau ideile astea ciudate? Sâni mari îl atrăgeau, nu încăpățânarea. Se îndreptă către ușa deschisă a camerei de harnașamente, cu inima bătându-i. Alex era aplecată peste un suport de șa, cu ochii strâns închiși, cu pielea palidă ca porțelanul. Traversă camera micuță, într-o clipă.

— Alex! Îi prinse mâinile temându-se că este bolnavă sau că o doare ceva. Oricum, arăta slăbită. Ochii i se deschiseră, iar teama zugrăvită în ei fu ca o descărcare electrică în inimă. Dintr-o reacție pur instinctivă, se smuci înapoi, cu suficientă forță pentru a-l trage în cealaltă parte a suportului pentru șa. Alex, eu sunt, spuse el, fără să realizeze că degetele sale o strângeau prea tare. Nu mai întâlnise niciodată până atunci o femeie care să-l privească cu o teamă atât de

intensă. Era o senzație teribilă. Pentru numele lui Dumnezeu, liniștește-te!

Ea îl privi, un moment, încordată, ca și cum nu l-ar fi recunoscut. Apoi totul reveni la normal. Teama îi părăsi privirea, dar nu și atitudinea circumspectă. Corpul i se relaxă în mod vizibil, iar umerii i se lăsară. Începu să respire iarăși, încet și regulat.

— Christian, spuse ea, m-ai speriat.

— Te-am speriat? Spuse el, neîncrezător, încă zguduit profund, te-am speriat de moarte ar fi mult mai aproape de adevăr. Ce s-a întâmplat? Am intrat și te-am văzut aplecată peste șaua aia...

Ea se uită, în jos, la pielea neagră și fină, simțind că se dăduse de gol. O văzuse cu garda complet lăsată. Asta o făcea să pară prea vulnerabilă.

— Alex?

— Nu-i nimic, am avut o crampă, asta-i tot.

Ar fi vrut din tot sufletul ca el să schimbe subiectul. Niciun bărbat, dintre cei pe care îi știa, nu vruse să știe ceva din detaliile însângerate ale vieții de femeie. Era un subiect de înspăimântat bărbații.

Dar cea mai mare parte a lor nu însemna Christian Atherton.

— Minți, spuse el, direct, prea supărat pentru a fi politicos. Doamne Dumnezeule, Alexandra, te-ai comportat ca și cum aș fi avut de gând să te atac.

În mod involuntar, ea îi evită privirea, uitându-se către ușa deschisă, răspunzând astfel la o întrebare care era doar pe jumătate

formată în mintea ei. Brusca recunoaștere fu un șoc mai puternic decât ar fi fost răspunsul.

— Vai... Vocea îi tremură, iar mâinile lui o eliberară în timp ce o moleșeală bolnăvicioasă puse stăpânire pe el. Sprijinindu-se cu spatele de suportul pentru șa, își trecu mâna prin păr. Se gândea la toate situațiile când se ferise de el, la felul cum îl trântise în prima zi, când o speriasse din spate. În cele din urmă se contura ceva; ceva teribil.

Alex se retrase iarăși către peretele aspru de lemn, dorindu-și, din tot sufletul, să se topească în acesta. În clipa când înțelesese adevărul, Christian își luase mâinile de pe ea, ca și cum ar fi fost murdară, ca și cum ar fi sperat că nu era prea târziu să se ferească de contaminare. Dar aceasta era exact ceea ce așteptase.

— Alex, șopti el, ridicându-și privirea către ea, cu suferința clar zugrăvită în adâncimea lor albastră. Îmi pare așa de rău. N-am știut.

Ce s-a întâmplat acum? Se întrebă ea. Își vor spune „la revedere” și vor pleca fiecare pe drumul lui? De ce nu o lăsase în pace de la început? Amândoi ar fi scăpat de stânjeneala acestei clipe.

— Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat? O întrebă Christian cu delicatețe. Arăta așa de singură, așa de stânjenită, încât ar fi ieșit din propria piele dacă ar fi avut posibilitatea. Umerii îi erau țepeni, încordați, lipiți de perete, iar mâinile, în lături, pe scândurile aspre de pin. Arăta precum cineva care aștepta plutonul de execuție, nelegat la ochi.

Alex crezuse că va fi în stare să scape. Nu crezuse că el o va

urmări. Dar era obosită de atâta alergătură. Nu îi stătea în fire să nu acționeze.

Să stea și să lupte fusese întotdeauna motoul ei. Rămăsese pe loc și luptase înainte, dar plecase învinsă și însângerată, deziluzionată de toți și de toate în care crezuse. Acum alegerea era clară în ochii ei. Nu mai avea nimic de pierdut.

— Numele meu a fost De Grazia, zise ea.

— Alexandra De Grazia, murmură Christian, făcând legătura. Te-am văzut călărind în California. Se uită la șaua din fața sa, ca și cum ar fi văzut întreaga scenă pe ea. Un concurs de trei zile, la Napa. Eram acolo să urmăresc o iapă care părea să promită pentru arenă, dar nu la cross-country.

— Soțul meu și cu mine călăream pentru ferma Wide Acre, pentru familia Riedell, adăugă ea.

— Da, spuse el, dar aceasta nu aducea nimic nou.

Nu știa! Ce ironie, se gândi Alex, aproape venindu-i să râdă. Era atât de sigură că numele ei de căsătorie va trezi o atitudine de reproș oricui ar fi auzit de el, pentru că ea fusese în centrul furtunii. Era sigură că fiecare a treia persoană din lumea largă auzise despre proces.

Într-un fel, ar fi fost mai ușor dacă și Christian ar fi știut. Ar fi luat informațiile din presă și și-ar fi făcut aceeași impresie ca toată lumea – aceea că era o mincinoasă. Acum ea ar fi avut ocazia să-și spună, încă o dată, varianta. Dar nimeni nu o crezuse, ce motiv avea să spere că o va face Christian? O tristețe adâncă o cuprinse că, acum,

el va dispărea din viața ei.

Oftă, acceptând înfrângerea, apoi își spuse povestea pe un ton neutru, al victimei care reușise oarecum să se distanțeze de eveniment, după ce a fost nevoită să-l relateze iar și iar:

— Lucram la Wide Acre de vreo șase săptămâni. Mergea bine. Ne înțelegeam bine cu domnul Riedell. Fiul lui, Greg, era aproximativ de vârsta noastră, ceva mai tânăr. Cred că avea douăzeci și doi sau douăzeci și trei de ani, iar eu douăzeci și cinci. Eram prieteni: Greg și Michael, eu și Greg. Cel puțin așa credeam eu, că îmi era prieten. Făcea întotdeauna remarci la adresa mea. Credeam că mă tachinează. Îi răspundeam întotdeauna pe măsură. Într-o seară, când Michael era plecat, a venit în apartamentul nostru și mi-a spus că e timpul să trecem la fapte. M-a violat.

Christian simți vorbele ca pe o lovitură fizică. Era jignit în locul lui Alex, pentru tot prin ceea ce trecuse.

A forța o femeie era de neconceput pentru el, un act de violență intolerabil. Și faptul că Greg Reidell era arătos, educat și bogat făcea totul mai grav.

— L-am dat în judecată, continuă Alex, prescurtând ceea ce părea să fie, fără îndoială, un coșmar fără sfârșit. Dar nu aveam nicio dovadă. Era cuvântul său împotriva cuvântului meu, banii familiei sale, puterea, împotriva unei nimeni. A pretextat că aveam, de luni de zile, o relație cu el, că întrecusem puțin limita, lucru, de altfel, infirmat de medic. Pretindea că îmi spusese cum că ar vrea să o terminăm și că eu voiam să-l rețin, să-l umilesc, că urmăream să obțin

o sumă de bani, de vreme ce nu reuşisem să intru în familie. Bineînţeles că el se considera prea virtuos ca să plătească pentru ceva ce nu făcuse, așa că preferase să facă față unui proces, pentru a dovedi că sunt mincinoasă, ca o târfă ce „eram“.

— Ticălosul, șopti Christian, cu vocea tremurându-i de furie. Mâinile i se încleștară și, pentru prima oară în viața sa, înțelese ce înseamnă să vrei să ucizi o altă ființă umană. Ticălos nenorocit.

Alex îl privi cu o expresie ciudată și mirată.

— Mă crezi? Îl întrebă ea, neîncrezătoare.

Sprâncenele lui Christian se uniră într-o încruntătură.

— Sigur că te cred. De ce nu te-aș crede?

— Pentru că nimeni altcineva nu a făcut-o, zise ea, simplu.

— Vrei să spui că nimeni, în afară de familia ta.

— Vreau să spun, nimeni.

Familia ei abia dacă o ajutase. O luaseră la ei, după ce căsătoria ei s-a destrămat, dar nu-i făcuseră nicio favoare. Fusese o obligație. Bărbații din familia Gianni fuseseră loiali celor de același sex cu ei. Femeile din familia Gianni îi făcuseră o groază de reproșuri pentru felul cum flirtase, cum se îmbrăcase, pentru profesia pe care și-o alesese.

Toți fuseseră puțini rușinați. Niciunul dintre ei nu crezuse că Greg Riedell ar fi forțat o femeie. Era prea frumos, prea bogat. Nu avea figură de violator, iar ei nu aveau de gând să-și schimbe ideile preconceptionale – pentru că atunci lumea lor, perfect ordonată, s-ar fi zguduit din țâțâni. Dacă un bărbat ca Greg Riedell ar fi fost capabil de

viol, atunci în cine să mai fi avut încredere?

Trădarea lor subtilă nu o supăraseră, doar o întristaseră. O făcuse să-i vadă cât sunt de josnici și de păcătoși ca oameni. Familia idilică din amintirile ei încetase să mai existe.

— Bineînțeles, soțul tău... spuse Christian, cu o figură neajutorată.

Alex zâmbi cu tristețe.

— Michael a încercat, dar se simțea trădat și vinovat, iar în cele din urmă n-a mai rezistat. Fusesse întotdeauna gelos. Minciunile lui Riedell l-au ajutat, l-au obsedat. Oftă și-și trecu o mână prin breton. Eram însărcinată cu Isabella când s-a întâmplat. De aproape o lună. Nu-i spuseseam lui Michael încă. Așteptam momentul potrivit. Când i-am spus, n-a vrut să mă creadă că acel copil nu putea fi al lui Greg. Cred că aceasta a însemnat, practic, sfârșitul căsătoriei. Nu putea suporta ideea de a crește copilul altuia.

Când ultimele cuvinte se auziră în tăcerea camerei de harnașamente, Alex se eliberă și de ultima urmă de tensiune. Era obosită; obosită să fugă de ceea ce era, obosită de frica de ridicol, de privirile speculative. Ar fi vrut ca acum Christian să plece, iar ea să se poată ghemui într-un colț și să se izoleze de lume.

Christian o privi în tăcere. Își amintea de fata veselă și drăguță pe care o văzuse în California, atât de plină de viață și inocență tinerească și îi venea să plângă. Acum se uita la părul tuns, la bluza ei largă și cenușie, la ochii obosiți și la umbrele închise de sub ei – deghizarea unei femei urmărite de trecutul ei. Totul în interiorul lui

vibra pentru ea. Fusese atât de singură. Oamenii, de care avusese atâta nevoie, nu avuseseră încredere în ea. Acum înțelegea de ce voia să facă totul de una singură. Acum înțelegea o groază de lucruri.

Voia s-o apere și s-o ajute. Era, în mod absolut, concentrat asupra iui Alex și nici nu voia să fie altfel acum. Pentru că, pentru prima oară în viața sa, nevoile sale deveniseră mai puțin importante.

— Aș vrea să te scap de toate astea, dacă aș fi în stare, șopti el, apropiindu-se și luând-o în brațe. O trase aproape de el și o sărută pe tâmplă. Alex își lipi obrazul de pieptul iui, uimită pentru o clipă. Fusese atât de obișnuită cu neîncrederea și refuzurile! Dar în ceea ce-i privea pe Christian, nu erau îndoieli. El o ținea în brațe în felul în care dorise să fie ținută, dându-i afecțiunea umană care îi fusese refuzată. Oamenii pe care îi iubise o trataseră ca pe o leproasă, iar acest bărbat, pe care abia dacă îl cunoștea, o îmbrățișa, îi împărtășea durerea și-i dădea liniștea. Pentru prima oară dădu drumul lacrimilor. Îi cădeau pe obraji și udau bumbacul moale al cămășii tricotate pe care o purta Christian.

Toată durerea și singurătatea o părăseau, lăsând-o goală și obosită. Când, în cele din urmă, râul de lacrimi încetă să mai curgă, Christian îi întinse, cu gentilețe, o batistă din buzunarul pantalonilor săi. Apoi se aplecă, o luă în brațe și se îndreptă spre ușă.

— Ce faci? Îl întrebă Alex cu vocea răgușită de plâns. Își șterse umezeala care îi mai atârna de gene și scânci în brațele lui Christian. Lasă-mă jos, îi ceru ea încet, cuprinzându-i gâtul cu brațele.

— Te duc în casă, spuse el, hotărât. Expresia sa nu lăsa loc la

nicio împotrivire. Îți iei o zi liberă, pentru odihnă. Dacă ai nevoie, uită-te în dicționar să vezi ce înseamnă asta.

— Dar am treabă!

— O să călăresc eu caii, în locul tău.

— Dar...

— Fără discuții, spuse el, sever, cu o privire de uliu.

— Dar glezna ta...

— E destul de bine. Mă descurc.

Alex deschise iarăși gura, dar o închise când Christian își ridică sprânceana, avertizând-o. Simți o dorință ridicolă să chicotească. De fapt, simțea o senzație de euforie.

Ajunseră în ușa bucătăriei chiar în clipa când Charlie ieșea, târându-și jacheta într-o mână. Alex se întoarse să-și ascundă fața, umedă de lacrimi, la gâtul lui Christian, respirându-i parfumul cald, curat, bărbătesc.

— Doamne ferește, doamnă Alex, v-ați rănit? O întrebă fata, îngrijorată, învârtindu-se în jurul lor ca un câine de vânătoare.

— Nuuu... gânguri Alex clătinând din cap, cu fața la gâtul lui Christian.

— Nu este rănită, preciză Christian, încercând să treacă de fata îngrijorată și curioasă. Pur și simplu am vrut s-o duc în brațe.

— Doamne, asta e ca în epoca de piatră, nu? Charlie își aranjă părul, iar ochii îi sclipiră când se trase înapoi.

— Du-te și-ți aranjează părul, Simmonds, sau fă ceva, se burzului Christian la ea.

— E o groază de treabă de făcut, pufni Charlie, disprețuitor. Chestii de care tu n-ai vrut niciodată să știi.

Se îndreptă către grajd, fluierând, cu cizmele de lucru scârțâind pe pietrișul aleii. În bucătărie, Christian o așeză pe Alex pe un scaun roșu de vinilin vechi și se întoarse către Pearl, care era ocupată la cuptor.

— Pearl, ai grijă să mănânce ca lumea și să se ducă direct în pat.

Pearl se uită la el, cu lingura în mână.

— Nu cumva v-ați pierdut mințile, domnule Atherton?

Poate, își spuse Christian, privind-o pe Alex care o ținea acum pe Isabella în poală. Primii fiori de teamă îl făcură să tremure. Alex îl privea cu ochii săi de chihlimbar, încă umezi de lacrimi. Un zâmbet timid îi apărură pe gura sa plină; Isabella îl privea și ea mirată, cu ochii ei căprui-închis. Împreună, făceau o pereche minunată, o familie, mai puțin unul.

Christian simți o strângere în gât. Un fior îl cuprinse. Se retrase spre ușă.

— O să vin să verific mai târziu, spuse el, apoi ieși în aerul proaspăt al dimineții, fără a mai aștepta vreun răspuns. Doamne Dumnezeule, șopti el, ieșind din casă. Mă simt slăbit, cald și rece și mai degrabă bolnav. Și mai vorbesc și singur. Se opri pälind, iar ochii i se măriră de groază, înțelegând brusc.

Era îndrăgostit! Îndrăgostit! Niciodată nu avusese de gând să se îndrăgostească. Dragostea era o treabă serioasă. Dragostea însemna responsabilitate pentru altă persoană. În cazul său, însemna a-și lua responsabilitatea nu numai pentru o femeie, cu o imensă durere în

trecutul ei, ci și pentru un copil. Un copil! Numai gândul îl făcu să se cutremure până în vârful degetelor de la picioare. Închise ochii și avu imediat în fața lor imaginea lui Alex și a Isabellei, privindu-l. Inima i se topi ca untul. Era îndrăgostit de-a binelea. Christian Atherton, idolul concursurilor de sărituri, un playboy extraordinar, era iremediabil îndrăgostit de o ștregăriță cu ochi de chihlimbar și de fiica ei adorabilă. În ce intrase burlacul convins!

Întrebarea era dacă o putea determina pe Alex să simtă la fel. Va fi el în stare să repare ceea ce stricaseră ceilalți și să-i câștige nu numai încrederea, ci și inima? Hotărârea și firea de luptător, care îl aduseseră acolo unde se afla acum, în profesia sa, ieșiră la iveală, aducând tăria necesară. Își îndreptă umerii eleganți și își ridică bărbia de aristocrat. Avusese prințese care îi mâncaseră din mână, iar alte femei, printre cele mai bogate și mai puternice din lume, îi cerșiseră afecțiunea. Era el în stare s-o facă pe Alexandra Gianni să se îndrăgostească de el? La naiba, bineînțeles că era!

Capitolul 7

— Mai vine unul, Alex! Strigă Charlie, din capătul deschis al grajdului. Se sprijinea, leneș, cu un umăr de tocul ușii, privind camioneta gri-albasru de la ferma Quaid venind pe alee. Ce crezi că a mai trimis de data asta?

— N-am idee. Alex ieși din camera de harnașamente și ocoli căruciorul fiicei ei.

— Nu, nu, mama! Țipă Isabella și alunecă pe culoar după ea, dând din brațele bucălate, în zgomotul de roți făcut de cărucior, pe podeaua de beton. Își repeta neconținut cuvintele favorite, făcând din ele un cântec cam așa: Nu, nu, nu, al meu, al meu, al meu.

— Dacă mai trimite flori, o să poți deschide o seră înfloritoare, zise Charlie, plesnindu-și coapsa slabă și râzând de propria sa glumă. Alex zâmbi și își șterse spuma de săpun de pe mâini, pe pantaloni. În cele două săptămâni, care trecuseră de când îi mărturisise lui Christian, el făcuse de toate și nu o ocolise. Fusese chiar mai hotărât în perseverența sa. Îi trimitea câte un cadou în fiecare zi – un trandafir, un buchet, un mănunchi de violete. Cele pe care le aducea el însuși erau însoțite de sărutări delicioase, de care Alex nu se mai ferea. Îi aducea și Isabellei mici nimicuri, cu care o câștigase deja pe cea mai mică Gianni. Isabella ajunsese să devină din cale afară de nerăbdătoare, de fiecare dată când îl vedea pe Christian.

O tactică subtilă, considera Alex, dar folositoare. Drumul către inima unei mame era prin fiica ei. Vederii elegantului domn Atherton, playboy-ul care galopa, jucându-se cu un copilaș și bucurându-se din toată inima de acesta, era imposibil să-i rezști. Mulțumită curții pe care i-o făcea Christian, Alex descoperi că inima sa încearcă să iasă din propria cochilie. Christian Atherton era un bărbat minunat, încântător, drăguț, o companie plăcută. Îi înseninase viața fără măsură. Îi arătase că, în ceea ce-l privea, mai era și altceva, în afara unui aspect exterior plăcut și a unei reputații cunoscute. Se certaseră dacă Charlie să mai stea, deși Alex nu mai călărea la ferma Quaid.

După ce își dezvăluisese trecutul, instinctiv Alex vru să se retragă. Îndată ce și-a revenit din senzația de eliberare, îndată ce lucrurile au devenit cunoscute, vechea ei temere s-a instalat.

Era hotărâtă să se descurce singură, să-și plătească singură cheltuielile, să nu accepte favoruri de la nimeni. Christian fusese de neclintit, oricum. Christian insistase ca ea s-o păstreze pe Charlie, pretextând că numai un prost ar refuza un ajutor dezinteresat. Alex fusese înduioșată, dar nehotărâtă. S-ar fi putut să fie oricum dar încetase de mult să fie o fraieră. În cele din urmă, cedase. Christian o răsplătise cu unul dintre săruturile sale celebre. O căldură o cuprinse, amintindu-și. Bărbatul acesta avea buze de talie mondială. Nu insistase pentru o relație fizică propriu-zisă, dar îi dăduse de înțeles că, atunci când ea va fi gata, el va fi mai mult decât doritor.

Gândul o înspăimânta și o excita, în egală măsură. Era mult timp de când nu mai fusese cu un bărbat. Ea și cu Michael nu mai făcuseră dragoste după viol. El nu mai voise și nici ea nu mai insistase, pentru că îi fusese teamă de felul cum va reacționa; îi fusese teamă că nu va mai fi în stare să se bucure de aceasta, că va deveni frigidă. În cele din urmă, nu mai avusese ocazia să afle. Soțul ei o repudiase, neputând suporta ideea că fusese cu un alt bărbat. Dar Christian nu avea asemenea prejudecăți. Nu o condamna pentru ceea ce se întâmplase și nici nu o privea ca pe o marfă alterată.

Poate era vremea să încerce o altă legătură. Venise în Virginia să înceapă o viață nouă. Nu avea niciun rost să continue ca și când Christian n-ar fi o parte din ea. Bineînțeles, el nu părea să abandoneze

ideea, se gândi Alex zâmbind, când omul de la ferma Quaid se dădu jos din camionetă, cu o cutie de carton maron în mâini.

— 'neța, domnișoară Gianni, mormăi el, cu un zâmbet timid. Am ceva pentru dumneavoastră de la domnul Atherton.

— Nu-l vrea dacă nu este o haină de blană, amice, îl tachină Charlie, clipind către tânărul grăjdar. El se roși până-n vârful urechilor și zâmbi.

Alex luă cutia și rămase cu gura căscată de surpriză.

— Charlie, nu este doar o haină de blană, sunt cinci haine de blană.

— La naiba! Exclamă Charlie, întrerupându-și, brusc, flirtul și repezindu-se către Alex și cutie.

Cinci pisoi, fiecare cu câte o panglică albastră, legată în jurul gâtului, se cățărau unul peste celălalt pentru a ajunge la marginea cutiei și a privi afară. Era unul cu dungi gri, unul, cu dungi portocalii, unul era negru cu alb, unul, negru cu portocaliu, iar unul, cu pete.

Fiecare dintre ei era nerăbdător să iasă afară și să-și cerceteze noua casă. Alex așeză cutia pe beton și-i atrase atenția fiice ei:

— Uite, Isabella, pisoiași.

— Da, spuse copilașul, zbatându-se în căruțul ei. Lovi cu pumnul, bucuroasă, în tava de plastic când pisoiașii ieșiră din cutie. Fetița se grăbi după ei, pe culoar, râzând și dând din mâini. Nu, nu.

Alex îi privi ducându-se și simți că o cuprinde o căldură dinspre înăuntru către afară.

— Doamnă, domnul Atherton a spus că o să treacă pe la ora cinci,

spuse grăjdarul. Alex îi mulțumi, Charlie îi făcu cu ochiul și-i spuse să se întorcă ori de câte ori va voi. Băiatul se înroși și-și atinse marginea șepcii de baseball. Depărtându-se.

— Ce părere ai despre Christian, Charlie? Întrebă Alex, întorcându-se să se uite la fiica ei.

Charlie pufni și dădu din mâna cu multe inele și unghii cam înnegrite.

— Este pompos și țeapăn, cu aere de șef. Zâmbetul ei răutăcios i se întinse peste toată fața. Și ai fi cam zăpăcită să-ți scape un tip ca ăsta.

— Da, spuse Alex, cu un oftat, iar ochii îi străluciră privind-o pe Isabella, jucându-se de-a v-ați ascunselea cu pisoii. Poate că ai dreptate.

Christian intră în restaurantul lui Nick și fu imediat întâmpinat de aroma delicioasă de roșii și mirodenii fierbând. Restaurantul nu era deschis pentru public, până la unsprezece dimineața, dar el avea o groază de lucruri de făcut, înainte de a-și pune planul în aplicare și știa că îl va găsi pe Nick muncind din greu în bucătărie.

Traversă sala de mese principală, admirând antichitățile și decorațiunile. Maggie Quaid și soția lui Nick, Katie – care era, în același timp. Și baby sitter-ul lui Rylan – decoraseră alegând o schemă coloristică de verde-închis și bej cald. Restaurantul era amplasat într-o clădire veche de două sute de ani, care fusese cândva depozit, iar rămășițe din acea perioadă decorau pereții – meloane, bastoane și gulere de cămăși. Efectul general: restaurantul era primitor

și confortabil. El devenise, curând, unul dintre cele mai populare din zona Broadway-ului.

Priveliștea pe care o văzuse, când deschise ușa bucătăriei, aduse un zâmbet pe buzele lui Christian. Nick Leone o strângea în brațe pe micuța sa soție și o săruta cu pasiune. Niciunul dintre ei nu observă că intrase cineva, așa de preocupați erau cu exprimarea propriilor sentimente, unul către celălalt. Arătau de parcă ar fi pozat pentru coperta unui roman de dragoste. Nick era mare și plin de mușchi. Părul său negru îi căzuse pe frunte. Își trecuse brațul în jurul taliei suple a lui Katie, ridicând-o aproape de la pământ. Părul lung și castaniu al lui Katie căzuse pe spate.

Christian tuși discret.

— Nu deschidem încă, mormăi Nick, cu accentul său pregnant, din New Jersey, acordând în continuare atenție doar soției sale.

Oricum, Katie se întoarse către el cu ochii ei cenușii strălucind, cu obrajii îmbujorați și cu o umbră de roz, pentru a se potrivi cu rochia sa, Laura Ashley, nou-nouță.

— Bună, Christian, ce te aduce pe aici dis-de-dimineată?

— O peregrinare de amor, spuse el, zâmbind.

— Ah, amore, zise Nick, uitând imediat de întreruperea îmbrățișării. Cine este norocoasa doamnă? Cineva cunoscut?

— Nu prea cred. Este nouă prin zonă: Alexandra Gianni.

Nick era mulțumit, în mod evident.

— O fată bună italiancă. Asta este ceea ce ai tu nevoie – o fată bună italiancă, să facă din tine un om la locul tău. Îl bătu pe umăr pe

Christian, iar ochii îi străluceau de bună dispoziție. Și dacă nu este ea în stare, o s-o facă frații ei.

— Și dacă nu are frați?

— E italiancă, spuse el, dând din umeri, eliminând alternativa. Ai încredere în mine. Are frați, are unchi, are veri. Și, în cele din urmă, are un naș.

Christian își ridică una dintre sprâncenele blonde și zâmbi amuzat.

— Ca în filme?

— Mai bine roagă-te să nu fie așa, zise Nick, atenționându-l cu degetul.

— Maggie mi-a spus că asta ar putea fi ceva special, spuse Katie, cu înclinarea tipic feminină pentru lucrurile romantice. Și ce putem face noi?

— Pregătiți-mi cel mai bun picnic pentru două persoane, zise Christian, ridicând coșul împletit pe care-l împrumutase de la Maggie.

— Nu-mi vine să cred că fac asta, spuse Alex, mai mult pentru sine. Răsuci între degete piciorul paharului, în formă de tulpină de leala și privi lumina soarelui jucându-se în vinul alb.

Pe fața de masă cu carouri albe și roșii, erau farfuriile de porțelan, în care rămăseseră resturile unei mese minunate – piept de pui rece, salată de tortellini, unt italian proaspăt, cu mirodenii, două feluri de brânză și struguri. Simțea o senzație plăcută de îndeplinire și somnul o cuprindea în lumina soarelui care devenea din ce în ce mai puternică.

— Ar trebui să merg la treabă, spuse ea, cu un minimum de convingere; își schimbă poziția, iar acum se sprijinea în coate. Se întoarse cu fața către soare și oftă.

— Știi ce se spune despre muncă, zise Christian, privind-o peste buza propriului său pahar.

— Da. Mă ajută să-mi plătesc chiria.

— Chiar și tu ai nevoie de o pauză pentru prânz, draga mea. Trebuie să mâncăm, așa că de ce să nu mâncăm cum se cuvine? Și am mâncat, nu?

Aceasta era, în esență, filosofia lui Christian, se gândi Alex, cu un zâmbet. Șofatul era necesar, deci, de ce să nu ai un Mercedes? La fel hainele, așa că de ce să nu cumperi haine ale designerilor celebri? Era un aristocrat până în măduva oaselor, dar era ceva plăcut în snobismul său nativ. Nu era niciodată prea serios sau malițios, era mai degrabă de suprafață, un scut care să ascundă bărbatul sensibil din interior.

— Prietenul tău este un bucătar minunat.

— Da, așa este și insistă să-i acceptăm invitația lui și a soției sale, la cină, cât de curând, spuse Christian, ne pierzând niciodată ocazia de a-i cere o întâlnire lui Alex. În una dintre aceste zile, urma să spună „da“.

Alex îl privi câteva clipe, iar ochii ei de chihlimbar erau plini de o oboseală plăcută. În cele din urmă, dădu încet din cap și spuse:

— Mi-ar plăcea.

— Chiar așa? Christian aproape că-și vărsă vinul.

— Trebuie să mâncăm, spuse ea, imitându-l. De ce să nu ne

bucurăm de o companie plăcută, atunci când o avem?

— De ce nu, într-adevăr, spuse Christian, simțind cum zâmbetul său ia proporții prostești.

Trecuseră peste un moment critic în relațiile dintre ei. Știa că și Alex este conștientă de acest lucru. Mai știa și că ea nu voia să atragă atenția asupra acestui lucru. Ea se feri de privirea lui, aproape cu sfială și se mai jucă puțin cu paharul.

Dumnezeule, ce frumoasă e, se gândi el, iar inima i se umplu de dragostea cu care începuse să se obișnuiască. Își lăsă ochii să o soarbă, admirând tăietura sofisticată a părului ei negru, liniile delicate ale chipului, ale trupului – linii perfect feminine. Își înlocuise pantalonii de călărie cu o pereche de blugi, cu găuri în dreptul genunchilor, iar cizmele, cu o pereche de espadrile. Se schimbase de tricoul larg și negru, pe care-l purta când călărea, cu un alt tricou, la fel de larg, dar oliv, iar când își puse paharul deoparte și se întinse pe spate, sprijinindu-se pe brațe, conturul sânilor ei mici deveni vizibil.

Cu siguranță, nu era nimic sofisticat în felul ei de a arăta, se gândi el. Nu avea nicio urmă de machiaj. Nici nu o înconjură un nor de parfum scump. Era îmbrăcată ca un ajutor de la grajduri. Se întâlnise cu femei renumite pentru frumusețea lor izbitoare, femei care purtau haine și bijuterii unicat, bijuterii care-i făceau pe hoți să moară de invidie.

Femei cu averi și femei cu putere. Dar nu simțise niciodată ceea ce simțea pentru Alex Gianni. Era minunat, puternic și terifiant. Îl cuprinse teama la gândul că ea nu i-ar întoarce sentimentele sau că i

le-ar întoarce cu regrete. Se simțea mai tot timpul ca un idiot. Și nu ar fi schimbat asta pentru nimic în lume. Dumnezeuule, sunt pe ducă, se gândi el, întinzându-se pe burtă, fără să-și ia ochii de la Alex. Ce ar zice unchiul Dicky?

— Este mult mai plăcut decât ultima oară când ’ am fost aici, spuse Alex.

— Ai dreptate, zise Christian, râzând.

Erau pe pajiștea înaltă unde se accidentase Christian încercând să o salveze. Pădurea în jurul lor era în floare, iar florile sălbatice punctau iarba. Christian apăruse cu coșul de picnic. În mod autoritar, îi spusese lui Charlie să aibă grijă de Isabella, pentru că Pearl era plecată și o luase pe Alex să mănânce cu el. Ea era acum bucuroasă că venise. Acum, că-și aranjase câteva lucruri în suflet, i se părea normal să petreacă, în voie, o după-amiază de primăvară cu el.

Ceva cald și minunat i se mișca înăuntru când îl privea, când îi vedea profilul frumos și felul elegant în care cămașa tricotată, de culoarea safirului, îi atârna de umerii puternici. Era îmbrăcat cu blugi și espadrile, dar chiar și în hainele de lucru degaja o impresie de rasă și privilegiu.

Alex se gândi că nu avea nicio importanță cum se îmbrăca. Puterea personalității lui ardea la fel de tare ca soarele. Pe ea o atrăgea interiorul bărbatului, nu aspectul exterior. Ea știa mai bine, de cât mulți alții, că privilegiile și puterea nu-l fac pe un bărbat superior. Ceea ce era în inimă conta. Pentru Alex, conta ceea ce, spera ea, era în inima lui Christian.

Ea strângea farfuriile în vreme ce el o privea.

— Ești foarte tăcută, spuse el ridicându-se și prinzându-și un genunchi cu mâna.

— Mmmm... mă gândeam doar...

— La ce?

— La noi, spuse Alex, înghițindu-și nodul din gât.

— La ce anume?

Buzele i se strânseseră și dădu din umeri, cu un gest care o făcu să arate foarte italiancă. Își mișca mâinile preocupată de coșul de picnic.

— Mă întrebam unde o să mergem mai departe.

Christian se întinse și așeză coșul departe de ea, apoi îi ridică bărbia cu un deget, aducându-i fața astfel încât ea să-i poată întâlni privirea. Intensitatea din ochii ei negri îi aduse puncte aurii în iris, uimindu-l pe Christian, păstrând totuși o urmă de precauție. Blestemă încă o dată bărbatul care adusesese acea privire acolo și jură iarăși să facă tot ce-i era în putere s-o îndepărteze. O dorea pe Alex atât de tare, încât uneori i se părea imposibil să îndure așteptarea. Dar va aștepta. Nu avea de gând să o grăbească cu nimic.

— Asta depinde, în întregime, de tine, iubito, șopti el. Voi face tot ceea ce dorești tu.

El nu era în stare să-i redea trecutul sau să o facă să creadă într-o mai mare bunătate a omenirii, dar îi putea da viitorul și dragostea sa. Aceasta îi strălucea în ochii albaștri, privind-o, ținându-și respirația și așteptându-i răspunsul.

Alex își ridică o mână și-și atinse vârful degetelor de linia fină a

obrajilor lui, ca și când nu ar fi crezut că el este real.

— Vrei să faci dragoste cu mine? Îl întrebă ea, cu vocea la fel de moale ca aripile fluturilor care zburau peste pășunile verzi, la fel de moale ca briza care aducea miresmele câmpurilor din Virginia.

— Nu, șopti Christian, luându-i mâna într-a sa. Dar vreau să facem dragoste. Aș fi bucuros să facem dragoste împreună, Alexandra.

Ridicându-i mâna la buze, îi sărută fiecare deget, în timp ce o privea în continuare în ochi. Ea îl privea și ochii i se întunecau de dorință, iar buzele i se deschideau ușor.

— Ți-e frică de mine, Alex? Întrebă el.

— Nu, zise ea, dând ușor din cap. Un zâmbet firav îi apărură în colțul buzelor. Mi-e frică de mine.

— Mie nu mi-e frică de tine.

Pentru a i-o dovedi, îi puse ambele ei mâini pe pieptul lui și le lăsă acolo, ca o invitație. Alex își luă inima în dinți și privi în urmă, dincolo de teama de refuz, dincolo de oroarea celor ce i se întâmplaseră, acolo unde era ceva normal să dorească și să fie dorită.

Își coborî palmele pe zidul solid al pieptului lui, peste abdomenul plat și puternic, către talia blugilor și-i scoase cămașa afară. Apoi porni în sens invers, cercetându-i conturul catifelat al corpului și-i ridică poala cămășii. Christian se dezbracă și o aruncă, neglijent, într-o parte. Cu ochii încă ațintiți asupra lui Alex, o lăsă să-l privească în lumina soarelui care-i evidenția mușchii bine definiți ai spatelui, brațelor și umerilor.

Anii de exerciții fizice neîntrerupte îi aduseseră corpul la perfecțiune. Alex mângâia fiecare suprafață moale sau tare, fiecare semn de delimitare. Când își termină mângâierea, o făcu doar pentru a-i lua mâna lui Christian, strecurând-o sub poala cămășii ei. El o dezbracă încet, dozându-și propria dorință năvalnică, pentru a o lăsa pe a ei să se trezească. Ceea ce descoperi fu o întrupare a feminității. Era firavă și delicată și lăsa să se exteriorizeze fiecare instinct posesiv, pe care el și-l ascundea sub straturi sofisticate.

Sânii ei erau mici dar plini, potrivindu-se perfect palmelor sale, cu sfârcuri de un roz întunecat, care se întăriră la atingerea brizei. La fel de încet, el își trecu buricele degetelor peste ele, gemând apreciativ când acestea se treziră la viață. Alex gemu, își lăsă capul să cadă pe spate și își închise ochii, pierdută. Era atât de bine să fie atinsă, atinsă cu grijă, atenție și dulce dorință. Se întinse pe spate și savură senzația, în vreme ce Christian o mângâia și o cuprindea cu mâinile sale atente. Umbra lui o acoperi când se aplecă să o sărute, însă Alex se simțea cuprinsă de o lumină de aur. Îi cuprinse gâtul cu mâinile și își deschise gura sub a lui, permițându-și plăceri pe care și le refuzase atâta vreme. Limba lui alunecă de-a lungul limbii ei, moale, caldă; căldura o cuprinse îndepărtând toate umbrele reci ale trecutului.

Fără să-și întrerupă sărutul, Christian se ridică în picioare încet și o ridică pe Alex, odată cu el. În același timp, fiecare nimeri nasturele pantalonilor celuilalt și îl desfăcură. Fermoarele se desfăcură cu zgomot, într-un duet descendent, iar blugii căzură pe fața de masă în carouri, la picioarele lor. Cu mâini tremurânde, Alex coborî slipul

negru al lui Christian, eliberându-i bărbăția. Era tare și catifelat, fierbinte și pregătit, iar senzația de dorință care îi ardea înăuntru, când îl mângâia, o umplea cu un sentiment confuz de eliberare. Se lipi de el, sărutându-i pieptul, trecându-și limba peste sfârcurile sale plate de bărbat, mângâind în același timp esența bărbăției sale.

Christian gemu din cauza minunatei torturi. Dorința i se dublă și i se triplă, iar atingerea lui Alex îl scotea din minți. Îi dădu jos chiloții de bumbac, acoperindu-i cu mâna rotunjimea plină și delicată a coapselor, a fundului ei rotund. O ridică la pieptul lui, iar ea îi cuprinse gâtul cu mâinile. Gura sa înfometată i-o cuprinse pe a ei când trupul i se încordă pe al lui, iar cârlionții de la încheietura coapselor ei i se frecară senzual de abdomen.

Încet, se lăsară la pământ, așezând-o pe Alex pe spate, iar el se întinse lângă ea, pe o parte, începu să o mângâie peste tot, cu mâinile și gura, încet și fără grabă; voia să stârnească focul din amândoi, să aducă nivelul dorinței la intensitatea flăcării. Dar Christian era deja aproape scos din minți. Toată tehnica completă și calmă pe care și-o dezvoltase, în decursul anilor, îl părăsise. Cu Alex simțea o dorință de nestăvilire să o facă a lui, să scoată din mintea ei oricare alt bărbat și să facă asta în cel mai simplu chip cu putință.

Luptându-se cu furtuna din el, se potoli puțin, știind că nu va fi în stare să o mai ducă mult așa și fiindu-i teamă că o va grăbi pe Alex, dacă se va lăsa pradă impulsului. Își trecu mâna, cu blândețe, peste abdomenul ei către căldura mătăsoasă dintre coapse. Sărutând-o apăsător, îi îndepărtă petalele delicate și strecură un deget în esența

feminității ei, smulgându-i un geamăt de plăcere. Coapsele ei dădură deoparte fața de masă, rugându-l, implorându-l, până când simți că se sufocă.

— Christian, te rog, șopti ea agățându-i-se de umeri și încercând să-l tragă către ea. Am nevoie de tine, te rog, nu mă face să aștept.

— Cum vrei tu, iubito, șopti el, depărtându-se puțin de ea, cât avu nevoie pentru a căuta în buzunarul pantalonilor și a scoate pachetul familiar, pe care îl avea pregătit.

Alex îl privi cum se așază deasupra ei și simți un fior brusc. Nu voia să-l dezamăgească. Nu voia să fie dezamăgit. Voia ca totul să se termine la fel de frumos cum începuse.

Christian se aplecă deasupra ei zâmbind și îi dădu pârul pe spate. Era un singur lucru care, se gândi el, i-ar îndepărta toate temerile. Îl spusese de nenumărate ori, încât aproape că nu mai conta. Dar de data aceasta, când o făcu, veni direct din inimă.

— Te iubesc, Alex.

Ea reuși să-l tragă în jos, apoi își ridică coapsele pentru a-l primi înăuntru. El intră încet, atent, iar când pătrunse cu totul, o privi să vadă dacă totul era în ordine, dacă nu era rănită sau speriată. Era incredibil de fierbinte și încordată sub el, simțea cum își pierde controlul, cum îi alunecă prin mâini ca o frânghie umedă. Totuși, nevoile lui Alex erau mai importante în mintea sa.

— Oh, Christian, zise ea, iar gura i se rotunji în cel mai senzual zâmbet, sub a lui. Tante grazie.

Se încordă sub el, savurând plăcerea de a-l avea înăuntru, bucuria

și eliberarea care puneau stăpânire pe ea. Nu mai erau amintiri întunecate, doar plăcere – nemăsurată plăcere. Se simțea nouă și nemaipomenit de feminină. Era un sentiment mai îmbătător decât vinul pe care îl băuseră împreună.

— Tot ceea ce vreau este să-ți aduc plăcere, Alex, șopti Christian, sărutând-o la fiecare cuvânt, retrăgându-se și intrând iarăși încet. Mușchii îi tremurau din cauza efortului de a se stăpâni. Alex se mișca sub el, invitându-l, tentându-l către marginea fericirii sexuale. Mâinile sale mici îi mângâiau arcul spatelui către coapsele și fundul său încordat pentru a-l trage mai adânc în căldura sa. Vreau să te duc în paradis, iubito, îi șopti el, sărutându-i lobul urechii și urmându-i conturul urechii cu limba. Își apăsă iarăși coapsele peste coapsele ei, ritmat, într-un fel în care știa că-i va smulge un geamăt de plăcere. Gângurind, Alex dădu drumul unui șir de cuvinte în italiană. Unghiile ei îi zgâriau spatele, iar ea îi șopti:

— Paradis... hai să mergem împreună.

Se mișcau în același ritm, ambele trupuri trădând o impresie de nerăbdare, până când se încleștară unul în celălalt, gâfâind, zâmbind și, în cele din urmă, extenuați.

Alex era atât de fericită, încât n-ar fi vrut să se miște din loc. Credea că ar fi fost în stare să stea pentru totdeauna în soarele cald de primăvară, cu albinele bâzâind leneș în depărtare și cu Christian în brațele sale. Dar știa că sunt cai care așteaptă să fie călăriți, inclusiv Terminator, care câștigase la clasa sa, duminica trecută, apoi începuse săptămâna următoare, încercând să o arunce jos. O dată reușise,

aruncând-o cu capul înainte, în bare. După un timp, se ridică și începu să se îmbrace, trăgându-și cămașa și înmânându-i-o lui Christian pe a lui. Se sărutau și chicoteau ca adolescenții, în vreme ce se îmbrăcau. Alex găsi pachetul rupt și ridică o sprânceană.

— Gata întotdeauna?

— Un motto folositor, pe care l-am învățat când eram pionier, spuse Christian, râzând strălucitor.

— Mincinosule, îi spuse Alex, amuzată, tu n-ai fost niciodată pionier.

— Sigur că am fost, spuse el, ridicându-și bărbia. Până la incidentul din camping, cu ghida fetelor, când am fost dat afară.

— Ești prea de tot! Exclamă Alex, dându-și ochii peste cap, în vreme ce se întindea după chiloți.

— Nu asta spuneai acum câteva clipe, spuse Christian cu o voce caldă și voalată, trăgând-o mai aproape de el.

— Imoral, zise Alex, iar aurul din ochii ei străluci ca pirită.

— Complet.

Se aplecă să o sărute, dar ceva pe coapsa ei îi atrase atenția și se trase brusc înapoi, întunecându-se.

— Ce dracu' mai este și asta?

Privirea lui Alex coborî în jos către coapsa ei dreaptă. Julitura era veche de trei zile, iar acum arăta vânăt-închis. Era de vreo zece centimetri și, deși arăta foarte urât, doar o mică zonă dura. Ea o ignorase pentru că juliturile și loviturile erau ceva obișnuit în meseria ei. Nu era nimic și asta conta cu adevărat. Christian stătea în fața sa,

cu mâinile îndesate în blugi, cu sprâncenele încruntate.

— Cum?

Alex dădu, ca de obicei, din umeri.

— Am căzut. Nu s-a întâmplat nimic.

— A fost ticălosul ăla de Terminator, nu-i așa? O întrebă el. Tăcerea ei încăpățânată fu suficient de semnificativă. La dracu', Alex, termină cu el, este periculos. O să-ți trimit eu un cal de la ferma Quaid, dacă ai nevoie de cai de călărit, atât de mult. O să aranjez cu Ry. O să plătesc eu nenorocitele alea de indemnizații de călărie.

— Nu, n-o să le plătești, răspuse Alex, hotărâtă. Caii, pe care-i am, o să-i am pe contul meu.

— Meriți mai mult, Alex.

Nu, nu merit, îi veni în gând lui Alex, dar nu mai rosti asta cu voce tare.

Se întoarse și își trase desuurile.

Christian oftă și-și trecu mâna prin păr, apoi își plecă capul. Încerca să-i organizeze viața, iar ea era hotărâtă să fie independentă. Era în stare să-i înțeleagă dorința de a se descurca de una singură, dar în inima sa, acolo unde dragostea prinsese o rădăcină fragilă, era speriat. Voia să aibă grijă de Alex.

Voia să nu i se întâmple nimic. Dar ea nu-l lăsa. La această frustrare se mai adăuga faptul că, înainte, nu vruse să se amestece în viața nimănui. Filosofia sa de burlac convins venea în contradicție cu aceste noi dorințe, până când simți că îi zvâcnește capul.

— Hai să nu ne certăm, spuse el încet, frecându-și tâmplele. A

fost o după-amiază așa de frumoasă.

Supărarea lui Alex dispăru ca un fum. Cearta era cel de pe urmă lucru pe care și l-ar fi dorit. Se aruncă direct în brațele lui Christian când el și le deschise către ea. Se sărutară unul pe celălalt, pentru a se asigura că totul fusese uitat. Se lăsară iarăși pe pătură, cearta fu uitată și paradisul revizitat.

Capitolul 8

Ziua începu cu un val de căldură și câțiva trandafiri roșii. Căldura era acum în fiecare lucru, bătându-și joc de eforturile ventilatorului vechi, pe care Alex îl așezase în fereastră. Trandafirii erau acum în vaza de sticlă, eleganți și cam nepotriviți pe toaleta veche, din dormitorul micuț, cu pereți de culoare bej.

Veni la rând rochia. Era acum aranjată, pe trupul ei micuț, de către zânele ei bune, Maggie Quaid și Katie Leone, în vreme ce Alex se agita cu ciorapii de la un picior, la celălalt. Katie și Nick se oferiseră să o ia pe Isabella peste noapte, căci Pearl era plecată să petreacă, câteva zile, cu o nepoată care tocmai avusese o mică intervenție chirurgicală. Katie și Maggie apăruseră tocmai când Alex își scotea hainele din sacul de protecție. Amândouă insistaseră să o vadă înainte de a pleca.

— Rochia este nemaipomenită, Alex, murmură Katie, trăgând fermoarul. Și spui că ți-a trimis-o Christian?

Alex își mușcă buza, încruntându-se nervoasă. Stătea în picioare

pe scaunul acoperit cu dantelă verde, care fusese adus din camera de zi, pentru a se vedea cât mai bine în oglinda de dea-supra toaletei. Bretonul i se împrăștiase peste frunte într-o mulțime de cârlionți rebeli.

Cercei grei de aur îi atârnau la urechi. Se machiase, pentru prima oară, după atâția ani și se întrebă dacă nu cumva se va scurge, înainte de a ajunge unde trebuia să ajungă.

— L-am spus că nu am nimic de purtat la această petrecere de la Green Hills, zise ea, dând din umeri cu înțeles. El mi-a spus că nu mă va lăsa să ies cu vechituri. În dimineața asta, a apărut chestia asta, comandată special, preciză ea, arătând spre fusta albastră.

— Cum ți se pare asta? Întrebă Maggie, punându-și mâinile în șolduri. Ți trimite rochia asta fabuloasă doar pentru o întâlnire. Știți voi ce mi-a dat Rylan cadou, pentru ziua mea de naștere, anul acesta? O săpăligă de grădinărit. Știți, o chestie din alea pentru săpat, cu dinți țepoși pe ea. Dădu din cap cu resemnare. Țsta-i sufletul dragostei, nu-i așa?

Suna nu prea plăcut, dar, ca de obicei, când vorbea despre soțul ei, fața i se lumina de o strălucire drăgăstoasă.

Își întoarse atenția către imaginea lui Alex, din oglindă, chiar și Isabella, care se juca pe pat. Ochii ei negri se măriră de uimire privind-o pe mama sa.

— Nu-i așa că mămica este frumoasă? O întrebă Katie, așezată pe cuvertura cafenie și lăsând-o pe Isabella să i se cațere în poală. Copilașul, îmbrăcat sumar din cauza căldurii, prinse imediat capătul

părului lung al lui Katie și-l duse la nas.

— Nu crezi că este puțin cam... Alex dădu din mână neajutorată, pentru că nu-și găsea cuvintele. Se simțea dezgolită. Nu mai purtase ceva atât de provocator, de mult timp. I se părea străin și de neconceput.

— Dumnezeuule, scumpo! Exclamă Maggie. Nu are nici măcar o despicătură. Părea puțin dezamăgită de lipsa de imaginație a lui Christian.

— Asta pentru că nu am purtat așa ceva, spuse Alex. Își trecu mâinile peste bulinele negre care îi acopereau abdomenul și sprâncenele i se uniră a îngrijorare. Nu credeți că este puțin cam prea... strâns?

— E perfect, îi spuse Maggie, cu o notă definitivă, aranjându-i volanul pe coapsă. Ești o tânără și. Frumoasă doamnă, care iese cu un bărbat pentru care cea mai mare parte a femeilor ar da totul Alex. De ce să nu te arăți și tu, puțințel?

Pentru că am petrecut ultimul an și jumătate încercând să-mi ascund toată feminitatea, se gândi Alex. Ceea ce începuse, ca un efort controlat, devenise a doua natură. S-ar fi simțit mult mai în largul ei, într-o bluză largă și într-o pereche de blugi bufanți. Se privi și încercă să fie obiectivă. Era drăguță. Barete subțiri îi cădeau de pe umeri, într-o legătură simplă de buline negre, care îi mângâia trupul suplu, strângându-i talia subțire și întinzându-se ușor peste coapsele suple.

Bluza era de un albastru regal, garnisită cu dantelă fină, neagră. Era atașată într-un unghi nostim, mai înalt pe coapsa stângă și mai jos,

pe cea dreaptă. De fapt, nu era mai nimic descoperit. Era de bun gust și; în mod evident, scump.

— Nu credeți că este prea pretențios? Întrebă ea, încercând să găsească un motiv pentru a nu o purta. Aceasta este o petrecere în aer liber.

— Scumpa mea, când Hayden Hill dă o petrecere, nimic nu este prea pretențios, spuse Maggie. Am auzit că au instalat un cort suficient de mare, pentru a acoperi o arenă imensă, ceea ce se va și întâmpla, probabil. O arenă pentru o petrecere la cravată. Dacă aș crede că aș avea cea mai mică șansă de a mă strecura în rochia asta, m-aș duce eu în locul tău. Se trase înapoi și oftă, suflând în bretonul său roșcat. Am fost invitați, dar nu pot să-l duc acolo pe Rylan nici dacă l-aș trage cu douăzeci de catâri. Își dădu ochii peste cap, cu înțeles. Încă mai crede despre Carter Hill că mai are ochi pentru mine. Puteți să credeți una ca asta? Clătinând din cap, își bătu burta rotundă prin rochia pe care o purta, o rochie de casă.

Alex se trezi din starea gânditoare, râzând scânteietor, sărind de pe scaun în foșnet de rochii. Era atât de mult de când nu mai avusese prietene cu adevărat, încât uitase ce însemna să se întâlnească cu ele, pentru o bârfă sau o glumă.

Timiditatea ce o caracteriza, de când avusese incidentul, nu o împiedicase pe comunicativa Maggie s-o ia în grupul ei de prietene. Nici nu o deranja pe sensibilă și drăguța Katie, în vreun fel. Dacă vreuna dintre ele suspectase că are vreun secret întunecat, în trecutul ei, nu pomenise de aceasta, oricum, respectându-i dreptul de a-l

păstra. Se adunau împreună la discuții atât de des, cât le permitea programul lor variat. Începuseră să facă chiar lucruri împreună, ca perechi. Perechi, se gândi Alex, cu un mic fior de excitație. Ea și Christian erau un cuplu. Părea așa de ciudat, după ce se convinsese că va rămâne singură pentru totdeauna. O vizita aproape în fiecare seară, pentru a o ajuta sau pentru a o amăgi să meargă în Briarwood, la o ceașcă de cappuccino, la Nick. la un film sau ia o plimbare prin zona istorică a orașelului, unde câteva clădiri foarte vechi fuseseră renovate și grădinile frumoase erau inundate de culori vibrante și miresme ametoare.

În multe dintre seri, Isabella îi însoțea, dar reușiseră să rămână câteva seri doar ei doi și aceste? – Fuseseră nemaipomenite, Christian era un amant minunat. Sub tutela sa, Alex se găsi redescoperindu-și sexualitatea. Descoperi că se îndrăgostea de el, zi de zi și mai mult. Dar, odată cu dragostea, a venit și un sentiment vag și distant de înțelegere. Îi era teamă să devină prea legată de el, prea devotată lui. Experiența o învățase să nu se bazeze pe nimeni altcineva, decât pe sine. Nu-ș putea permite să-i lase pe Christian să-i conducă viața sau afacerile, pentru că nu avea garanția că el va fi mereu acolo. Lui Michael De Grazia 'jurase dragoste până la moarte, iar acum era mal mult de două mii de mile depărtare, la fel de străin de viața sa precum luna de pe cer.

— Vezi cât e ora, spuse Maggie, uitându-se la ceas. Trebuie să plec de aici înainte de sosirea lui Christian. Vederea acestui bărbat, în frac, este suficientă pentru a mă face să leșin. Se apropie și o

îmbrățișă pe Alex cu afecțiune, incomodată de burtă. Acum, o să te distrezi, draga mea și asta este un ordin, așa cum spunea tăticul meu, amiralul, întotdeauna.

— Mulțumesc, Maggie. Katie, ești sigură că Isabella n-o să te deranjeze?

— Nu vorbi prostii, spuse Katie, ridicându-se cu copilul în brațe. O să ne distrăm nemaipomenit cu ea. În plus, o să fie o practică bună. Eu și cu Nick suntem pe lista de așteptare, la adopții.

În aparență, aceasta era o bombă, dar nu mai era timp de discuție. Se auzi un ciocănit în ușă și vocea lui Christian:

— Alex?

Cu Isabella pe coapsa ei suplă, Katie ieși afară din dormitor, la fel de calmă ca și când ar fi spus că ea și Nick își luau un cățeluș. Maggie o urmă, fierbând de curiozitate. Alex veni în urmă, în al nouălea cer.

Christian juca rolul gentlemanului perfect, cu cămașa sa albă și cravata neagră. Nimeni n-ar fi crezut, după cum arăta, că afară erau peste treizeci de grade. Arăta calm și liniștit, prea bine crescut pentru a transpira. Costumul său era absolut de ultimă modă europeană, cu o jachetă cu piepți dubli, care îi scotea în evidență suplețea.

Apartinea, în mod clar, unei lumi mai strălucitoare decât bucătăria sa micuță și prăpădită, cu linoleumul cenușiu crăpat și plină de vechituri, se gândi Alex. Răsuflarea i se opri în piept când li se întâlniră privirile.

Christian zâmbi, un zâmbet ușor, devastator de sexy. Îi produse un incendiu în interior lui Alex, făcând ca ziua aceea fierbinte să pară

mai rece ca Antarctica.

— Minunat, șopti el, ochii lui de safir strălucind de admirație, în vreme ce o privea pe Alex din cap până-n picioare.

— Nu vă faceți probleme pentru noi, surorile vitrege, care rămânem acasă, spuse Katie, luând geanta cu scutece a lui Alex de pe masă. Noi tocmai plecam. Hai, vino, Maria Margareta.

Maggie se clătina pe picioare, privindu-l pe Christian și făcându-și vânt cu un suport de ceașcă, pe care-l luase de pe masă.

— Maggie? O strigă Katie, trăgând-o pe prietena sa de poalele scurte ale tricoului. Oh, Maggie!

— O să trebuiască să conduci tu, dragă, gemu ea, căutându-și cheile în buzunar. Mă simt complet depășită.

Isabella luă cheile și ie zăngăni fericită.

— Spune „la revedere”, Maggie, zise Katie îndreptându-se către ușă.

— La revedere, Maggie!

— Bai-bai, strigă Isabella zdrăngănind cheile.

Rupându-se de magnetismul lui Christian, Alex se repezi spre ușă să le mulțumească, încă o dată, prietenelor ei și să o sărute pe fiica sa de despărțire. Simțind cum o cuprinde nervozitatea din nou, privi prin geamul ușii cum se depărtau în bre ak-ul lui Maggie.

— Sper că Isabella n-o să le facă probleme, n-a prea dormit bine.

— O să fie în regulă, șopti Christian, strecurându-și brațul în jurul ei și aplecându-se s-o sărute pe gât. La fel o să fie și cu tine, iubito. Uneori bărbatul era al naibii de atent cu ceea ce i se întâmpla, se gândi

Alex. El știa că este nervoasă din cauza petrecerii de la familia Hill. Toată lumea bună de la concursurile de călărie va fi acolo. Încet-încet, trecuse peste convingerea că toată lumea îi cunoștea trecutul, dar aceea esvestreă era una relativ puțin numeroasă. Era destul de probabil să dea peste cineva cunoscut. I se făcea groază când se gândea.

— Sunt nerăbdător să ieșim, îi șopti Christian, luându-și mâna din jurul taliei ei. Câteva secunde mai târziu, îi prindea un colier în jurul gâtului.

— Christian, spuse Alex, protestând în timp ce pipăia frumoasa bijuterie.

Un șirag de safire, închise la culoare, i se odihnea pe piele, deasupra gulerului rochiei. Lănțișorul de aur strălucea. Mi-ai dat deja prea multe.

O întoarse, o prinse în brațe iar și se aplecă spre buzele ei.

— Nu ți-am dat încă nici jumătate din ceea ce se află în inima mea, îi șopti el, acoperindu-i gura cu a sa și sărutând-o apăsător, cu o dorință care nu-l părăsise niciodată. Un geamăt surd se auzi când Alex se ridică în vârful picioarelor și îi cuprinse gâtul cu brațele, aplecându-și capul pentru a-i oferi o poziție mai bună. El își continuă sărutul în jos, de-a lungul gâtului ei suplu, până în locul unde se unea cu umărul și întârzie asupra pielii mătăsoase din acel loc. Pasiunea se trezi la viață instantaneu, o flacără nestinsă între ei, dar, odată cu ea, veni ceva mai dulce și mai delicat – strălucirea dragostei.

Ceva din el se mai cutremura încă la gândul de a se dedica unei

singure femei. Dar temerile deveniră din ce în ce mai neînsemnate, pe măsură ce tendințele sale imorale făceau loc altor sentimente. Cu un anumit sentiment de resemnare, Christian înțelese că devenea complet domestic. Cuprinzând-o pe Alex în brațe, murmură o mică scuză către scumpul său unchi Dicky, recent dispărut. Ultima dintre oile negre ale familiei Atherton devenea om respectabil.

Gazonul de la Green Hills arăta ca un covor de smarald, punctat, la întâmplare, cu culorile participanților la petrecere, bărbați în costumele lor sobre, negru cu alb, femei cu bijuterii, îmbrăcate în toaletele lor bogat colorate. Era, într-adevăr, un cort uriaș, cu dungi albe și verzi, iar părțile laterale, strânse pentru a lăsa să pătrundă orice boare de vânt.

Sub adăpostul enorm era un bufet îmbelșugat, cu frigărui din carne de vită și de porc, cu platouri cu fructe proaspete și pește pe gheață mărunțită. Barul era instalat chiar în fața bufetului și era extrem de solicitat, căldura și conversația stârnind setea. Unul din capetele adăpostului era mobilat cu câteva mese lungi, acoperite cu fețe de masă albe și cu plante ornamentale, în centru. Restul spațiului de sub cort era ocupat de un ring de dans. O orchestră formată din cinci instrumentiști, amplasată într-un colț, cânta hit-uri contemporane, muzică clasică și melodii obișnuite.

Nivelul de energie și opulență era impresionant. Ziua următoare, concursul de călărie juca rolul principal. În momentul de față, proprietarii și călăreții erau aceia care dădeau spectacolul.

Alex recunoscuse câteva dintre chipurile pe care le văzuse la

concurserile mai mici, unde participase. Pe altele le știa din paginile revistelor – Katie Prudent și Debbie Shaffner, Greg Best, George Morris și Rodney Jenkins. Petrecerea lui Hayder Hiil era un adevărat Who's Who al călăriei. Era fascinant să te înghesui cu ei și chiar mai fascinant să-ți aduci aminte că el, Christian, era în fruntea lor.

Ei doi făcură ca o groază de capete să se întoarcă. Pentru Alex, deveni foarte repede clar, că nu erau puține doamnele care o invidiau pentru bărbatul cu care ieșise. Priviri feminine îi urmăreau cu interes și invidie, agățându-se de elegantul Christian. El fie nu le observa, fie se obișnuise atât de mult cu atenția feminină, încât nu le lua în seamă. Nu la fel se putea spune despre Alex. Ei nu-i prea convenea ideea ca altă femeie să se uite la bărbatul cu care venise. Simți o gelozie teribilă când înțelese că mai multe dintre aceste doamne îl cunoșteau pe Christian, în intimitate, dată fiind reputația sa.

Sunt îndrăgostită de el? Se gândi ea, cu o mirare reînnoită, privindu-l râzând de ceea ce Carter Hill tocmai spusese. O știa de câteva zile, bineînțeles. Dacă era să fie cinstită cu ea însăși, ar fi trebuit să spună că era îndrăgostită de el din ziua aceea, pe pășune, sau chiar dinainte.

Fusese atrasă de el de la început. În ziua în care o luase în brațe, după ce îi povestise trecutul oi, îi cucerise inima. Cum să nu-l iubească când el o ajutase în acel fel de nedescris, în care nici propriul ei soț nu fusese în stare să o facă? Nu o repudiasse și nici nu o condamnase; nici măcar nu o considera nedemnă, în mod ireparabil.

Îi spusese că o iubește, dar încă nu-i venea s-o creadă. Cuvinte ca

„dragoste” vin ușor pe buzele bărbaților, cum e Christian și o anumită parte din Alex nu o lăsa să creadă că viața ei poate cuprinde bărbați, precum fiul frumos și bogat al unui conte. Era prea bine. Ce făcuse ea pentru a-l merita? Se tot gândea că trebuie să fie ceva. Și totuși, dacă ceea ce spunea era adevărat? Dacă ceea ce se afla între ei era ceva special?

Un tremur de speranță o cuprinse, făcându-i pielea să i se încrețească, în ciuda serii călduroase.

- Totul este în regulă pentru mâine, scumpo? Îi bubui vocea lui Tully Haskell, de undeva de deasupra.

Alex se trezi din transă și se întoarse să-l privească. Ideea lui Tully despre cravata neagră era o eșarfă neagră în jurul gâtului, pusă la un costum negru. Efectul general ar fi putut fi interesant pentru un bărbat mai tânăr și mai bine făcut.

În cazul lui Tully, impresia era de vulgaritate. Avea un pahar de șampanie și omniprezentul său trabuc, într-o mână, cealaltă lăsându-l liberă pentru a o bate pe Alex pe umărul gol. Se depărtă de atingerea lui, sub pretextul că își schimbă poziția și îi zâmbi cu cel mai profesional zâmbet al ei.

— Sper, domnule Haskell, că Ducesa se va descurca. Mă tem, totuși, că îi cerem lui Terminator prea mult și prea devreme.

— Prostii, lătră Tully; gura i se strâmbă, ochii îi străluciră, deodată.

Lui Alex nu-i scăpă privirea, deși fu de scurtă durată. Lui Tully nu-i plăcea ca Alex să-i pună la îndoială autoritatea. Hotărâse: cailor săi

vor participa la concursul de la Green Hills. Ei erau biletul său de intrare în elita sportivă.

Nu-i păsa cum erau afectați cail de decizia sa. Pentru Tully Haskell, întotdeauna scopul scuza mijloacele. Așa erau relațiile dintre proprietari și antrenori. Unii dintre ei erau înțelegători și rezonabili. Majoritatea însă voiau minuni pentru doi bani.

— Arăți tare bine în seara asta, Alex, spuse el, privind-o apreciativ. La dracu', cred că este prima oară când te văd îmbrăcată ca o femeie. Arăți ai naibii de bine.

Complimentul grosolan nu putea să-i aducă un „mulțumesc” din partea lui Alex. Toate îndoielile pe care ie avusese în legătură cu rochia îi veniră iarăși în minte, cu răutate. În loc să se simtă bine și deosebit, se simțea prost. O cuprinse deodată senzația că machiajul ușor, pe care îi avea, era ia tel de abundent ca ai unei târfe de zece dolari. Christian se întoarse către ea să-i spună ceva, dar vorbele i se opriră în gât, când îi văzu privirea. Tot ce putea să facă era să caute cauza neliniștii ei.

— Nu se verifică invitațiile ia poartă? Spuse ei, ridicându-și nasul cu dispreț.

— Citește-o și cară-te, ticălos arogant, mormăi Tully scoțându-și invitația gravată din buzunarul interior ai hainei și fluturând-o batjocoritor în fața lui Christian.

— Într-adevăr, declinul alarmant al standardului social este uimitor, zise Christian, punând în vorbe tot snobismul care se adunase în nenumăratele generații de Athertoni Haskell mârâi către el,

înmânându-i paharul de șampanie unui ospătar în trecere, fără să-i privească măcar.

— Da, nu dau doi bani pe ce crezi tu. Mănânc-o la micul dejun, cu ceai, înălțimea ta, cât timp Alex îmi va face plăcerea următorului dans.

Inima lui Alex fu cuprinsă de alarmă și începu să-i bată nebunește. Să danseze cu Tully Haskell? Să-l lase pe Tully să-și pună labele sale pe ea? Gâtul i se contractă din cauza efortului de a se abține. Ultimul lucru pe care și-l dorise era să coboare bariera dintre antrenor și proprietar, pe care se chinuise să o mențină, chiar dacă fie și numai pentru un tur de dans în jurul ringului. Dar cum să-l refuze, fără a-l ofensa?

El îi prinse încheietura mâinii, însă Christian îl opri, degetele sale strângându-i antebrațul lui Tully cu putere. Toată impresia de dandy dispăru de pe fața lui Christian, asemeni unui scut sfărâmat. Radia putere și autoritate. Neplăcerea intensă pe care o simțea pentru bărbatul mai vârstnic era mai mult decât evidentă, în grimasa gurii și în privirea de oțel.

— Nu, dacă ții la poziția ta destul de precară, în acest grup, spuse el, într-o tăcere de mormânt.

Nu era nevoie să ridice vocea, se gândi Alex. Speriată, forța personalității sale era suficientă pentru a întoarce capul unora dintre persoanele din jur. Haskell s-ar fi putut să fie mai masiv din punct de vedere fizic, dar nu se putea compara cu Christian, în acest fel de luptă, iar alarma din ochii mici și negri ai bărbatului trăda faptul că

era conștient de asta. Disprețul adăugă o altă fațetă expresiei lui Christian, când vorbește iarăși:

— Cunoștințele mele le fac pe ale tale să arate ca niște noduri pe un șiret vechi, Haskell. N-o să mă gândesc a doua oară, înainte de a fi aruncat de aici, pentru că încerci să-mi iei prietena.

— De ce nu o lași pe doamna să hotărască? Spuse Tully și privirea îi alunecă către Alex, cu o strălucire josnică. Era o situație clasică fără ieșire. Alex se uită de la un bărbat la altul și luă singura hotărâre care i se păru potrivită.

— Vă rog să mă scuzați, domnilor, trebuie să merg să-mi pudrez nasul.

Traversă gazonul, împreună cu valul de invitați care se mișca încoace și încolo, către conacul de cărămidă roșie, în stil georgian. Fără să se grăbească, se plimbă prin salonul de ia intrare, până ia camera de odihnă, unde schimbă câteva vorbe, ou doamnele, despre efectul dezastruos al căldurii și umidității asupra coafurilor.

Când se întoarse la cort puțin mai târziu, călcând pe gazonul perfect îngrijit, speră ca atmosfera se răcise între timp. Tully prinsese rădăcini în locul unde îl lăsase, așteptând-o, fără îndoială. Dar înainte ca el s-o observe, Christian o interceptă și o îndreptă într-o altă direcție. Alex se încruntă la el, buza de jos arătându-i dezaprobarea.

— Aș fi vrut să nu te porți astfel cu Haskell.

Christian se strâmbă.

— Este un pompos umflat...

— Care-și plătește cheltuielile de antrenament, la timp.

— Știi care este opinia mea despre asta.

— Da. Și tu știi care este părerea mea.

— Atunci, nu mai are niciun rost să mai discutăm despre asta, nu-i așa?

Dădu la o parte proasta dispoziție și-i oferi unul dintre zâmbetele sale fabuloase, completat cu strălucirea ochilor lui albaștri.

Nu poți să mă condamni pentru că te vreau doar pentru mine, nu-i așa, iubito? Tu ești de departe cea, mai strălucitoare frumusețe de aici, în seara asta.

— Ești un mincinos, zise Alex, măgulită de compliment. Dar îmi place felul cum o spui.

— Chiar așa? Căldura din privirea lui se mări cu zece grade când o trase mai aproape, cu una din mâini așezată, posesiv, pe spatele ei mic. În regulă, înseamnă că amândoi avem ceva de așteptat pentru mai târziu, nu-i așa? Murmură, rotunjirea ușoară a gurii sale atât de senzuale ridicându-i pulsul lui Alex. O privea ca și când n-ar fi existat două sute de oameni în jurul lor, discutând și râzând, ca și când ar fi vrut s-o ia chiar atunci și să facă dragoste cu ea.

Terminațiile nervoase ale lui Alex trepidau de excitație sexuală. Doar o privire, o vorbă, o atingere din partea lui și simțea că ia foc. Era o obsesie căreia nu era în stare să i se opună, incapabilă măcar să lupte.

— Dansează cu mine, îi spuse el, luându-i mâinile în ale sale.

— Dar nu mai dansează nimeni, spuse Alex, privind către formație.

— Bine.

O conduse pe ringul de dans, nelăsând-o pradă temerilor că atrage atenția asupra ei. Ținând-o încă de mână, se aplecă Către vocalista grupului, o femeie cu privirea Jessicai Lange și vocea lui Bette Midler și îi șopti câteva cuvinte la ureche. Când se retrase, femeia zâmbi cu căldură.

— Toată lumea ne privește, murmură Alex, în vreme ce Christian îi luă trupul nehotărât în mâinile șale. Ea luă o ținută formală, refuzând să se lipească de el, în felul cum ar fi vrut el.

— Așa este, zise el, cu un gest arogant. Lasă-i să se uite cât poftesc. Ce-mi pasă mie? Eu nu am ochi decât pentru tine.

Ridicându-și privirea către el, Alex își mușcă buza de jos, ștergându-și rujul fără să-i pese. Știa ce spunea el și pentru aceasta îl iubea. Nu-i păsa cine îi vedea sau cine îi cunoștea trecutul, sau ce credeau despre asta. Importanța ei în viața lui era mai mare decât a lor.

Grupul începu melodia cu câteva acorduri la pian. Ochii lui Alex se umplură de lacrimi când vocea cântăreței începu, puternic și nuanțat, din adâncul sufletului, *When a Man Loves a Woman* (Când un bărbat iubește o femeie).

Christian începu să se miște senzual, trăgând-o pe Alex către el, cu trupul și cu intensitatea privirii sale. Mâinile lui îi acoperiră șoldurile, ghidând-o, invitând-o.

Când basul intră și el, Alex încolăci gâtul lui Christian cu brațele și începu să se miște în același ritm cu el, fără reținere, fără să se

gândească măcar ce ar putea gândi ceilalți.

Toți ceilalți încetaseră să existe, dispăruseră în căldura nopții. Rămăseseră doar ea și Christian și muzica sexy, care îi învăluia cu ritmul ei senzual și constant. Erau doar ei doi, muzica și sentimentele, care curgeau între ei unindu-i. Când muzica încetă, se supuse sărutului lui, mulțumindu-i fără vorbe, dăruindu-i dragostea.

Ce alt moment era mai bun pentru a-i spune, se gândi ea când picioarele îi poposiră iarăși pe pământ. Inima îi bătea, când îl privi. Își împreună mâinile.

— Christian, eu...

— La naiba, ai făcut-o, amice, spuse Robert Braddock, cu vocea ușor afectată de băutură, bătându-l pe umăr. Sincer să fiu, n-am crezut că o să fii în stare, dar ai făcut-o.

— Ce a făcut? Întrebă Alex și un sentiment ciudat de presimțire o cuprinse. Era la un pas sau doi de Christian, în imposibilitatea de a se apropia de el din cauza lui Braddock.

— Robert, zise Christian, pe un ton de avertizare. Era complet liniștit, ca și când ar fi vrut prin aceasta să-l descurajeze pe Braddock și să-l facă să plece. Nu este momentul acum.

— Momentul, pentru ce? Sprâncenele negre ale lui Alex se uniră a confuzie.

Braddock nesocoti sugestia prietenului său, luând o gură de șampanie.

— Sunt un gentleman, spuse el, cu vocea ușor alterată. Un gentleman își onorează întotdeauna pariurile. Cu mâna liberă, scoase

din buzunarul pantalonilor un ghemotoc de bancnote și le îndesă, neglijent, în buzunarul de la pieptul lui Christian. S-a topit un ghețar. Felicitările mele.

Deodată, Alex înțelese și simți cum o cuprinde frigul. Din nefericire, durerea o străpunse cu repeziciune și fu cuprinsă atât de jignire, cât și de umilință. Fusese obiectul unui pariu. O provocare. O femeie străină, de care se poate profita și pe seama căruia se pot face glume.

Li privi pe Christian, refuzând să creadă vinovăția zugrăvită pe fața lui. II iubea, îi doborâse toată apărarea. O presase, o mituise și îi ceruse dragostea. Și totul fusese doar un joc pentru ei.

— Alex. Începu el, îndreptându-se către ea. Privirea din ochii ei era amenințătoare.

— Ticălosule! Își scuipe vorbele și îl plesni peste față, cu toată puterea.

— Alex, așteaptă, strigă el, stânjenit de mulțimea care se uita și aștepta cu nerăbdare să bârfească. Să-i ia dracu' pe toți. Ceea ce avea el de spus nu era un secret. Alex, te iubesc!

Cuvintele sale descătușară ultima barieră a auto controlului și lacrimile, pe care ea încercase atât de mult să și le rețină. Începură să-i curgă pe obraji, în vreme ce încerca să-și facă loc prin mulțime. Dragoste! Nu era niciun fel de dragoste pentru ea aici. Nu era nicăieri. Ar fi trebuit să știe asta.

— Să te ia dracu', Braddock! Zise Christian, răsucindu-se către prietenul său.

Sprâncenele lui Braddock se ridicară a mirare deasupra ochilor cam tulburi.

— Ce-am făcut?

— Mi-ai distrus întreaga viață, asta ai făcut! Mugi Christian. Își smulse banii din buzunar și-i aruncă la pământ ca pe niște resturi de hârtie, apoi călcă pe ei cu pantofii săi italieni eleganți.

— Vrei să spui că o iubești cu adevărat? Îl întrebă Braddock, cu uimire de burlac.

— O iubesc cu adevărat, idiotule!

— Ufff, la dracu', Chris, zise el, atunci nu-i de glumă.

Brațul lui Christian se ridică de parcă ar fi vrut să-l suprime pe prietenul său. Gemu din cauza efortului de a se abține, sfâșiat între răzbunarea sălbatică și respectabilitatea blestemată.

Apoi privirea îi fu atrasă de paharul, aproape plin, din mâna lui Braddock și brațul își schimbă drumul.

Cu o mână îi apucă paharul, iar cu cealaltă îi agăță partea din față a pantalonilor. Șampania frapată se scurse în interiorul pantalonilor, ca un șuvoi galben și răcoritor; Christian nu mai avu timp să vadă expresia de pe fața lui Robert.

Trebuia s-o găsească pe Alex.

Capitolul 9

Alex își abandonează pantofii imediat ce ieși din mulțime. În picioarele goale, alerga peste câmp. Departe de cort, departe de casă.

Primul ei impuls fu să alerge către grajduri, dar, imediat ce văzu luminile, își aminti că erau pline de cai de călărie și de grăjdari.

Își schimbă drumul către șirul de clădiri întunecate din spatele clădirii lui Hill. – Dependințele plantației care fuseseră conservate pentru valoarea lor istorică.

Ajungând la cea de-a doua, care fusese cândva bucătărie, se opri din alergare și se sprijini de zidul de cărămidă. Cu luna de cealaltă parte, era cufundată în umbra clădirii. Acoperită de întuneric, ascunsă de ochii avizi, era liberă să-și verse amarul, plângând.

De ce trebuia să se întâmple asta? Încercase atât de mult să nu mai iasă în evidență, iarăși. Nu fusese așa? Nu era în stare să-și amintească un singur lucru prin care să atragă atenția asupra ei, de când se mutase la Briarwood. Încercase să nu atragă atenția bărbaților. Făcuse exact invers, îi evitase, încercând să-i descurajeze.

Și ei o priviseră ca pe o provocare.

Fusese vina ei.

Se întoarse și se lipi de zid; zidul aspru îi zgâria obrazii și palmele. Hohotea, sfâșiată de o deznădejde adâncă.

Plângea pentru lucrurile pe care le pierduse, pentru inima zdrobită din pieptul ei, pentru dragostea ei care nu-și găsea un sălaș pe măsură. Plângea și mai tare pentru că nu înțelegea de ce. Nu voise să se întâmple.

Încercase să fie o persoană la locul ei, să-și vadă de treburile ei. Atunci de ce i se întâmplau ei toate acestea, dacă ea nu făcea, nu spunea, sau nici măcar nu gândea așa ceva?

Ștergându-și un șiroi de lacrimi, privi în jos spre rochia cu care era îmbrăcată, distingându-i, cu greu, conturul prin întunericul umbrei.

Sute de femei s-ar fi simțit minunat, purtând-o. Ea se simțea murdărită, rușinată, pentru că o îmbrăcase. Își trecu palmele peste ea în jos, crispându-se ca și când ar fi dezgustat-o, ca și cum ar fi putut să o dea la o parte și vechile ei haine largi să apară, în loc. Dar rochia rămânea, dovadă palpabilă a vechilor muștrări care îi reveniră în urechi:

„Ești prea voluptuoasă, Alexa. Ești prea cochetă, Alexa. Asta ai căutat.”

Nu este adevărat, își zise ea, cu o durere chinuitoare, acoperindu-și fața cu palmele, în timp ce lacrimile, proaspete și fierbinți, îi curgeau.

Plânse până când i se terminară lacrimile, până când simți că-i zvâcnește capul și o dor ochii. Apoi rămase acolo, obosită; din zidul interior al tăriei sale nu mai era nimic, decât resturi.

Se sprijini de zid, fără să-i pese că-i sfâșie spatele gol, ascultând greierii în noaptea de vară fierbinte și mirositoare.

În depărtare se auzea muzica, sunetul acesteia depășindu-l pe cel al mulțimii. Sunetul jos al basului, vocea vibrantă a cântăreței, un zgomot ocazional al bateriei.

Închizând ochii, își aminti dansul cu Christian. Cinci minute minunate, fusese nebunește de fericită, plutind mai sus decât plutise vreodată pe vreun cal. O clipă mai târziu, totul se năruise. Inima, care

fusese plină de fericire, zăcea acum în ruină. Dragostea, pe care fusese atât de pregătită să o dăruiască, intrase iarăși în cutiuța zăvorâtă, de unde nu va mai fi scoasă pentru mult, mult timp.

Lacrimile se terminaseră. Rămăsese doar o durere pătrunzătoare, de care știa că nu poate scăpa. Zgomotul care veni spre ea, din apropiere, nu penetra imediat, până când auzi vocea aspră și joasă a unui bărbat înjurând pe înfundate.

Se ciocnise de ceva pe întuneric și înjura. Alex își concentră atenția, încordată. Era la prima clădire din șir, la ghețarie. Nu-I putea vedea bine, dar îi distinge silueta mișcându-se în spatele clădirii unde umbra era întesită de un șir de tufe înalte de mirt.

Inima îi tresări la gândul că putea fi Christian venind s-o caute. Refuză atât gândul, cât și senzația ce o cuprinse și se mișcă încet, de-a lungul zidului, încercând să se furișeze prin fața bucătăriei, unde ar fi fost complet în afara vederii bărbatului care se apropia.

Christian n-ar fi venit direct spre spatele clădirilor, dacă ar fi căutat-o. Ar fi venit, agale, pe potecă, ca un prinț, cerându-i cu voce autoritară să iasă din ascunzătoare.

Oricum, nu ar veni după ea să o caute.

Jocul lui se terminase. Pe altcineva, care s-ar fi plimbat prin întuneric, Alex nu avea motiv să întâlnească.

Se uită la luna strălucitoare a cărei lumină cădea pe potecă. Va fi descoperită într-o clipă, când se va întoarce în cealaltă parte a clădirii. Vechi instincte de autoconservare i se stârniră când tufele de mirt foșniră, la câțiva pași depărtare. Rea liză, cu teamă, cât de vulnerabilă

era, departe de petrecere și de mulțime.

Dincolo de aceste clădiri părăsite, nu mai era altceva decât pădurea deasă. Christian, dacă i-ar fi păsat cumva, ar fi presupus că luase vreo mașină de ocazie spre casă.

Nimeni nu-și va aduce aminte de ea, până dimineață. Înghițind în sec din cauza fricii, Alex mai privi o dată în direcția bărbatului și se furișă după colțul clădirii.

Când se întoarse să fugă, se izbi de un zid de bărbăție. Prea speriată pentru a mai avea putere să țipe, se trase înapoi, dar fu prinsă și reținută.

— Alex! Exclamă Christian, cu ușurare în voce. Mulțumesc lui Dumnezeu, te-am căutat peste tot.

Ea nu-i răspunse, dar aruncă o privire nervoasă în direcția ghețariei. Oricine fusese, acum nu mai era. Copacii erau liniștiți.

Fusese, probabil, vreunul dintre bărbați, prea nerăbdător pentru a mai aștepta la coada de la toaletă.

— Iubito, trebuie să vorbim.

— Ce mai este de spus? Întrebă Alex, obosită. Mie mi se pare destul de clar. Ți-am adus ceva bani. Ar trebui să fii fericit.

— Oh, luai-ar dracu' pe Robert și pariul lui tâmpit, spuse Christian fioros, strângându-i involuntar antebrațul. Nu are nicio legătură cu noi.

— Chiar așa? Spuse Alex, ridicându-și o sprinceană. Tonul ei era de un sarcasm rece. Cred că are o groază de legături cu mine. Icebergul italian, nu așa îmi spun prietenii tăi? O să fii un erou pentru

ei, nu-i așa? Dar, bineînțeles, tu ești o legendă printre ei. Câte semne sunt la capul patului tău, acum că mă ai și pe mine?

— La dracu', Alex, termină! Zise Christian, scuturând-o. Nu este așa!

— Nu? Întrebă ea, eliberându-se din strânsoarea lui.

— Am uitat de pariul ăla blestemat, imediat ce te-am întâlnit.

— Bineînțeles, spuse ea, mârâit. De asta erai așa de insistent să merg cu tine; m-ai urmărit până când am fost de acord să merg la petrecerea asta stupidă. Îi enumeră păcatele, unul câte unul, pe degete. Un nou șiroi de lacrimi își făcu apariția când privi în jos, la rochie. Strălucirea ei era ca lumina lunii pe un lac. Trebuie să fi fost deosebit de mândru ca să te deranjezi, atât de mult, cu cumpărarea rochiei ăsteia. Cred că ai pierdut ceva bani la afacerea asta.

Christian scrâșni din dinți la încăpățânarea ei de a refuza să asculte. Îi zgândărea mândria să vadă cât de repede credea cele mai rele lucruri despre el, cât de repede uita tot ceea ce se întâmplase între ei.

— Tu crezi că, dacă mi-aș fi amintit de pariu, te-aș mai fi pus în situația aia de pe ringul de dans?

— Nu, șopti ea și zâmbi cu tristețe la oftatul lui de eliberare. Ești mult prea englez pentru asta. Oi fi tu un ticălos, dar manierele îți sunt impecabile.

— Alex...

— O formă deosebit de proastă din partea lui Robert, nu-i așa? Spuse ea, imitându-i accentul.

Gestul larg al lui Christian era unul de neputință.

— Alex, ce vrei să-ți spun ca să te fac să mă crezi că te iubesc?

— Nu mai poți spune nimic. Am văzut cât de mult mă iubești – destul ca să pariezi că mă vei cuceri.

Își duse mâinile în spatele gâtului, desfăcu lanțul greu de aur și i-l întinse lui Christian, în palma deschisă.

— Rochia ți-o trimit mâine, spuse ea, cu o voce obosită.

Christian se uită la șiragul de aur și pietre prețioase din mina ei, dar nu-l luă. Inima îi dorea îngrozitor. Simțea o durere puternică în spatele ochilor. Dumnezeu, chestiile astea de dragoste ie scot din minți! Viața sa fusese atât de puțin complicată până atunci.

E nemaipomenit să fii un burlac lipsit de griji. Legăturile sentimentale erau ușoare, plăcute și ci: sfârșituri lipsite de complicații. Cu Alex, n-o să fie așa. O să fie complicat și dureros; când Alex va pleca, va lua cu ea inima lui legată de legăturile dragostei ce-i unise.

Nu fusese niciodată atât de disperat, în viața lui. O privi în ochi și se simți trist, pierdut și vinovat. Vinovat! La dracu', nu știuse ce înseamnă vina, până când o întâlnise pe Alex. Ea îi făcuse să simtă ce înseamnă asta. De ce ar vrea să continue să îndure asta?

Pentru că o iubea.

Ei o iubea, iar ea voia să fugă.

Ea reușise să-și aranjeze chipul; era calmă lipsită de emoții – așa cum arăta prima oară când o întâlnise.

Ea își întoarse încet palma și colierul se scurse pe pământ, într-un râu de aur strălucitor. Ei îl privi căzând și simți în inimă clipa când

atinse iarba.

— Alex, nu face asta. Vorbise în șoaptă, pentru că nu avea încredere în propria voce. Avea capul plecat și privirea în pământ, pentru că nu știa ce s-ar fi întâmplat cu el, dacă ar fi văzut-o întorcându-se și plecând.

— Spune-mi un singur lucru, zise Alex, simțind mai degrabă dorința de a afla, decât de a fugi. Este ceva în legătură cu mine... am făcut ceva...?

Singurul lucru care depășea propria lui durere era cea a lui Alex. Dragostea lui pentru ea îi îndepărtase propriul egoism, aproape de la început. Capul i se ridică la tremurul din vocea ei; nesiguranța, jignirea, toate aceste sentimente erau reflectate în adâncimea ochilor ei mari și negri. Gura ei senzuală tremura.

Doamne Dumnezeule, se considera vinovată ea însăși pentru acest fiasco! Dacă ar fi fost în stare să pună mâna pe Robert Braddock, n-ar mai fi încercat să se abțină de la a-l sugruma pe ticălos; ar fi făcut treaba cum se cuvenea, apoi ar fi dansat pe mormântul lui.

— Alex, pariul n-a fost altceva decât o provocare prostească, între doi adolescenți trecuți, care ar fi trebuit să aibă ceva mai multă minte. N-am văzut niciun rău în el. Credeam că o să ne cunoaștem, o să ieșim împreună, o să râdem puțin. Nici nu mă gândeam că o să mă îndrăgostesc de tine. N-am fost niciodată îndrăgostit, recunoscui el, cu vinovăție. Aș vrea să spun că este îngrozitor acum, dar te iubesc și nu pot să suport gândul că tu nu mă crezi.

Voia să-l creadă, cu toate durerile și îndoielile; Alex știa că voia

să aibă încredere în el. Nu era un gând liniștitor. Își bătuse joc de ea. O făcuse să se îndoiască. Îi zdrobise inima.

Îi venea. În memorie amintiri în favoarea lui Christian. Ascultase istorisirea chinului prin care ea trecuse, cu compasiune și simpatie. O consolase când plânsese. O trezise la bucuriile pe care un bărbat și o femeie le pot avea împreună.

O făcuse să se simtă deosebit, iarăși, ca femeie, ca cineva care trebuia adorat și mulțumit, în loc să fie rușinat și încurcat.

O îmbrățișase în văzul tuturor celor din lumea lor și dovedise, fără îndoială, că sentimentele sale nu erau de suprafață și că nu-i păsa de ceilalți, de ceea ce știu sau gândesc.

When a Mart Loves a Woman.

Cerul să o ajute, cât de mult dorise ca acestea să fie adevărate.

Se uită la el, punându-și toată inima în privire.

Luna îi lumina, în întregime, fața albă, lipsită de lacrimi și secrete. Christian se apropie unindu-și privirea cu a ei.

Își ridică mâinile să-i prindă fața, să-i mângâie pomeții, cu degetele. Apropiindu-se și mai mult, lăsă să-i alunece mâna în spatele gâtului, dincolo de umeri, pe spatele dezgolit. Degetele îi coborâră și mai mult pe spate, pe rochie și o trase încet spre el.

— Te iubesc, Alex. Îi murmură cuvintele pe buze, plimbându-i-se pe obraji și pe frunte. O trase cu totul lângă el, într-o îmbrățișare care era în același timp tandră și temătoare și îi șopti, în mulțimea buclelor parfumate și luxuriante din vârful capului: Crede-mă. Te rog, crede-mă.

Alex își plecă obrazul la pieptul lui. Prin țesătura caldă și umedă a cămășii sale, îi simțea puterea de neclintit. Îi simțea inima bătându-i ceva mai repede, în așteptarea răspunsului.

Înconjurându-i cu brațele talia suplă, se lipi tandru de el. Poate ar fi fost mai înțelept să plece. Poate ar fi fost mai sigur să-l părăsească.

Dar gândul de a trăi fără el, de a se întoarce la viața pe care o trăise înainte, era atât de rece și pustiu. Dacă mai era o șansă ca el s-o iubească, avea nevoie de ea.

— Alex?

Îi șoptise numele atât de încet, încât credea că visează.

— Da, răspuse ea, la fel de încet, te cred.

Muzica se auzea din difuzoarele amplasate în rafturile de cărți, de pe peretele dormitorului. Moale, eterică, sexy, fierbinte ca noaptea, se îmbrățișa cu perechile care dansau în întuneric, purtându-le pe aripile magiei și strecurându-li-se în suflet.

When a Mart Loves a Woman...

Christian își aruncase haina, iar cravata îi dispăruse; la fel, nasturii din față ai cămășii, acum deschisă, dezvelindu-i suprafețele tari ale pieptului.

Alex era arcuită lângă el, cu brațele în jurul gâtului lui, iar brațele fii erau pe spatele ei, ținând-o strâns lipită de el. Se mișcau împreună în ritmul senzual, fiecare mângâiere ducea la alta, fără niciun zgomot, cu excepția muzicii și a foșnetului hainelor.

Luna își vărsa argintul luminii prin perdeaua de la fereastră. Vântul o mișca într-un dans al ei. Căldura care plutea în aer era atât

rezultatul soarelui, cât și al dispoziției lor.

Se degaja din trupurile lor îngemănate, din intensitatea privirilor, când Christian îi privea chipul, iar Alex își lăsa capul pe spate, să se cufunde în albastrul fierbinte al ochilor lui. Plutea în jurul lor când Christian îi acoperi gura cu a lui, într-un sărut apăsător.

Limbile dansau, se îngemănau, alunecau una peste alta; gustau și savurau aroma dragostei, o aromă îndulcită și mai mult de recenta perspectivă a pierderii ei.

Alex își lăsă mâinile să hoinărească pe pieptul lui Christian, bucurându-se de simpla lui atingere. Când unghiul sărutului se schimbă, își trecu degetele peste pielea sa fierbinte de pe abdomen și și le cufundă în pantalonii săi negri, mângâindu-l.

Coborându-și gura pe maxilarul lui Alex, către gât, Christian îi desfăcu bretelele rochiei. Cu vârful degetelor mângâie pielea catifelată a umerilor ei, făcând-o să ofteze.

Oftatul se transformă într-un geamăt, în vreme ce mâna îi cobora pe spate și se înmuie într-un alt oftat, când șoapta fermoarului îi sublinie coborârea. Degetele lui îi cuprinseseră șoldurile, iar rochia îi căzu cu foșnet, pe podea, lăsând-o pe Alex goală în brațele sale.

Ea își lăsă capul pe spate, bucurându-se de mângâierea sânilor ei peste pieptul lui; triunghiul de cârlionți negri, care-i ascundea feminitatea, se freca de abdomenul lui.

Se întoarse cu ea în brațe și o așeză pe cearceaful răcoros de bumbac, de pe patul imens de mahon. Alex se întinse pe spate, peste muntele de perne și îl privi desfăcându-și fermoarul pantalonilor și

lăsându-i să cadă, apoi slipul, care căzu și el pe covorul așezat peste podeaua din lemn de pin.

Se îndreptă către ea, exemplul perfect de mascul, suplu, cu mușchii tari, frumos conturați. Privirea îi era ațintită pe chipul ei, citindu-i fiecare nuanță de dorință. Părul să fin și mătăsos îi cădea pe frunte. O picătură de transpirație îi apărură pe piept iar patul se lăsă sub greutatea lui, când puse un genunchi pe saltea și alunecă către Alex.

Ea îl simți chiar înainte de a o fi atins, îi simți puterea care îl înconjura și un fior de excitație îi trecu prin trup. Se întinse lângă ea sprijinindu-se pe mâna stângă, iar cea dreaptă îi alunecă în sus, pe picior.

Aplecându-se s-o sărute, îi prinse geamătul cu gura, când îi mângâie miezul fierbinte al feminității cu degetul.

Alex își ridică apoi coapsele de pe saltea, încordându-se sub mângâierea lui, cerând mai mult. Gemu de frustrare când el se opri din mângâiere.

Dar atunci, el îi acoperi sânul cu gura și atenția ei se concentră asupra senzației minunate de acolo; urmări fiorul care o cuprindea la fiecare atingere a gurii sale fierbinți, scântele care treceau prin ea, când dinții lui îi atingeau pielea. O făcea să uite de toate când făcea dragoste cu ea.

Uita trecutul, uita inhibițiile, uita totul, cu excepția lui și a armoniei senzuale pe care o creau împreună.

Muzica se auzea în continuare, lent și plină de sentiment, amestecându-se cu oftaturile și șoaptele dansatorilor și cu zgomotul

făcut de piele pe așternut.

Briza năvăli fierbinte, cu promisiunea unei furtuni. Tunete se rostogoliră undeva peste munți, în depărtare, dar ei nu auziră. Erau prea cuprinși cu exprimarea sentimentelor atât de profunde, prea captivați de muzică.

When a Man Loves a Woman...

Christian își plimbă gura peste burta lui Alex, gustându-i pielea. Limba i se scufundă în buric sărutându-i languros floarea dulce a feminității.

Pieptul lui Alex se dilată, încercând să inspire aerul umed. Își băgă mâna în părul lui Christian și gemu încordându-se, mișcându-și piciorul gol, în sus și în jos, pe spatele lui ud de transpirație. Plăcerea se acumula ridicând-o mai sus, mai sus dar fără a trece de margine.

O răsuci ușor pe spate și o sărută pe coapse peste curbura fundului, către mica adâncitură de pe spate, unde așeză un mic sărut. Alunecă peste ea sărutând-o continuu și se așeză între picioarele ei, aplecându-se să-i sărute gâtul.

— Am nevoie de tine, Alex, îi șopti el aproape de ureche. Am nevoie să fiu în tine, să te simt împrejurul meu. N-am dorit niciodată ceva – pe cineva – așa cum te doresc pe tine. Odată cu această recunoaștere, un fior de teamă îl cuprinse. Alex devenise o parte din el. Nicio altă femeie nu se apropiase atât de mult de el. Nicio altă femeie nu avea puterea de a-l răni astfel. Nicio altă femeie nu stârnise în el o nevoie, atât de sălbatică, de a poseda și de a proteja. Nicio altă femeie, doar aceasta.

When a Mart Loves a Woman...

Se răsuci sub el încordându-se, căutând contactul.

— Și eu am nevoie de tine, îi șopti ea, întorcându-și capul pentru a-i atinge buzele cu ale sale. Ia-mă Christian, ia-mă în paradis.

Se rostogoliră în pat și se opriră, cu Alex deasupra, cu căldura greutății ei deasupra lui și cu brațele încolăcite în jurul gâtului. Capul îi era lăsat pe spate, iar sânii împinși magnific înainte. Christian se aplecă să ia în gură unul din punctele întunecate, iar ea îl strânse în brațe, ținându-l așa până când, în cele din urmă, îi dădu drumul gâfâind.

— Te iubesc, Alex, spuse el, gemând și așezând-o peste el.

Alex își ținu respirația când el o pătrunse cu tăria, cu esența lui. Corpul ei se întinse și se încordă în jurul lui, primindu-l adânc în interiorul ei, acolo unde îl dorea, unde avea atâta nevoie de el. Se ridică și alunecă în jos pe el, încet, prelungind senzația.

El o sărută cu gura sa fierbinte și avidă. Era de nedescris acea senzație misterioasă și înspăimântătoare de a fi încleștată intim cu bărbatul iubit. Erau atât de aproape, atât de strâns uniți. Expresia fizică a sentimentelor lor era atât de frumoasă, încât doboră toate barierele din ea, ajungându-i drept la inimă. Ea tremură puțin la gândul puterii nelimitate pe care acest bărbat o avea asupra ei. Făcea tot ce-i stătea în putere să ignore vocea care încerca să-i spună că n-ar fi trebuit să-l lase să se apropie atât de mult de ea, că nu trebuia să-l iubească atât de mult, că nu merita atâta fericire.

Îndepărtă aceste gânduri întunecoase care încercau să i se

strecoare în minte, ca fumul. Mișcându-se energic deasupra lui Christian, îl primi și mai adânc, oftând la explozia minunată a senzațiilor care estompau totul. Controlul lui Christian se trezi când fulgerele străluciră peste dealuri și trupul lui Alex începu să se miște peste al său, încordat ca un arc, umed de transpirație, tremurând din cauza pasiunii. Era femeia iubită – singura femeie pe care o iubise cu adevărat, cu tot ceea ce era în inima sa, fu toată ființa sa de bărbat. Aproape o pierduse și teama legată de acest gând îl străpunse, în timp ce o ținea atât de strâns lipită de el.

Cu o dorință disperată de a o face a lui, de a o pârjoli cu posesiunea lui, o rostogoli trecând deasupra ei și intră iarăși grăbit și speriat, cum nu mai fusese niciodată. Dragostea trecu de plăcerea superficială pe care o încercase cu alte femei. Trecu dincolo de inimă, îi atinse sufletul, îl schimbă, pentru totdeauna, într-un fel pe care nu-l va înțelege vreodată.

Îi privi iarăși chipul, mai puțin de o respirație, în chihlimbarul strălucitor al ochilor ei văzându-și reflectate propriile sentimente. Gemură împreună când extazul atinse apogeul și trecură dincolo de creastă. Apoi se îmbrățișară, obosiți și transpirați, oftând, gâfâind, cuprinși de muzică și înconjuțați de sentimentele care pluteau în aerul înăbușitor din cameră.

When a Man Loves a Woman.

Și, în liniștea nopții, furtuna se apropia cu zgomot.

Capitolul 10

— Nenorocit ticălos; a încercat să mă muște! Exclamă Charlie, ieșind din boxa lui Terminator; chipul îi era desfigurată de indignare. A încercat să mă apuce de mână, ticălosul.

Aruncă animalului cea mai disprețuitoare privire, îngustându-și ochii până devenită două despăcături între sprâncenele zburlite și obrajii dați cu roșu. Îi făcu un semn cu degetul calului, care avea privirea furioasă.

— Următoarea oprire la abator, ai grijă.

— Și ar fi bine să se întâmple cât mai curând, spuse Christian, în șoaptă. Era pe coridor, îmbrăcat pentru primul său concurs al zilei, în pantaloni bufanți și cămașă albă. Furtuna din noaptea trecută nu reușise să mai domolească căldura; reușise, în schimb, să crească umiditatea din aer. Transformase, de asemenea, pământul de la Suprafață în noroi – dând prilejul apariției mișcărilor înșelătoare în arenă și îngreunând munca grăjdărilor și a spălătoarelor.

Nu era încă jumătatea dimineții și temperatura se apropia deja de nouăzeci și cinci de grade Fahrenheit. Nervii se încordaseră în aceeași proporție. Erau mult mai multe voci ridicate în grajduri decât de obicei, mult mai mulți cai cu urechile ciulite și mult mai mulți grăjdari supărați.

Agățate de zăbrelele multor boxe, erau ventilatoare electrice mari

și pătrate, care bâzâiau neîncetat în efortul de a răcori caii. În ceea ce-i privea pe oameni, nu se prea putea face mare lucru. Se enervau și se calmau sporadic, ca vântul, iar vocile lor se adăugau sunetului de potcoave de oțel pe beton și muzicii rock, de la un magnetofon.

— Ești teafără? Întrebă Christian, privind-o pe fată.

Charlie îl fulgeră cu privirea, iar cei trei cercei din urechea dreaptă zăngăniră precum clopotele de alarmă. Așteptă să vorbească până când o pereche din categoria „vânătoare” trecu pe lângă ei.

Îndată ce se depărtă, se întoarse către șeful ei.

— Al naibii de mult îți pasă. Ești tare bucuros să scapi de mine, cred. Și mă folosești să-ți fac treburile murdare, fără ca eu măcar să știu. Mârâi, exprimându-și cu claritate părerea despre el. Ești un ticălos, cu nimic mai bun decât calul ăsta, zise ea făcând semn cu degetul în spate către Terminator, care își ciuli urechile și clătină din cap. Mai rău chiar. Cel puțin el o face pe față.

Christian mormăi. Veștile umblau cu viteza sunetului printre grăjdari. Fără îndoială că mica scenă neplăcută, în care fuseseră implicați el, Robert și Alex, la petrecere, dăduse ocolul arenei de concurs.

Era probabil cel mai fierbinte subiect la sala de mese. Secretarele concursului zumzăiau probabil și ele pe aceeași temă, prin birouri. Era de mirare că nu se anunțase dis-de-dimineată la stația de amplificare.

Oftă și-și puse pumnul în șold. Fu cuprins iarăși de vinovăție la gândul că Charile avea ceva mai mult de jumătate dreptate, că se folosea de ea. Oricum, nu avea de gând s-o recunoască față de ea, dar

avea de gând să rezolve situația, cât de curând.

— Știu ce zvonuri umblă, Charlotte, spuse el, serios, fără ca nimic să trădeze ștregarul din el. Arăta la fel de sobru ca oricare dintre pedanții săi frați. Știu de asemeni și care sunt faptele. Țin foarte mult la Alex. Îți dau voie să-i informezi despre asta pe toți prietenii tăi bârfitori.

Charlie își frecă obrazul cu mâna și îl privi lung, gânditoare. În cele din urmă, dădu din umăr și se trase de una din șuvițele de păr.

— Poate o s-o fac, scoase ea cuvintele, îmbufnat.

Christian o văzu ștergându-și espadrilele de podeaua de beton, băgându-și mâinile în buzunarele șortului kaki și înțelese, cu uimire, că voia să cucerească respectul fetei. Dumnezeu, se transforma într-un Atherton veritabil. Respectabilitate, responsabilitate, dragoste, Oftă și dădu din umeri, admitând înfrângerea.

— Arăți cam supărat, zise Alex, veselă, lovindu-l pe fundul pantalonilor cu cravașa, venind agale dinspre biroul concursului. Era îmbrăcată cam ca și Christian – în pantaloni bufanți și bluză albă. Bluza era fără mâneci. O concesie făcută căldurii. Mânele lui Christian erau suflecate atent, până la coate, dezvelind brațe puternice și bronzate și un ceas de platină scump. Privirea ei întârzie apreciativ, admirând felul cum pantalonii atârnav pe mușchii coapselor.

— Căldura asta blestemată, mormăi Christian, aplecându-se s-o sărute. Și gândul că tu participi la un concurs de grand prix, cu un asemenea animal.

— Hai să nu mai începem cu asta, te rog, zise Alex și își trecu o

mână prin părul umezit.

— Tocmai a încercat s-o muște pe Simmonds, spuse Christian privind către cal.

— Ești teafără? O întrebă Alex pe fată, observând aerul războinic trădat de bărbia ei, ca și strălucirea de nehotărâre din ochi. Lui Charlie îi place să pară mai dură decât este, își zise. Au o mulțime de lucruri în comun, în această privință.

— E-n regulă, șefa, spuse ea neutru, privindu-l fix pe Christian. Porcul nenorocit a încercat să mă muște, asta-i tot. Așa face în fiecare zi. Cel puțin trebuia să recunoască loialitatea fetei pentru Alex, se gândi Christian, încercând să scape de tensiunea din ceafă, frecându-se.

Alex se uită gânditoare în boxa lui Terminator. Era neliniștit, se mișca în față și în spate, în fața cutiei cu grăunțe, de parcă ar fi fost schizofrenic. Părul său castaniu era deja umed de transpirație, pe gât și pe coaste.

Tensiunea plutea dinspre el în valuri. Nu era încă pregătit pentru un asemenea concurs. Ajunsesse până aici acumulând o sumă substanțială de bani în urma premiilor, în timpul carierei sale controversate.

Îi demonstrase lui Alex că se poate descurca cu obstacolele, dar temperamentul i se înrăutățise cu fiecare pas în competiții. Un concurs ca acesta avea un aer de nervozitate. Grăjdarii erau mai ocupați, înghesuiala generală din grajduri era mai accentuată.

Terenurile de concurs erau animate de spectatori, toți excitați de

nivelul cailor și al concursului la care erau de față. Călăreții transmiteau și ei anume nervozitate. Acesta nu era un concurs de doi bani, de antrenament, cu mici cupe de premiu, niște imitații. Acesta era vârful competiției. Caili de aici valorau zeci de mii de dolari și chiar sute de mii de dolari. Călăreții erau concurenți de talie internațională, care concuraseră la olimpiade. Valoarea premiului pentru grand prix era de cincizeci de mii de dolari.

Nu, nu era vorba că Terminator nu era în stare să treacă obstacolele. Nu era în stare să facă față tensiunii. Alex știa asta. Și mai știa că proprietarul ar fi în stare să-și ia calul și iapa și să-i ducă la alt antrenor, dacă ea l-ar retrage din concurs. Privirea îi alunecă către boxa Olandezei, care stătea în capătul îndepărtat, supunându-se placid îngrijirilor celor două Heather, moțâind și bucurându-se de briza care venea dinspre ventilatorul care era agățat la boxa de alături.

— Pot să-ți dau cinci la fel de buni ca ea sau chiar mai buni, spuse Christian încet, din spate, încât ea îi simțea căldura trupului. Nu ea este problema aici, Alex.

Nu, problema era independența ei, se gândi Alex. Avea legătură cu plata cheltuielilor ei, cu munca ei și cu dorința de a nu se bizui pe altcineva, în viața și activitatea ei. Avea legătură cu dorința ei de a se lupta și de a învinge. Christian îi cerea să se sprijine pe el, iar ea nu era în stare să o facă. Îl iubea, dar nu-i putea permite s-o salveze, pentru că nu-și putea permite să creadă că va fi acolo și data următoare.

— Am doi, într-o oră, șopti ea, fără să-l privească.

El își ridică mâinile și îi masă umerii, încercând să-i îndepărteze tensiunea, apoi oftă din greu. N-avea rost să insiste, își spusese el și zâmbi gândindu-se că era mult mai ușor de spus decât de făcut, de când se îmbolnăvisese de responsabilitate. Un amestec turbulent de emoții i se răsuci înăuntru, când se întoarse către Alex și o privi în ochii de chihlimbar.

— Te iubesc, îi șopti el, aplecându-și capul către al ei.

— Și eu te iubesc, îi răspunse ea, în șoptă, ridicându-se pe vârful picioarelor pentru a-l săruta.

Dar nu încerca să-mi organizezi viața.

Luând o poziție militărească, el își ciocni călcâiele și o salută cu un zâmbet strălucitor.

— Fă-ți ție însuși o favoare, mormăi Rylan când Christian ajunse la grajdul cel nou și la șirul de boxe decorate în culorile albastre ale fermei Quaid. Sprâncenele lui Christian se ridicară. Ry trase cu ochiul către soția sa, care stătea cu fiul lor ținându-l de mână, lângă boxa lui Diamond Life. Dacă ai de gând să te încurci cu o femeie, ai grijă măcar să merite.

— Prea târziu pentru asta, șopti Christian.

Proprietarul fermei îl ignoră, întorcându-se către soția sa însărcinată, muștrând-o supărat:

— N-ar fi trebuit să ieși pe căldura asta, Mary Margaret.

— Oh, bietul de el. Maggie își dădu ochii peste cap și-și atinse fundul pălăriei cu boruri late, cu mâna liberă. Mi-am luat pălăria de soare și rochia de soare. Am umbrelă să faci umbră unui cal. Și, în

plus, nu sunt din ceară să mă topesc la căldură.

Christian se aplecă și o sărută pe Maggie pe obraz, neputându-se abține să nu-i zâmbească.

— Arăți nemaipomenit.

— Vai, mulțumesc, spuse ea, lăsând mâna fiului său și răsucindu-se pentru a-și arăta rochia galbenă și burta enormă.

— Da, o să vedem cât de nemaipomenit o să arate când o să trebuiască să o adunăm de pe jos, după ce o da de căldură, mormăi Ry.

Maggie îi trimise o privire feroasă.

— Bănuiesc că Maggie își cunoaște limitele, zise Christian, fără prea multă convingere.

— N-a știut niciodată, spuse Ry, fără ocolișuri. De ce ar face-o acum?

Christian nu prea avea chef de discuții. Nu era treaba lui. Nu încercase el să o convingă pe Alex să nu facă ceea ce avea de gând să facă? Bineînțeles, nu credea că-și cunoaște limitele. Sau poate și le știa, se gândi el, încruntându-se când suspiciunea puse iarăși stăpânire pe el.

— Buddy Quaid, ieși afară din boxă, lătră Ry, uitându-se fioros la fiul său care intrase în boxa, în care tânărul armăsar Diamond Life era pregătit pentru concurs.

— Dar vreau s-o ajut pe Marlin, spuse băiatul, supărat pe tatăl său.

— Trebuie să fii mai mare ca s-o ajuți pe Marlin, îi explică Ry,

luând băiatul, la subsuoară, ca pe o minge de fotbal.

— Dar sunt mare, protestă Buddy uitându-se la tatăl său, cu capul în jos. O să fiu fratele mai mare.

— Frații mai mari își ajută mămicile, spuse Katie Leone, venind să stea lângă propriul ei frate mai mare, care se aplecă și o sărută conștiincios, îl gădilă pe nepotul ei sub bărbie și râse când el se întoarse, îmbufnat.

— Cum merge cu îngrijitul copilului? Întrebă Christian, luând-o pe Isabella din brațele lui Nick și frecându-și nasul de al ei. Fetița începu imediat să-l dezmierde, dând din mâini.

— Nemaipomenit, zise Nick, trăgând-o pe Katie spre el și îmbrățișând-o. Isabella este un înger.

— Da, nu-i așa? Spuse Christian, simțindu-se ridicol de mândru de fetița cu ochi negri, ca și când el ar fi fost, în vreun fel, responsabil de comportarea ei bună. Ca și când ar fi fost tatăl ei. Dumnezeu, se gândi el, înghițind în sec.

— Poate tu n-ar trebui să ieși la căldură, iubitele, spuse Maggie, privindu-l cu umor și simpatie. Arăți destul de tras la față.

Femeia observase destul de bine. El îi ignoră remarca, întorcându-se către Katie și Nick.

— Alex mi-a spus că și voi așteptați, dacă se poate spune.

— Suntem pe listă, zise Nick, cu ochii strălucitori, alintându-și soția și zâmbind. Katie arăta destul de nervoasă.

— Nu poate să dureze prea mult, spuse ea, preocupându-se de rochia ei roz.

— Atunci, felicitări, iubito, zise Christian, sincer, înmânându-i-o pe Isabella. O să fii o mamă minunată.

Katie zâmbi și se uită într-o parte, încercând să-și rețină lacrimile.

— Cred c-ar fi mai bine s-o căutăm pe Alex, nu? Sugeră Nick, delicat, îndepărtându-se cu ea. Se uită peste umăr la ceilalți, scuzându-se, dar reuși să pară vesel când spuse: Hei, cina la noi, după concurs. Pizza specială a mamei și o groază de chestii reci după, ca să spele gâtul.

— Am spus ceva nepotrivit? Șopti Christian, uitându-se după ei. Nick ținea mâna în jurul umerilor lui Katie și capul aplecat spre ea, atent.

— Este puțin nesigură de ea, spuse Maggie, cu privirea îngrijorată.

— Și știm noi a cui este vina, mormăi Ry, punându-și fiul jos.

— Rylan, te rog, spuse Maggie, sprijinindu-se de el. Mama voastră v-a părăsit de mult. E mai bine să uiți.

— Da, spuse el, îngândurat, dar uite cât de des vin amintirile să ne obsedeze.

Christian intră în boxă să-și verifice calul, cu gândul iarăși la Alex. Dacă nu greșea el și pe ea tot trecutul o făcea să-și asume riscuri. Cât o să se mai lase obsedată?

Dar mai important era dacă era el în stare s-o oprească, înainte ca trecutul s-o distrugă.

Charlie șterse cu o cârpă părul iepei, apoi, cu alta, cizmele lui Alex, îndepărtând fiecare punct de noroi de pe cal și călăreț,

pregătindu-i pentru apariția din arena de concurs. Dacă apăreau altfel decât imaculate, îngrijitorul era de vină.

— Ai grijă ca Heather C. să-l miște pe Rugby, spuse Alex îndreptându-și jacheta și tresărind când simți cum transpirația îi curgea pe spate. O să-i înțepenească spatele, dacă stă pe lângă el, la bîrfă.

— Nu te îngrijora, doamnă, am eu grijă, spuse Charlie.

— Și vreau să fii aici cu el, imediat ce termin cu Ducesa.

— Am înțeles.

În timp ce ștergea partea vizibilă a scării, fata aruncă o privire bruscă și suspicioasă peste umăr și se îmbufnă.

— Ce dracu' vrei? Lătră ea. Ai o groază de tupeu să-ți arăți mutra pe aici! Cine te crezi?

Privirea lui Alex fu atrasă imediat, de la ring spre bărbatul arătos de lângă calul ei, cu ochelari de soare și sfios: Robert Braddock. Dacă atitudinea lui Charlie era furioasă, a ei era glacială. Îl privi de sus în jos, de la înălțimea ei mult mai mare, ca și când ea ar fi fost regina lumii, iar el un țăran murdar și trădător.

El tuși nervos, își scoase ochelarii de soare, dezvăluind urmele mahmurelii.

— Aș vrea să vorbesc ceva cu tine, Alex.

— În legătură cu ce? Întrebă Charlie. Îl apucă pe Braddock de mână și se rățoi la el, puțin peste limita de suportabilitate a capului lui turmentat. Cară-te, pacoste roșcovană; n-ai nimic de spus care s-o intereseze pe doamna. Ne-am cam săturat de tine până-n gât. Ar trebui

să-ți fie rușine.

— Îmi e, recunosc el, privind-o hotărât și prinzându-i mâna din zbor. Amândoi o privesc pe Alex, așteptând. Ea îi face semn lui Charlie să plece. Fata înaintă, nehotărâtă, un pas în direcția ringului, făcându-i semn amenințător cu degetul lui Braddock.

— Ai grijă, Bobby, sau o să ai de-a face cu mine. Bine?

— Dumnezeu, șopti Braddock, frecându-și ușor tâmplele care-i zvâcneau. Fata asta are draci să mai dea și la alții, adăugă el, zâmbind.

— Ce voiai să-mi spui, domnule Braddock? Întrebă Alex, înghețând zâmbetul încântător pe fața interlocutorului. Rănile din noaptea trecută erau încă prea proaspete pentru a fi uitate cu ușurință.

Te rog să fii scurt. Trebuie să călăresc curând.

— Vreau să-mi cer scuze pentru noaptea trecută, spuse el, încet, încercând să fie spășit întrucât cu farmecul nu ținuse. Dădu din cap și îi zâmbi copilărește. Îmi pare rău cu adevărat, Alex.

— Și asta rezolvă totul? Spuse Alex, simțind cum furia pune stăpânire pe ea și amintindu-și de un alt bărbat arătos, care credea că felul cum arată și poziția sa îi permit să rezolve totul. Nu prea cred.

Ochii înroșiți ai lui Braddock scânteiară puțin și maxilarul i se crispă.

Vocea își mai pierduse din dulceață când îi vorbi iarăși:

— N-am vrut să-ți fac niciun rău.

Alex îl privi, fără să clipească.

— M-ai făcut subiect de glume. Ai crezut că te poți juca cu viața mea, pentru propriul amuzament.

— Ți-am spus că-mi pare rău. Răbdarea lui începea să se subțieze, luând o expresie de duritate pe care Alex se îndoia că alți oameni o văzuseră la el. Știi, dacă ai fi fost mai prietenoasă, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

Tonul și vorbele lui îi atinseră un alt nerv.

— Îmi pare rău, domnule Braddock, spuse ea, cu formalism rece, dar nu mă simt obligată să fiu prietenoasă cu bărbați care cred că acest lucru li se cuvine.

Cu acestea, Alex își îndemnă calul, încheindu-și cureaua caschetei și se îndreptă către arenă. Galopând ușor în jurul arenei, îl văzu pe Robert Braddock privind-o, apoi întorcându-se și ieșind grăbit. Își făcuse un dușman din el, dar nu avea timp să se gândească la asta acum.

Până spre sfârșitul după-amiezii, cu încuviințarea juriului toți concurenții își dăduse jos hainele pentru a călări în cămașă. Căldura crescuse trecând de treizeci și cinci de grade Celsius și, dacă dimineața mai fusese ceva briză, acum era un calm de moarte. Aerul era umed și greu peste pădurile dese din jurul fermei Green Hill.

— O să-i distrugă pe toți astăzi, nu-i așa, amice? Izbucni Tully, lovind cu mâna plasa de sârmă de la boxa lui Terminator. Calul era legat în ambele părți ale boxei. Era încordat, cu ochii tulburi și se repezea sucindu-se în legături. Tully râse și iovi iarăși în boxă. Uită-te la el ce nerăbdător e.

— Domnule Haskell, vă rog să nu faceți asta, izbucni Alex, prinzându-i încheietura mâinii când începu să bată din nou în plasă.

Bărbatul masiv se întoarce și o privi cu un amestec curios de supărare și mirare pe fața sa cărnoasă. Alex îi lăsă brusc mâna și se retrase. Doar nu vreți să termine concursul în cușcă, nu?

— Nu, spuse Tully încet, scoțându-și o batistă și tamponându-și fruntea plină de transpirație.

Simțindu-se prost sub privirea lui insistentă, Alex se îndepărtă și se aplecă să-și scoată mănușile și cravașa din geanta cu echipament. Ar fi vrut, în mod sincer, ca Tully Haskell să fie ocupat cu înghesuiala prin lumea bună, decât să o plictisească pe ea. Atât ea, cât și Terminator erau destul de nervoși. Începuse grand prix-ul. În câteva clipe, călăreților urma să li se permită accesul, să aprecieze distanțele, să-și pună la punct strategia. Alex nu voia să fie deranjată.

— Văd că încă nu ți-ai revenit, spuse Christian.

Ea își închise ochii, fiindu-i teamă să-i deschidă și să vadă dacă vorbea cu ea sau cu Tully. Asta-i tot ce-mi trebuie, ca cei doi să înceapă iarăși, chiar aici, în grajdul de la Green Hill, se gândi ea.

— N-ai boxe de curățat, Atherton, întrebă Tully, caustic.

Christian îl privi rece și disprețuitor și-i întoarce spatele, atent la Alex. O văzuse încălzindu-l pe Terminator. Nemernicul făcuse tot posibilul să fugă cu ea. Se luptase cu el, la fiecare pas. Și acum stătea în boxa sa de parcă ar fi fost posedat de demoni – holba ochii, scrâșnea din dinți, lovind cu picioarele din spate. Calul arăta bolnav și Christian simțea că se îmbolnăvește și el la gândul că Alex urma să-l călărească. Își uitase promisiunea de a nu se amesteca, dominat de nevoia de a o proteja pe femeia iubită.

— Christian, n-o să discutăm despre asta acum, zise Alex, încercând să rămână calmă când se îndreptă.

— Alex, nu mai fi o încăpățânată mică! Nervii i se încălziră peste nivelul căldurii de afară. Prinzând-o de mână, o întoarse către peretele boxei. Uită-te la sărmanul animal, este complet ieșit din minți!

— Cară-te, Atherton, spuse Tully, împingându-l pe Christian un pas. Ai vrăjit-o să se culce cu tine, dar n-o poți vrăji să piardă în favoarea ta.

— Ticălosule! Îi spuse Christian în față, calmul său englezesc evaporându-se într-un nor de furie, îi suportase prea multe bătăranului ăstuia. Nu avea de gând să-i mai suporte și comentariile josnice despre dragostea lui pentru Alex. Fără să se mai stăpânească, își trase brațul înapoi și îi înroși nasul lui Haskell cu un pumn puternic.

— Christian, oprește-te, țipă Alex.

Își luă ochii de la Tully care înjura ducându-și batista la gură, înroșind-o de sânge. Începea să se calmeze privind-o pe Alex. Era furioasă pe el. Ochii îi scăpărau sub sprâncenele coborâte amenințător. Bărbia i se ridicase la acel unghi pe care el îl cunoștea atât de bine.

— Cred c-ar fi mai bine să pleci, spuse ea.

— Alex, te rog.

Ea își ridică mâinile refuzând să audă vreo explicație de-a lui.

— Pleacă. Acum.

— Bine, spuse el, calmându-se puțin și îndreptându-și spatele și

umerii, ridicându-și o fracțiune nasul aristocratic. Dragostea îl împinsese la prostii. Îl făcuse să cerșească. Ce nevoie avea?

— Să nu aștepti simpatie când ticălosul ăsta o să te arunce în obstacol.

În grand prix-ul de la Green Hill intraseră treizeci de caii. Trei fuseseră retrași din cauza epuizării cauzate de căldură. Terminator nu era printre ei. Christian privea de pe Diamont Life cum Alex încerca să-l ducă în mers domol. Calul refuza să meargă, țopăind pe loc, cu capul într-o parte și nările dilatate. Părul îi era aproape negru din cauza transpirației, iar urme de spumă albă îi cădeau din gură și de pe gât. Alex îl călărea cu spatele țeapăn din cauza efortului de a-l stăpâni, cu mușchii încordați. Christian simți o durere în stomac.

— Merită tot ceea ce i se întâmplă, dacă m-ai întreba, mormăi Robert, înconjurând calul lui Christian cu surul său.

— Nu te-am întrebat, spuse Christian, împungându-l cu privirea. Braddock înjură pe înfundate.

— Ce s-a întâmplat cu tine? Te legi la cap pentru o femeie. Nu te recunosc.

Se putea ca acesta să nu fie Christian Atherton care pariase cu prietenul său că va câștiga favorurile unei anumite doamne, dar era Christian Atherton care evoluase, în ultimele câteva săptămâni. Crescuse și se schimbase mult, într-un timp scurt. Durerile acestei creșteri îl mai înțăpeau încă și aceasta se vedea în poziția bărbiei sale pătrate și în tensiunea din umeri.

Braddock rânji.

— Ce-ar fi să telefonez unor fete de treabă, din agenda mea neagră? Mergem în DC (Districtul Columbia) și-o uiți pe vipera asta mică, cu limbă ascuțită.

Christian îl privi cu dispreț și-și mișcă calul.

— Mai crești și tu, Robert.

Era la fel de dezgustat de el însuși, cum era și de prietenul său. Nu-i plăceau senzațiile turbulente care se războiau în el. Nu-i plăcea să aibă de-a face cu sentimente noi. Nu era deloc sigur că va reuși să fie respectabil, lată ce făcuse încercând să apere onoarea lui Alex. L-a lovit clientul în nas! O să-l iubească pentru asta. La dracu', ea merita ceva mai mult decât Tully Haskell, chiar dacă credea sau nu.

Ștergându-și transpirația de pe sprâncene, încercă să o lase pe Alex și să se concentreze la ceea ce trebuia să facă. Urma să concureze. Un concurs de grand prix era solicitant atât pentru călăreț, cât și pentru cal, obstacolele sunt înalte și distanța dintre ele e dificilă; acesta nu făcea excepție, ba mai mult, acum se adăuga și suprafața alunecoasă din arenă. Va mai influența și umiditatea și căldura. Oricine se va duce acasă cu partea leului din banii de premiu va trebui să-i merite. Nu vor fi victorii lejere.

Christian își puse la treabă tânărul armăsar, cu hotărârea cunoscută. S-ar fi putut ca, în afara arenei, să fie o persoană superficială, însă înăuntru era un competitor adevărat. Atacă traseul cu o combinație de agresivitate și finețe și cu o siguranță care se transmite frumosului animal de sub el. Terminară fără greșală.

Ceilalți nu fură la fel de norocoși. Nenumărate obstacole căzură,

în special la marea triplă, cu o apropiere în curbă înșelătoare. Câțiva cai alunecară la întoarceri. Doi călăreți căzură. După ce evoluaseră douăzeci de concurenți, se înregistraseră doar patru trasee fără greșală. Alex își aștepta rândul aproape de poartă, cu o presimțire teribilă, care o rodea ca acidul. Nu era nicio șansă ca Terminator să se descurce și totuși simțea că nu era altă alternativă decât să-l încerce. Trecând de prevederile impuse de siguranța meseriei, intră în arenă călare pe murg. Trebuia să și-o dovedească. Trebuia să-și plătească datoriile.

Luptându-se cu el, îl îndreptă către primul obstacol. Făcu un pas mai mult, în ultima secundă, sări prost și lovi partea de sus, care însă nu căzu. În clipa când atinse pământul, bătălia începu iarăși. Se întindea în frâu trăgând-o pe Alex din șa.

De data aceasta, sări prea devreme, ignorând comanda călăreței, dar sări sus și lăsă obstacolul intact. Lupta pentru control continuă. Alex își simțea brațele grele ca plumbul din cauza efortului de a-l stăpâni pe Terminator.

Durerea îi cuprinse umerii, iar teama i se ridică în gât. Din cauză că nu asculta de comenzi, se apropia greșit de aproape fiecare obstacol și, drept urmare și poziția lui Alex era greșită. Calul făcea toate săriturile doar din efort și talent, iar ea se ținea pe el doar cu efort muscular.

Se apropiau de partea cea mai grea a traseului, o combinație de trei sărituri cu un singur pas între ele, urmată de o curbă la bara triplă. Când o atacă, Terminator își întinse capul în față, smucindu-i frâul

din mâini lui Alex, ceea ce-i dădu ocazia să accelereze periculos. Din fericire, reușiră să facă prima combinație perfect, dar o lovire pe a doua cu zgomot, dărâmând partea de sus. La aterizare, Alex fu aruncată în față, lăsându-i frâu liber lui Terminator, în efortul de a se menține călare. Se întinse la al treilea obstacol și se întoarse pentru bara triplă.

Alex mai căzuse înainte, ca începătoare era ceva normal. Dar aceasta nu fu o căzătură, ci o catastrofă. Era tipul de izbitură care termină cariere și chiar vieți. Terminator galopă către bara triplă, scăpat de sub control, sălbatic, de parcă ar fi fost urmărit de diavol în persoană.

Tăie colțul prea strâns, văzu obstacolul prea târziu, încercă să se oprească și alunecă în noroi, apoi sări încercând să se salveze. Se aruncă în aer, își răsuci picioarele din spate care-i fugiră de sub el și se prăbuși. Alex văzu totul întâmplându-se cu încetinitorul – săritura bruscă, schimbarea teribilă și rapidă a unghiului, barele albe și roșii ale obstacolului năvălind spre ea, apoi nimic.

Când întunericul dispăru, văzu câteva perechi de ochi ațintite asupra ei. Privirea ei confuză se aținti asupra uneia.

— Christian?

El era, în genunchi, lângă ea, cu pantalonii săi albi pătați, cu transpirația curgându-i șiroaie pe fața palidă. Ochii îi erau strălucitori din cauza panicii.

— Stai liniștită, iubito, îi spuse el, cu o voce răgușită și înecată. Îi trecu o mână tremurândă prin păr. Stai liniștită[^] vine un doctor.

— Mi-e bine, spuse ea și gemu în efortul de a se ridica. „Bine “ era o mare exagerare. Se simțea de parcă ar fi fost bătută cu măciuca, dar niciuna dintre dureri nu era dintre cele asociate cu fracturi. Îl privi îngrijorată.

— Calul?

— Să-l ia dracu' de cal! Țipă Christian și fața i se înroși de furie.

Dacă ar fi avut o armă, ar fi împușcat nenorocita creatură chiar atunci și chiar acolo. Nimic, nimic în viața sa nu-l speriasese așa cum o făcuse vederea trupului ei căzând, văzând-o pierzând controlul, văzând calul prăbușindu-se într-un amestec de lemne și picioare.

Aproape că-l ucisese să vadă așa ceva, să simtă durerea, să se aplece asupra lui Alex, inconștientă, pentru câteva clipe îngrozitoare. Și ea întreba de blestematul de animal.

— Totul este în regulă cu calul, doamnă Gianni, spuse unul dintre oficiali. Alex dădu din cap, concentrându-se asupra durerii care-i zvâcnea în tâmpile. Cu caschetă sau fără, fusese o lovitură teribilă. Totuși era întreagă și nu vedea niciun motiv să nu o arate celor cinci sute de spectatori. Agățându-se de brațul lui Christian pentru sprijin, se ridică în picioare și fu răsplătită, cu un ropot de aplauze, pentru efort.

O oră mai târziu, era consultată peste tot de un doctor și fu declarată teafără și intactă. Jumătate din corp urma să se învinețească și mai avea și o tăietură urâtă pe obrazul drept, dar nu era ceva nou pentru ea.

Stătea pe un cufăr, în boxa unde-și ținea harnașamentul, cu o

pungă de gheață pe obraz, când Christian reapăru. După ce o scosese din ring și o duse la ambulanță și după ce se învârtise în jurul ei ca o cloșcă, cât timp o consultase doctorul, fusese chemat în arenă pentru competiție.

— Cum a mers? Îl întrebă ea, încercând să schițeze un zâmbet care arată mai mult a grimasă.

— Am greșit la combinație. Am venit pe locul trei.

— Vai!

Îl urmărea cum se plimbă prin camera strâmtă, cu mâinile în șaolduri. Capul îi era aplecat și părul blond îi cădea pe frunte. Tensiunea nervoasă îl înconjură ca un câmp electric. Îi ieșea din ochii săi albaștri ca laserul când se opri și o privi pe sub sprâncenele plecate. Era furios, înțelese ea. Furtuna era controlată de manierele sale englezești, dar se părea că manierele sunt pe cale să fie nesocotite.

— Ai fi putut să mori, zise el, întrerupând tăcerea care devenise de nesuportat.

— Da, dar n-am murit.

Prima explozie izbucni ca un tunet.

— La dracu', Alex, nu asta vreau să spun!

— Călărim, riscăm, Christian, spuse ea, menținându-și calmul. Știi asta și tu riști.

— Riscuri acceptabile, zise el, împungând aerul dintre ei cu degetul. Există o linie peste care tu ai trecut, Alex.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că acest dispreț pentru propria ta viață trebuie să înceteze. Îi trimiți calul ăsta înapoi lui Haskell, imediat.

Ea tresări la auzul tonului imperativ al vocii lui.

— Christian, asta nu decizi tu. Nu tu îmi ordonezi viața.

Al doilea tunet zgâlțâi grinzile de deasupra lor:

— Cineva trebuie s-o facă, pentru că tu ai de gând să te sinucizi.

— Îmi fac doar meseria, spuse Alex, încordată.

Christian dădu din cap.

— Asta trece dincolo de a-ți face meseria sau de a te agăța de independența ta blestemată. Încerci să te autopedeșești. Încerci să te pedeșești pentru toate păcatele imaginare pe care le-ai făcut în California, pentru toate lucrurile pe care le-ai pierdut.

— E absurd! Exclamă ea, ridicându-se de pe cufărul de harnașament, ca și cum acesta ar fi devenit deodată fierbinte.

— Este autodistructiv, Alex și protestesc.

— Este o minciună blestemată, țipă ea, cu inima bătându-i puternic.

— Da? Întrebă Christian. Îi apucă bărbia cu degetele și îi ridică fața zgâriată în sus. Alex, privește-mă în ochi și spune-mi că nu te condamni pentru ce ți-a făcut ticălosul ăla.

Lacrimi și sfidare îi apărură în ochi, dar negarea nu veni. Își simțea cuvintele înțepenite în gât și nu era în stare să le scoată.

Îl privi pe Christian cu ură, pentru că îi făcea aceasta, pentru că o făcea să simtă ceea ce nu voia să simtă și să înfrunte lucruri pe care nu voia să le înfrunte.

Propria furie i se acumula, dar toate cuvintele erau zăgăzuite, iar presiunea creștea.

Christian oftă și își trecu palma peste obrazul ei teafăr.

— Te iubesc, Alex, îi șopti el. Dar nu pot sta deoparte și privi cum îți rupi gâtul, ca o pedeapsă pentru ceva pentru care nu ești vinovată.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că ori dispare calul ăsta, ori dispar eu, spuse Christian, scrâșnind din dinți. Nu era omul ultimatelor. Nu era pentru manipularea oamenilor. Dar nu mai fusese îndrăgostit. Nici nu stătuse deoparte când cea pe care o iubea își riscase viața și fusese chiar aproape de a și-o pierde. Trebuia să facă ceva pentru a o salva, să se salveze pe sine și acesta era singurul lucru la care se putea gândi.

— Nu-mi pot permite.

— Nu-ți poți permite să n-o faci? Gândește-te la Isabella. Dacă la tine nu te gândești. Ce s-ar fi întâmplat cu ea, dacă ai fi murit sau dacă ai fi rămas infirmă astăzi? Și totul pentru nimic, Alex^f spuse ei, rugător. Știu că banii sunt o problemă dar eu te pot ajuta dacă mă lași. N-ai nevoie de Haskell. Tu ai nevoie de mine. Te rog, spune că ai nevoie de mine.

— Nu am nevoie să fiu forțată, zise Alex, rănilor vechi durând-o mai mult decât cele noi. Și nici nu am nevoie să mă psihoanalizezi. Exagerezi toate astea, pentru că simți o dorință masculină de a-mi controla viața. Bine, am mai aflat ceva despre tine, amice, spuse ea, aruncând punga cu gheață către el. Îl lovi în umăr, apoi căzu pe

podeaua camerei. Ea lovi podeaua cu piciorul când se apropie de el. Sunt stăpână pe mine. Nu-mi spune nimeni ce să fac, cum să fiu sau cum să mă îmbrac, preciză ea cu vocea din ce în ce mai ridicată. Sunt stăpână!

Țipătul sunase în propriile ei urechi, făcând dureros de evident că ceea ce spunea nu era adevărat. Îl privea pe Christian la fel, nevrând să se retragă. El o privi la rândul-i, palid.

— Știi unde mă găsești, îi spuse el, în tăcere, folosindu-și ultimele rămășițe de putere pentru a-și stăpâni durerea din piept.

— Cine spune că o să vin să te caut? Alex fu sigură că cuvintele ei o răniră mai mult pe ea, decât pe Christian. Inima i se răsuci când le rosti, iar el ieși afară din boxă, afară din viața ei.

Capitolul 11

O dorea când se mișca. Cea mai mică schimbare de poziție îi provoca explozii de durere în partea dreaptă a corpului. Umărul drept îi zvâcnea îngrozitor.

Toți mușchii din partea dreaptă o dureau de parcă ar fi trecut printr-o mașină de tocat carne. Alex distingea fiecare durere după rana produsă. Fusese accidentată de multe ori, așa încât putea face distincție între ele.

Era durerea care venea în urma fibrelor musculare rupte. Durerea cauzată de acumularea sângelui sub piele.

Durerea în urma unui impact violent. Dar durerea fizică era o

binevenită distracție, față de durerea emoțională care-i stăpânea întreaga ființă, așa că, luni dimineața, la ivirea zorilor, Alex se mișcă puțin din pat și șchiopătă pe hol, pentru a face o baie terapeutică în cadă.

Mușchii se destinseră oarecum, cel puțin pentru a-i permite să-și ridice brațul până la nivelul umărului, atunci când se chinui să iasă din cadă, după douăzeci de minute.

Așa cum se așteptase, cea mai mare parte a corpului era acoperită de pete roșietice, cauzate de contactul cu barele de lemn ale obstacolului.

Orice atingere, cu excepția frecării ușoare cu prosopul, o făcea să se crispeze și, de fiecare dată când se crispa, tăietura de pe obraz o făcea să scrâșnească din dinți, iar scrâșnetul dinților îi amplifică zvâcnetul din cap.

— Înfrunt-o, Gianni, murmură ea către imaginea zdrobită, care o privea din oglindă. Nu poți învinge fără să pierzi.

Ar fi putut câștiga ceva bani, jucând într-un film de groază. Și ieftin. Nici nu era nevoie de un cosmetician care să o facă să arate ca o fantomă.

În afara umflăturilor și zgârieturilor din urma căzăturii, era și foarte palidă. Umflăturile de sub ochi erau alte dovezi ale unei nopți nedormite. Durerea o ținuse toată noaptea.

Durerea din urma căzăturii. Durerea din urma plecării lui Christian. Durerea de singurătate. Durerea îndoielilor. Durerea mâniei.

Se părea că nu este nicio scăpare, așa cum nu era scăpare de noaptea care se apropia. Iar dimineața nu-i oferea niciun răgaz. Fiecare gând dureros dădea naștere altuia, creând un ciclu de durere neîntrerupt.

Chinuindu-se în halatul de culoarea piersicii și încurcându-se în cordon, ieși. Șchiopătând, din baie, apoi pe hol, să vadă singura persoană din viața ei care nu o judeca. Isabella stătea în pătuțul ei, vorbind de una singură și jucându-se cu un ponei galben, pe care i-l adusese Christian. Atenția îi fu imediat atrasă către ușă, când intră Alex și fetița zâmbi cu zâmbetul tatălui ei.

— Mama!

— Bună, micuțo, șopti Alex, reușind să zâmbească, cu o jumătate de față, când traversă camera pentru a o ridica pe fiica ei din pătuț cu mâna teafără. Dumnezeuule, m-ai recunoscut! Nu cred că aș fi putut suporta dacă ai fi început să plângi la vederea mea.

Isabella era mai mult interesată de bandajul de pe obrazul mamei ei, decât de ceea ce spunea ea. Cu ochii negri atenți, se întinse să-l atingă cu degetul, făcând-o pe Alex să-i simtă respirația.

— Nu, nu, iubito. O doare pe mămica.

— Nu, nu, nu, gânguri Isabella, dând din capul plin de cârlionți.

Alex zâmbi și îi frecă nasul cu vârful nasului ei.

— Hei, hei, nu mai face atâta gălăgie că o trezești pe Pearl. O să plece la nepoata ei și o să ne lase singure, dacă nu avem grijă. Isabella zâmbi încântată de expresia mamei ei, mai mult decât de vorbele acesteia.

Trecură prin rutina de dimineață, cu schimbatul scutecelor, cu pudratul împotriva căldurii, cu pieptănatul părului des și prinderea acestuia de pe gât și ceafă. Alex se mișca mult mai încet și mai greoi decât de obicei, dar nu avea intenția să renunțe la acest timp petrecut cu fiica sa. Isabella era singura ființă constantă din viața ei, singura persoană care o iubea necondiționat.

Mai cu seamă, în această dimineață Alex simțea nevoia să se liniștească cu aceste adevăruri elementare. În această dimineață când se simțea atât de singură.

Ce diferență putea face o zi, se gândi ea. Ieri se trezise în brațele lui Christian, căldura magică a buzelor lui scoțând-o din adâncimile somnului. Făcuseră dragoste în timp ce soarele răsărea, fără ca vreunul dintre ei să spună o vorbă, privindu-se unul pe celălalt în ochi, în vreme ce trupurile lor își comunicau dragostea din inimi. În dimineața asta, el se afla de cealaltă parte a colinei, trăindu-și viața, iar ea era aici, îndurerată, simțindu-se singură și fără rost, ca și cum fusese abandonată de o sută de ani.

— Îmi este dor de el, recunosc eu ea într-o șoaptă încordată.

Mâna ei se juca cu micuța perie de păr a Isabellei, iar lacrimile, pe care reușise să și le rețină toată noaptea, izbucniră deodată, umplându-i ochii. Spunând vorbele cu voce tare, desfăcuse și zăgazurile lacrimilor pe care se luptase să le țină închise.

Acum toate emoțiile amestecate se năpustiseră să o asalteze, toate exprimate într-o întrebare chinuitoare, care părea că i se reverberează în piept: De ce?

De ce a trebuit să fie atât de imperativ? De ce a trebuit ca ea să fie atât de încăpățânată? De ce viața trebuia să-i dea un picior, chiar când credea că o prinsese de coadă? Și de ce trebuia să doară atât de mult?

— Alex, ce faci jos din pat? O întrebă Pearl, intrând în cameră. Era îmbrăcată, deși nu era nici măcar ora șapte dimineața. O rochie de bumbac subțire îi atârna pe trupul fără forme. Părul ei cărunt era pieptănat. Pearl spunea că s-a trezit la ora șase și jumătate dimineața, vreme de șaizeci și ceva de ani, iar faptul că a ieșit la pensie nu era un motiv pentru a întrerupe un obicei bun.

— Mă simt mai bine dacă mă mișc puțin, spuse Alex, tresărind din cauza răgușelii din voce. Stătea cu spatele la tovarășa ei de locuință, încercând să îndepărteze, discret, orice urmă de lacrimă. Crede-mă, am mai trecut prin așa ceva înainte. Mă doare doar atunci când râd.

— Nu prea se pare că ai făcut asta, observă femeia mai în vârstă, luând-o pe Isabella de pe masa de îmbrăcat și punând-o pe unul din șoldurile sale rotunde. Nici nu prea am chef, se gândi Alex, tristă. Am două urechi bune, scumpo, continuă Pearl. Și nu cred că există ceva pe care să nu-l fi auzit, cel puțin o dată, înainte. Așa că dacă ai chef să vorbești, atunci dă-i bătaie.

Cândva, Alex ar fi acceptat propunerea cu dragă inimă, dar de atunci se învățase să-și fie propriul sfătuitor. Prea mulți confidenți o dezamăgiseră și o dezaprobaseră. Totuși, aprecie oferta lui Pearl și reuși să-i ofere o jumătate de zâmbet.

— Mulțumesc, Pearl, dar e în regulă.

Bătrâna se încruntă.

— Doar bunul Dumnezeu le rezolvă pe toate de unul singur, fetiço și tu nu ești Atotputernicul. Ar fi bine să-ți amintești asta, spuse ea, ieșind din cameră și legănând-o pe Isabella în brațe.

Alex se duse în camera ei, șchiopătând, să se îmbrace. Începuse să fie deja înăbușitor. Vechiul ventilator din fereastră scârțâia și clămpănea amenințând să-și dea duhul din cauza efortului.

Alex își dădu jos halatul și încercă să se bucure puțin de briza făcută de ventilator, gândindu-se că ar fi o ultimă șansă, înainte de a se opri pentru totdeauna.

Se uită la propria imagine din oglinda de deasupra toaletei, la părul tăiat, la obraji slabi, la ochii hăituiți și își aduse aminte de fata cu coama lungă și sălbatică, cu zâmbetul strălucitor și impetuos. Femeia care o privea din oglindă avea figura unei prizoniere.

O prizonieră a trecutului. O prizonieră a ideii care răsărise în mintea ei, în perioada teribilă de după viol.

„Ești prea provocatoare, Alexa. Întotdeauna ți-a plăcut să flirtezi.

Ai căutat-o întotdeauna.

A fost numai greșeala ta.

Și, unindu-se cu acest cor din trecut, venea vocea lui Christian:

„Te autopedepsești “.

Oare?

Mâna teafără i se ridică la părul tuns băiețește și îi pipăi vârful, absentă, în vreme ce o senzație de panică o cuprinse. Deodată, își retrase mâna și își puse stavila mentală. Nu, nu încerca să se

autopedepsească.

Nu făcea nimic distructiv. Încerca doar să-și facă un rost în viață. Nimeni nu spusese vreodată că ar fi ușor sau fără riscuri. Trebuia să plătească și ea tribut.

Să plătească tribut, pentru ce?

Își apăsă abdomenul cu mâna, în vreme ce senzația rece, alunecoasă, îi reveni iarăși în stomac. Înjurând în italiană, se întoarse de la oglindă și șchiopăta către toaletă.

Refuzând să se lase iarăși pradă disperării, își trase o pereche de blugi, își puse o cămașă largă de muncă, de culoare albastră și se îndreptă către grajd, unde Charlie își începuse deja muncile de dimineață.

— La naiba, doamnă, n-ar fi trebuit să veniți aici! Protestă fata, deșertând ovăz din căruț, în cutia cailor care-și așteptau nerăbdători micul dejun.

Un zăngănit metalic se auzi din capătul rândului unde cei înfomețați își așteptau hrana. Charlie nu le dădu atenție. Și se uită la Alex, indignată, ca și când faptul că era acolo ar fi insultat-o în vreun fel.

— Se pare că toată lumea știe ce-i mai bine pentru mine, spuse Alex.

— Păi asta-i sigur. Nu ești în stare să călărești o bicicletă, ce să mai vorbim de un cal.

— Aici sunt de aceeași părere cu tine. Nu văd de ce nu aș avea grijă de animale, cât cureți tu boxele.

— În regulă, spuse fata, sarcastic. Nu văd de ce. N-ai fi tu, dacă n-ai face-o, după ce te-a trântit, în obstacol, animalul ăla de cal.

Se uitară amândouă la Terminator, care se mișca în boxa sa, cu urechile ciulite, privind supărat către lume.

— Munca o să-mi facă bine, spuse Alex.

— Sunt sigură, zise Charlie, cu un mârâit nepoliticos. Dădu din cap și-și șterse transpirația de pe frunte.

Alex o privi pe fată cum se mișca pe coridor, bolborosind pe înfundate și dând din cap cu mare dezgust. Se întrebă, deodată, ce avea de gând. Să facă cu Charlie, apoi se întrebă, nenorocită, ce avea să facă cu ea însăși.

Devenise teribil de atașată de fata asta, dar nu-i mai putea permite lui Christian să-i plătească el salariul, însă nu-și mai putea permite nici ea să-l plătească. Camionul avea nevoie de reparații, iar Terminator reușise să distrugă cea mai bună șa, în căzătură. Aceste două lucruri erau priorități. A plăti un ajutor era un lux.

Unii oameni se regăsesc în muzică, alții în grădinărit, alții în rugăciune. Alex o făcuse întotdeauna în țesălatul metodic al unui cal. Minte îi era liberă în timp ce peria un cal, îndepărtând praful și dând strălucire părului.

Astăzi, nu-și găsi pacea cu adevărat. Sarcina însăși era dificilă și dureroasă, iar mintea îi era înclinată spre a aduna supărare și scuze și nu emoții mai calme. Îi era greață de oamenii care îi tot spuneau ce să facă și cum să o facă. Îi era greață de oamenii care o analizau la fiecare pas. Venise aici ca să-și refacă viața și aceasta va face.

Așa se accidentase, era o treabă periculoasă. Știusese că Terminator nu era pregătit pentru acel concurs. Singura greșeală, pe care o făcuse, fusese aceea de a nu fi insistat să-l retragă din concurs. Calul avea doar nevoie de ceva timp și înțelegere. Va reuși el.

— Dă-te la o parte, câine! Se auzi vocea iui Charlie, speriată și furioasă. Fu urmată de sforăitul unui cal, de zgomotul ascuțit al potcoavelor pe podea, apoi de un țipăt. Cu inima la gură, Alex lăsa țesala și se grăbi pe culoar. Roaba era la ușa boxei lui Terminator, apoi văzu calul uriaș învârtindu-se în boxă, cu urechile lăsate pe spate. Sângele îi îngheță când nu o văzu pe îngrijitoare.

— Charlie, țipă ea, deschizând ușa boxei.

Fata era în paie, chircită, cu mâinile peste cap și spatele lipit de zid. Sângele îi curgea în voie din unul dintre antebrațe. Calul se zbatu și se repezi la ea, iarăși.

Cu durerea explodându-i în propriul corp, Alex înșfăcă furca, își luă avânt ca la baseball și-l lovi pe Terminator tare, peste piept, forțându-l să se retragă.

El se îndepărtă sforăind și dând din picioare, cu ochii tulburi. Chinuindu-se să țină furca ridicată cu mâna dreaptă, Alex intră în boxă și se ghemui lângă fata căzută.

— Charlie, mă auzi? Ești conștientă?

— La dracu', spuse fata, suspinând. Aș vrea să nu fiu. Ticălosul mi-a rupt mâna.

— Poți să te miști? Nu știu dacă sunt în stare să te târăsc.

Plângând și blestemând, Charlie reuși să se ridice în genunchi și

se târî afară din boxă, în vreme ce Alex îl amenința pe Terminator cu furca. Merseră cu mașina la cabinetul de urgență de la Briarwood.

Charlie se chinuia să nu bage în seamă durerea.

Alex se cufundă într-o neagră tristețe, din care nu reuși să iasă nici după două ore, când brațul fetei fu îngrijit și avu permisiunea de a părăsi spitalul.

— N-a fost vina ta, doamnă, spuse Charlie, în vreme ce Alex își conducea mașina veche către fermă. Calmantele îi atenuaseră simțurile. Ședea sprijinită de scaunul jerpelit și-și privea brațul bandajat. N-a fost deloc vina ta.

Alex nu zise nimic. După ce o aranjă pe Charlie în casă, se întoarse la grajd și se opri în fața boxei lui Terminator. Fusese vina ei.

Ea știusese tot timpul că era un cal periculos. Atunci, de ce îl păstrase? Privirea îi alunecă către boxa alăturată, unde Ducesa, liniștită, mânca fân și înțelese că poate Christian avusese dreptate.

Aceasta nu avea nicio legătură cu iapa. Își spusese ei înseși asta, pentru că fusese o scuză convenabilă, dar nu era adevărul.

Când se privi înăuntru, dincolo de logică, dincolo de apărarea pe care și-o construise, asemenea unui scut de războinic, era teama că își provocase ea singură toate necazurile care i se întâmplaseră, că era vinovată și că acum trebuia să recâștige tot ceea ce pierduse.

Poate Christian avusese dreptate.

Poate temerile acestea o determinaseră să-și asume acest fel de riscuri, pe care le avusese cu Terminator. În ciuda căldurii înăbușitoare, Alex tremură când se gândi. Cum de nu văzuse? De ce

nu înțelesese cât de stupid se comportase, cât de încăpățânat? De ce nu înțelesese unde o dusesse trecutul ei? Era autodistructiv și iresponsabil.

Acum Charlie zăcea cu un braț rupt. Fata ar fi putut fi ucisă. Se gândi la căzătură și la toate rănilile pe care i le făcuse acest animal. Ar fi putut fi ucisă și pentru ce? Pentru că voise să se pedepsească.

Madre di Dio, invocă în gând, apăsându-și ochii cu mâna. În vreme ce tristețea o cuprindea. Ce se alesese de ea? Ce îi dăduse ea voie lui Greg să facă din ea? Violul îi distrusese viața, îi distrusese orice suport, o dusesse spre o dorință obsesivă de auto încredere și o dorință distructivă de a se autopedepsi.

Și acum, altcineva fusese în pericol din acest motiv. Cât mai avea de gând să-l lase pe Greg să-i siluiască viața?

— Destul, șopti ea, retrăgându-se din fața boxei. Voise să fie o victimă. Simțindu-se bătrână și obosită, Alex se duse în camera de harnașamente și-l sună pe Tully Haskell. Îi lăsă un mesaj în care îi spunea să treacă pe la ea. Apoi se întoarse ia treaba ei și la gândurile ei, lăsându-și mintea să găsească cea mai bună cale de a-l recâștiga pe Christian.

Christian ședea pe gardul arenei descoperite, privind către pășunile de la ferma Quiad, simțind un sentiment ciudat de detașare. Aici era singura lui casă din America. În multe privințe se simțea mai acasă aici, decât la Westerleigh Manor. Dar senzația de confort și de mulțumire, pe care o simțise întotdeauna aici, dispăruse.

Era o neliniște în el, o dorință care fusese stârnită de o fată

năvalnică, cu ochi de chihlimbar. Dintr-o dată se trezi dorind toate lucrurile de care fugise o viață întreagă – legături, responsabilități, o nevestă, copii. Sărmanul unchiul Dicky, se gândi el, cu un zâmbet trist și cald, ultima oaie neagră a familiei Atherton devenise un om responsabil.

Furtuna de emoții, care se dezlănțuise în interiorul lui, ieșea la suprafață. Se simțea calm, supus soartei. Putea să-și ia altcineva sarcinile burlăciei. Christian Atherton era gata pentru alte lucruri, mai importante.

Problema era cum s-o convingă pe Alex. În multe privințe, era la fel de neîmblânzită precum calul pe care îl călărea, plină de temperament și neîncredere. Zâmbi la acest gând. O să aibă ceva de lucru cu ea, dar știa cât de dulce și iubitoare putea fi, cât de bine răspundea la o atingere delicată, cât de sensibilă îi era inima.

Dorul de ea îl durea. Să plece din acea boxă fusese unul dintre lucrurile cele mai dificile din viața lui. Toată noaptea stătuse treaz în patul său mare, simțindu-se de parcă o parte uriașă din el fusese smulsă.

Simțise o teamă care îi răcise până și oasele. Alex era atât de încăpățânată, atât de mândră. Dacă nu renunța niciodată? Ce dacă speculațiile sale fuseseră atât de aproape de realitate? S-ar putea ca ea să fi ales depărtarea de el, gândindu-se că nu e prea confortabil să fie lângă cineva care-i știa toate secretele și punctele slabe.

Pur și simplu nu putea lăsa așa ceva să se întâmple. Nu fusese niciodată atât de ars de o femeie, atât de intrigat de toate fețele care îi

alcătuiau personalitatea. Avea de gând să se bucure de misterele și toanele ei, pentru toată viața, cu condiția să poată trece peste bariera finală a mândriei încăpățănate a ei.

Încrederea îl cuprinse când sări de pe gard și traversă ringul prăfuit. Nu fusese niciun obstacol pe care Christian Atherton să nu-l poată sări.

Alex închise ușa boxei și se sprijini de ea, oftând. Terminase treaba. Boxele puteau să aștepte până la venirea elevelor, seara. Pur și simplu nu era în stare să facă treaba singură. Se simțea de parcă nu mai avea niciun os în corp. Se amestecaseră toate în durerea care îi cuprinsese corpul. Luând sticla de apă minerală de pe podea, bău o înghițitură, apoi își turnă restul pe cap, să se răcorească și să spele ceva din murdărie și transpirație.

— Mare căldură, nu-i așa?

Alex înghiți în sec și se sprijini de ușa boxei Privind către capătul deschis al grajdului, ochii ei făcură un efort până să se adapteze luminii care venea din spatele bărbatului înalt și masiv. Pulsul îi crescuse, apoi îi scăzu.

— Doamne Haskell, m-ați speriat.

— Nu știu de ce, spuse el, mios, iar călcâiele cizmelor lui țâcăniră pe podeaua de beton, venind pe coridor. Cămașa sa de cowboy de culoare galbenă era pătată de transpirație, iar fața lui carnoasă era roșie și strălucitoare din cauza căldurii. Nasul său mare era umflat din cauza pumnului lui Christian. Apropiindu-se, își îngustă ochii urmărind apa care uda cămașa de muncă a lui Alex,

lipindu-i-o de piept. M-ai chemat?

— Da. Ieși afară din boxă, strângându-și cămașa în pumn. La dracu', când n-o să mai fie nervoasă în compania acestui bărbat? Probabil niciodată, dar nu credea că o să aibă ocazia să-l mai vadă mult de aici înainte.

— Mă gândeam, admise el.

— Bine, deci știți ce vreau să vă spun.

— Am ceva idee, spuse el, iar gura i se strâmbă într-un zâmbet leneș. Am fost acolo ieri, când i-ai dat papucii lui Atherton. Mă întrebam cât o să treacă până când o să te sature de îngâmfatul ăla de englez.

Alex se încruntă, stânjenită.

— Doamnă Haskell, nu văd ce legătură are asta cu motivul chemării mele.

— Nu trebuie să te ferești de mine, Alex, știu totul despre tine.

Ultimele lui cuvinte îi înghețară sângele în vene. Îl privi pe Haskell, rugându-se la Dumnezeu să-l fi înțeles greșit.

— Știu ce fel de femeie ești, spuse el, apropiindu-se mai mult, iar privirea lui o învălui într-un fel în care o făcu să se cutremure. Știu de ce ai tu nevoie, ce urmărești.

— Nu știu despre ce vorbiți, doamnă Haskell. Negarea veni aproape la fel de automat ca dorința de a se retrage, de a lăsa ceva distanță între ea și bărbatul de lângă ea.

— Bineînțeles că știi, scumpo, insistă Tully, cu o voce joasă și prea prietenoasă. Nestânjenit de retragerea ei, el o urmări când ea se

îndreptă către camera de harnașamente. Nu-ți spune numele Riedell nimic?

Un alt cui o străpunse pe Alex. Mai făcu înapoi un pas ezitant.

— Bătrânul Jack și cu mine avem ceva afaceri, continuă Tully, zâmbetul devenind din ce în ce mai lasciv. Mi-a spus totul despre tine, iubito.

Alex simți cum teama o sufocă. Fusese aproape nata să-și lase jos garda, crezând că nimănui nu-i pasă de trecutul ei. Acum Tully Haskell spune că a știut tot timpul. Ideea îi făcu stomacul să se răsucească. De câte ori se uitase la ea, o atinsese crezând Dumnezeu știe ce.

— Știu unde a făcut Jack greșeala, spuse el. Ar fi trebuit să te plătească și să te țină la Wilde Acre. L-ai fi făcut un bine lui fiu-său.

— N-a fost așa, spuse Alex, cu un efort disperat de a-l face să înțeleagă, dar Tully Haskell nu era interesat să audă mai mult decât ascultaseră ceilalți. Vedea din privirea ochilor săi că Riedell îi spusese cea mai rea versiune a întâmplării și el o crezuse întru totul.

— Nu-ți fie teamă, spuse el, lipind-o cu spatele de zidul de lângă ușa camerei de harnașamente. N-o să fac aceeași greșeală. O să am grijă de tine, iubito, adăugă el, în timp ce privirea i se fixă asupra gurii ei, iar tu o să ai grijă de mine.

— Nu, țipă Alex când Haskell își coborî capul, încercând s-o sărute. Își feri gura, lovindu-l tare în abdomen, cu genunchiul.

Tully gemu și se retrase, cu fața înroșită și chircindu-se.

— Cățea mică.

Alex se întoarse să fugă, dar el se întinse și o prinse cu brutalitate de brațul rănit. Durerea o făcu să cadă în genunchi, iar vederea i se întunecă Haskell o apucă de umeri și o trase înapoi către camera de harnașamente. Alex se supuse pentru o clipă, inconștientă, dar vocea lui Haskell o trezi la realitate.

— Crezi că ești prea bună pentru mine? Nu-i așa? Îți desfaci picioarele doar pentru bărbați ca Riedell și Atherton, din cauza numelor lor celebre, Am vești pentru tine, iubito, o s-o faci și pentru mine și o să-ți placă al naibii de mult.

Hotărâtă, Alex se smuci din strânsoarea lui, dând din picioare în încercarea de a atinge pământul. E! Slăbi strânsoarea pentru o clipă, dar numai pentru a o trage violent înapoi, într-o îmbrățișare de urs.

Mirosul de transpirație și tutun o înecă, iar când ea încercă să respire, el își intensifică strânsoarea peste coastele ei rănite. Nu fu în stare să facă altceva decât să țipe, nu atât din cauza durerii din corpul deja chinuit, ci din cauza nedreptății. Nu făcuse nimic pentru a merita asta. Nimic.

Christian viră pe aleea lui Alex, încruntându-se la vederea camionetei lui Tully Haskell, parcată lângă grajd. Porcul nesuferit! Nici măcar nu se deranjase să vină la ambulanță, după ce Alex căzuse cu calul său.

Tipul trebuia să plece, acum și pentru totdeauna. Iar lui Christian nu-i prea păsa cum urma să-l facă să înțeleagă asta. Nu-i plăcea felul cum Tully Haskell se uita la Alex. Gândul de a-l ști în preajma ei îl orbea de o furie geloasă.

Țipătul care veni din interiorul grajdului, când Christian coborî din Mercedes îi trecu prin inimă ca un cuțit. Alergă către grajd, oprindu-se brusc la imaginea care-l întâmpină.

Tully Haskell încercând să o bage pe Alex în camera de harnașamente. Când Tully își întoarse capul să vadă cine îl deranjase, Alex reuși să-și elibereze o mână. Înghăță primul lucru pe care îl găsi – un căpăstru care atârna într-un cui, lângă ușă.

Răsucindu-se cât putu de bine, își luă elan, iar partea metalică îi plesni fața lui Tully. Apoi toți se prăbușiră la pământ, când Christian îl lovi pe Haskell. Alex se întoarse pe o parte și reuși să se tragă lângă zid, încercând să respire și chircindu-se din cauza durerii din corp.

Apoi privi cum Christian îl ridică de la pământ pe agresorul ei și-l lovește puternic, în stomac, cu brațul drept, apoi cu cel stâng, în maxilar. Tully se clătină. Reuși să arunce o lovitură disperată către capul lui Christian, dar el o blocă și-i înroși nasul pentru a doua oară, în două zile. De data aceasta zgomotul de os rupt se auzi tare. Tully căzu în genunchi, iar sângele începu să-i curgă printre degetele cu care se ținea de față.

— Ridică-te, îi ordonă Christian, cu pumnii pregătiți încă în față. Ridică-te, ticălosule, să-mi termin treaba.

Se întoarse când Alex îi prinse brațul. Adrenalina îl răscolea prin corp. Nu se simțise niciodată atât de furios, de primitiv sau pregătit pentru a ucide. Calmul său sofisticat dispăruse în clipa când înțelese intenția lui Haskell.

— Mă duc să-l chem pe șerif, spuse Alex, cu o voce atât de

tremurată, încât nu reuși altceva decât o șoaptă. Îl privi pe Christian, privi încordarea de pe fața lui, intensitatea furioasă din ochii lui și o cuprinse tremuratul. Să rezolve el.

Christian se uită înapoi la bărbatul care sângera pe podeaua de beton și dezgustul i se răsuci înăuntru ca un șarpe.

— Hai să așteptăm afară, spuse el, cuprinzându-i umerii lui Alex și îndreptând-o către ușă. Nu suport să-l văd.

— Ești sigură că ești teafără? Întrebă Christian, parcând Mercedes-ul la capătul grajdului după ce fuseseră la tribunal. Camioneta lui Haskell dispăruse, dusă la Briarwood de un polițist. S-au deplasat în coloană către oraș, mașina șerifului, un camion și Mercedes-ul, toate îndreptându-se către tribunal. Nu fu o plăcere mersul pe scările largi, cu ochii curioșilor ațintiți asupra lor. Nici ceea ce a urmat nu a fost mai plăcut. Christian a privit-o pe Alex dându-și declarația atât de calm, cât a putut fi în stare. O urmărise încercând să-și țină lacrimile și să-și stăpânească amintirea celor ce i se întâmplase și setea pentru sângele lui Haskell îi reveni.

Omul acela putea să trateze o femeie cu atât dispreț, cu atâta violență, încât i se făcea rău. Iar gândul că Alex suferise aceasta înainte, că suferise din cauza suspiciunii și neîncrederii, îi sfâșia sufletul. Nu mai simțise o durere asemănătoare pentru o altă persoană până acum. Întotdeauna se considerase o persoană miloasă, dar în limitele propriului egoism. Propriile sale nevoi avuseseră prioritate. Nu mai era situația acum.

— Mă simt mai bine decât m-aș fi simțit; dacă nu ai fi apărut,

spuse Alex, încercând, fără succes, să lumineze atmosfera. Simțea că se sfărâmă când coborî din mașina sport și se sprijini de capotă, țeapănă și tremurând, privindu-l pe Christian trecând prin fața mașinii.

— Dumnezeuule, Alex, șopti el, cu vocea gătuită. O luă în brațe cu grijă. Simțea dorința să o strângă în brațe, să se convingă că ajunsese la timp. Dacă mai avusese vreo ezitare în dorința de a fi responsabil pentru altcineva, aceasta se vaporizase când o văzuse pe Alex luptându-se să scape de bărbatul care ar fi violat-o. Nu voia s-o mai lase din brațe vreodată.

— Eram în stare să-l omor pentru că te atinsese.

— Și eu, răspunse Alex, cu lacrimile curgându-i din ochii strânși, udându-i tricoul rupt al lui Christian. Le dădu drumul, să curgă libere un minut, pentru a se elibera de presiune. Acum totul părea în ordine, departe de priviri indiscrete. Pacea pusese stăpânire peste curte. Soarele trecuse de amiază, briza se strecura printre copaci, aducând o respirație de aer proaspăt și miros de pădure. Liniștea serii îi înconjura și Alex încercă să absoarbă ceva din ea, dar se simțea prea murdară și prea zdrobită pentru a o face. Pielea i se încreți la gândul celor întâmplate și a celor ce se puteau întâmpla.

— Îmi vine să urlu că m-a atins. Scrâșni vorbele printre dinți, furioasă de tupeul lui Haskell, de neputința ei de a-l opri, fiind conștientă că amintirea acelor clipe îi va rămâne în minte pentru totdeauna.

— N-o să te mai atingă, iubito. O să avem grijă de asta.

Alex se cutremură la gândul unui alt proces. Amintirea ultimului

îi era prea proaspătă în memorie – umilirea, inutilitatea de a lupta, neîncrederea oamenilor de care avusese mai multă nevoie. Nu mai putea trece prin asta încă o dată.

Christian îi citi gândurile cu ușurință.

— O să fiu lângă tine, iubito. O să fiu lângă tine tot timpul. Aplecând capul, o sărută pe tâmplă.

— Au!

Christian se trase înapoi și o privi acuzator.

— Ești rănită.

— La fel și tu, spuse Alex, reținându-și lacrimile, își ridică brațul teafăr și-i trecu degetele peste zgârietura de pe obraz. El se crispă. Alex se uită mai bine să vadă alte răni. Ambii genunchi îi ieșeau prin pantaloni. Tricoul îi era plin de sânge, dar nu era sângele lui.

Încheieturile degetelor îi erau zdrelite în urma contactului cu fața lui Tully Haskell. Bluza ei era ruptă la umăr, iar blugii erau murdari.

Sângele de la o zgârietură la genunchi îmbibase țesătura.

— Trebuie să mergem acasă. O să-ți pună Pearl niște antisptic. Cred că o să transforme casa într-o infirmerie.

— O clipă. Trebuie să vorbim.

— Nu mai poate aștepta până o să devenim mai prezentabili?

— A așteptat deja prea mult.

Luând-o de mână, o conduse către banca din lemn de la capătul grajdului și o îndemnă să se așeze. Alex se așeză ușor, cu ochii pe Christian, care se plimba înapoi și încolo în fața ei. Arăta ca cineva care are o misiune. Inima îi bătea, întrebându-se dacă era una rea sau

una bună.

Își închipuia că este cea mai bună ocazie de a dispărea din viața sa. Uite în ce-l băgase! El venise să caute o femeie cu care să se întâlnească, cu care să se simtă bine și, în loc de aceasta, se încurcase în plasa trecutului ei, un trecut care nu voia să dispară.

În cele din urmă, Christian se opri și se întoarse să o privească; ochii lui erau mai albaștri decât cerul de deasupra lor. Simțea o greutate în piept, care-i făcea respirația dureroasă. Știa că nu era nici locul, nici momentul. Ar fi preferat un loc mai romantic.

Dar situațiile prin care trecuseră, în ultimele douăzeci și patru de ore, îl zguduiseră profund și îl determinară să spună acum ce avea pe suflet.

— Te iubesc, Alex. Tot ce ți-am spus ieri este adevărat, dar problema este că nu suport să fiu departe de tine. Te iubesc și vreau să-mi fii soție. O spuse de parcă ar fi așteptat să înceapă o luptă. Alex clipi, uimită. Vreau să ne căsătorim, să ne cumpărăm o casă și să facem o duzină de copii. O privi, așteptând un refuz din partea ei.

— Sună de parcă ți-ai planificat totul dinainte, zise Alex, privindu-l de aproape, derutată de hotărârea care se rostogolise din el ca un șuvoi. Se spune că hainele îl fac pe om, dar chiar și în blugii jerpeliți personalitatea lui Christian îi învăluia ca o aură, se gândi ea. Își trecu mâna prin păr și își împinse maxilarul înainte, a încăpățănare.

— Știu că nu vrei să-ți organizez eu viața, dar greșești, Alex. Am dreptul să spun dacă să-ți ie sau nu un risc. Faptul că te iubesc îmi dă acest drept, pentru că nu îți riști numai viața ta, ci și pe a mea. Viețile

noastre sunt îngemănate acum și întotdeauna, dacă trebuie s-o spun. S-ar putea să nu-ți placă, dar asta este.

Alex stătu, vreme de un minut, privind către mașinile care treceau pe șosea. Venise în Virginia gândindu-se că n-o să aibă pe cine conta decât pe sine însăși. Ideea unei legături păruse îndepărtată, imposibilă în realitate. Acum acest bărbat magnific o domina cu statura lui și îi spunea că vrea să-i fie soție. Acest don Juan, care frânsese inimi de femei în toată partea de vest a țării, o cerea de soție.

— Nu, nu știu ce să spun, șopti ea, cu sprâncenele unite a mirare în timp ce sentimentele i se răscoleau ca o furtună.

— Spune că mă iubești, îi șopti Christian, cu inima la gură. Îngenunche în fața ei și scrâșni din dinți când pietrișul îi intră în carne. Alex își ținu respirația la brusca vulnerabilitate din expresia sa. Cum se putuse îndoii de dragostea ei? Inima o durea de dragoste pentru el.

— Te iubesc.

— Atunci, spune că te măriți cu mine. Se agăță de tăcerea ei, murind puțin câte puțin, cu fiecare secundă care trecea.

— Mi-e frică Christian, spuse Alex, în cele din urmă; cuvintele se împiedică când realizează sensul lor. Prea multe lucruri fuseseră rele pentru ea, prea multe visuri se terminaseră cu dezamăgire. Christian, îngenuncheat în fața ei, blond și tentant, era prea bine să fie adevărat. Tremura de dorința de a-l îmbrățișa și de teama că se va evapora, în vreun fel, din îmbrățișarea ei, ca multe alte lucruri dragi pentru ea. Mi-e frică, repetă ea.

Christian îi luă mâinile în ale sale.

— Să nu te sperie fericirea, Alex. O meriți. Meriți să fii iubită și dezmiertată. Nu ți-o refuza din cauza trecutului. Avem viitorul în fața noastră.

Avea dreptate. Lăsase trecutul s-o domine. Plătise pentru asta, suferise și plânsese. Era timpul să termine, să lase totul în spate și să privească spre viitor, un viitor cu un bărbat pe care-l iubea, un bărbat care credea în ea.

Christian văzu cum un zâmbet firav îi atinge gura voluptuoasă și ochii i se aprind. Îi simțea inima caldă și dornică să-i răspundă. Aplecându-se în față, îi prinse zâmbetul cu un sărut delicat.

— Hai să-l vedem pe doctorul Pearl, spuse el, ridicându-se și ridicând-o pe Alex cu el. Îi înconjură umerii cu mâna și o trase aproape, apoi porniră către ferma veche, către noua lor viață.

Și în adâncul sufletului său își spuse: La revedere, unchiule Dicky, oriunde ai fi.

Sfârșit